SEBASTIAN

FITZEK

PSİKOZ

PSİKOLOJİK GERİLİM

PEGASUS

GERÇEKLERİ ÖĞRENMEK İÇİN ÖNCE AKLINI KAYBETMELİSİN!

Altı yaşındaki küçük Max Berkhoff bir yıldır kayıptır. Başına ne geldiğini ise sadece onu kaçıran kişi biliyordur. Adam bir psikiyatri kliniğindedir ve konuşmayı reddediyordur. Max'ın babasının, oğlunun akıbetini öğrenmek için başvurabileceği tek bir yol vardır: Kendini de bir mahkûm olarak psikiyatri hastanesine sokmak.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-625-410-148-9

"*Psikoz* korkutucu, insanın ruhunu parçalayan ve boğazını düğümleyen bir gerilim romanı. Sebastian Fitzek yine yapacağını yapmış."

DENGLERS-BUCHKRITIK.DE

"*Psikoz*'un anlattığı psikiyatri kliniğinin insanı delirten dünyası ve dışarıdaki hayatta yaşanan acılar Fitzek'in kaleminin gücüyle birleşince her sayfası soluksuz okunan bir romana dönüşüyor."

LENAS BÜCHERLOUNGE

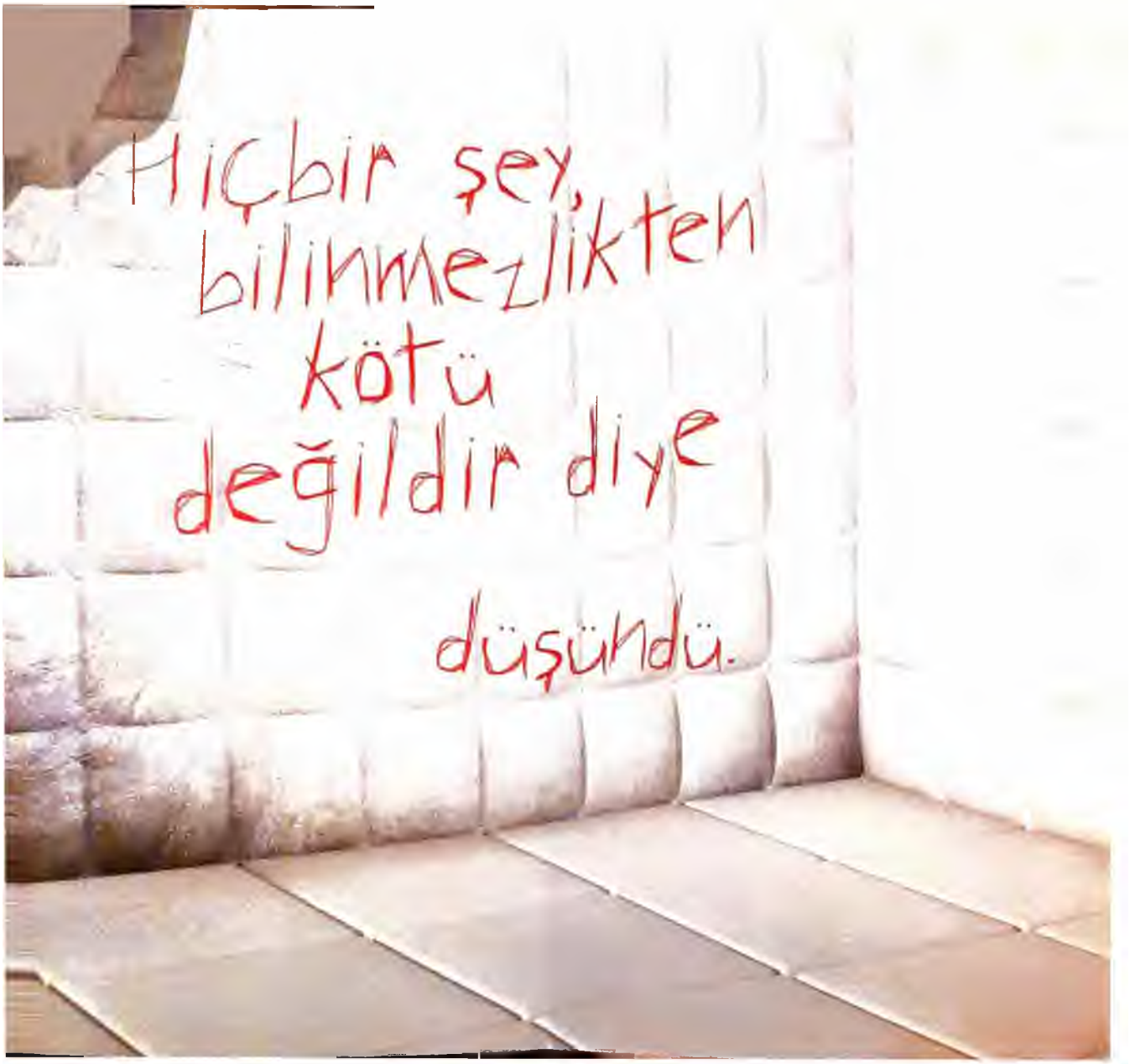

© 2017 Gene Glover / Agentur Focus

Sebastian Fitzek, 1971 yılında Berlin'de doğdu. Hem yazarlık hem de gazetecilik yapan ve Almanya'nın en başarılı gerilim yazarlarından biri olan Fitzek'in kitapları yirmi dört dile çevrildi ve dünyada sekiz milyondan fazla sattı. Kitapları sinema ve tiyatroya da uyarlanan yazar, ailesiyle birlikte Berlin'de yaşamaktadır.

Kapak tasarımı: ZERO Werbeagentur, Münih
Kapak görseli: © PixxWerk / shutterstock.com

Hiçbir şey,
bilinmezlikten
kötü
değildir diye
düşündü.

Psikoz

Kitap Kurdu

Mutluydum, bir rüyada bile olsa.
Mutluydum.

m

Edgar Allan Poe
"Rüyalar"

I.

Burası neden bu kadar soğuk?

Myriam'ın o anda cehenneme girdiği düşünülürse aşağısı bunun için fazla soğuktu, penceresiz bir bodrum katıydı burası, nemli tuğla duvarlarda bir sigara tiryakisinin bronşlarına yapışmış kanser hücrelerine benzeyen siyah küfler vardı.

"Dikkat et," diye uyardı polis başını işaret ederek, kalorifer dairesine girerken kafasını atık su borularına çarpmak istemiyorsa Myriam'ın başını eğmesi gerekiyordu. Oysa sadece bir metre altmış beş santimetre boyundaydı. Böyle korkunç bir işle uğraşmak için fazla çekici görünen Tramnitz'in tam aksine. O, geniş omuzlu, uzun alınlı, zayıf ama kaslıydı. Berlin polis takviminin kapak fotoğrafı için yaratılmış gibiydi, tabii öyle bir takvim varsa. Ama burada, başı bodrumun tavanına öyle yakındı ki kesimiyle "yine hiç uyumadım" der gibi duran sarı saçlarına toz bulaşıyor, örümcek ağları takılıyordu. Grunewald'ın sınırındaki bu küçük ev geçen yüzyılın yirmili yıllarından kalmaydı. Belli ki o zamanlar burada yaşayan insanlar daha kısa boyluydu.

Ve kesinlikle bu evin son sakinleri kadar kötü değillerdi. Öyle miydiler yoksa?

Myriam yutkundu, onu evden alıp buraya getiren sempatik polisin ismini hatırlamaya çalıştı.

Bir önemi olduğundan değil. Sadece dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Ne var ki zararsız şeyler düşünmeyi başaramadı. Kan, idrar ve korku kokan bu bodrumdayken yapamazdı.

Ve ölüm kokan.

Tramnitz, olay yeri inceleme ekibinin açık kapı çerçevesine X şeklinde yapıştırdığı kırmızı beyaz bandı söktü. Üzerinde OLAY YERİ GİRİLMEZ yazıyor, bandın üzerindeki siyah harfler aynı şekilde tekrar edip duruyordu.

Ama Myriam şöyle okudu: "DEVAM ETMEYİN! İÇERİ BAKMAYIN!"

"Beni dinleyin lütfen." Komiser sinirle kirli sakalını sıvazladı. Tozlu bodrum lambasının ışığında sarılıktan muzdarip gibi görünüyordu. "Aslında burada olmamamız gerekiyor."

Myriam aynı anda hem başıyla onaylamak hem kafasını iki yana sallamak istedi (*Hayır*: Burada olmamalıyız. Ama: *Evet*, bunu yapmak zorundayım), bu da gövdesinin tuhaf bir şekilde kıvranmasına sebep oldu.

"Ama onu görmek istiyorum," dedi.

Sanki bir nesneden söz edermiş gibi "onu" demişti. İsmini, onun ismini anmanın verdiği korkuyla baş edemiyordu.

"Şu an yetki sınırımı aşıyorum. Olay yeri henüz tahliye edilmedi ve görüntü..."

"Kafamdakinden daha kötü olamaz," dedi Myriam zor duyulur bir sesle. "Lütfen, kendi gözlerimle görmem gerek."

"Tamam ama dikkatli olun!" diye ikinci kez uyardı polis bu kez önlerindeki merdivenleri işaret ederek. Dar ahşap merdivenler, spor ayakkabılarının altında gıcırdıyordu. Tramnitz duş perdesine benzeyen beyaz bir brandayı kenara çekti. Arkasında küçük bir odacığa benzeyen bir yer vardı, muhtemelen evin sahibi tarafından soyunma ya da kıyafet odası olarak kullanılıyordu,

birkaç adım ötedeyse yarı aralık yangın kapısından cehenneme giriliyordu.

Askı olarak kullanılan bir bakır tele özenle bir postacı üniforması asılmıştı. Yanında da posta paketleriyle dolu bir el arabası duruyordu.

"Demek doğruymuş," dedi Myriam istemsizce.

Tramnitz başıyla onayladı. Bodrumun boğucu havasında süzülen toz zerreciklerinden biri gözüne kaçmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Şüpheleriniz doğrulanmış oldu."

Yüce Tanrım.

Myriam boğazını tuttu, yutkunamıyordu, dili damağı kurumuştu.

Polis haftalar geçmiş olmasına rağmen Laura'dan hiçbir iz bulamayınca Myriam, kızını kendi başına aramaya karar vermişti. Schweizer Viertel'daki oyun parkı çevresinde bulunan dükkânların çalışanlarını, civarda oturanları yeniden soruşturmuştu çünkü kızı en son burada görülmüştü.

Yaşlı, hafif bunak, kiracı bir kadın vardı, anlaşılan hiç kimse kadının söylediklerini ciddiye almamış ya da anlattıklarını takip edememişti çünkü kadın hızla konuşurken konuyu çarpıtıyor, bir anda anılarına dalıyordu. Her durumda kızının kaçırıldığı gün bir postacı gördüğünü söyledi. Geri götürmek zorunda kaldığı onca paketle boğuşurken kimse ona yardım etmediği için postacıya üzülmüş; adamın paketleri apartman bloklarından Altdorfer'da bıraktığı DHL kamyonuna taşıması gerekmiş çünkü postanın alıcısı evde yokmuş. Sonra yine konudan uzaklaşmıştı kadın (postacı ona yeğenini hatırlatmış) bunun da inanılırlığına pek bir katkısı olmamıştı.

Yine de bütün ipuçları içinde en önemlisini vermiş!

"Gerçekten de postacı kılığına girmiş," diye onayladı Tramnitz, el arabasının içine konulup duvara yaslanmış yaklaşık bir

buçuk metre yüksekliğindeki paket yığınına ayağının ucuyla hafifçe vurdu. Yığın aniden devrilince önce şaşırdılar, sonra da korktular, oysa polis doğru düzgün değmemişti bile.

"Bu paketler," dedi Tramnitz, "boş."

Boş kartonlardan oluşmuş bir maketti bu.

Bir buçuk metre yüksekliğinde.

Yedi yaşında bir kızı saklamak için yeterli.

"Laura," diye inledi Myriam. "Bebeğim. Ne yaptı sana?"

"Onu uyuşturup bu maketin içine saklamış, kimseye fark ettirmeden kamyonuna taşımak için. Gelin."

Tramnitz güçlü elleriyle yangın kapısını açtı, kapının dış tarafına eski bir Sound & Drumland çıkartması yapıştırılmıştı. Bu canavarın müzik sevmesi mümkün müydü ki?

Laura gibi?

Myriam'ın daha geçen yaz aldığı çocuk piyanosu geldi aklına, son birkaç haftadır katlanılmaz bir sessizlikle salonda duruyordu. Oysa burası katlanılmaz derecede gürültülüydü. Burada, içine girdiği kare biçimindeki bodrumda Myriam, kızının çığlıklarını duyar gibi oldu. Bir anının yankısı, soluk gri duvarlara, ortasında gider deliği olan fayans kaplı zemine çarpıp aksediyordu. Üzerlerinde çıplak, beyaz bir ampul sallanıyor, ışıktan çok gölge veriyordu.

"Bu ne?" dedi Myriam boğuk bir sesle, önlerindeki duvarın dibinde duran sandığı işaret etti.

Tramnitz tıraşlı ensesini kaşıyıp keskin kenarlı ahşap sandığı inceledi. Sandık, bir adli tıp doktorunun otopsi sehpasını andıran metal bir masanın üzerinde duruyordu. Üzeri suntayla kaplıydı, yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda, otuz santim genişliğindeydi. Sandığın yanlarına bir karış mesafeyle yuvarlak iki delik açılmıştı, delikler pinpon raketinden biraz daha büyüktü. Tıpkı sandığın üst kısmı gibi bu açıklıklar da ışık

geçirmez folyoyla kaplanmışlardı, bu yüzden Myriam içinde ne olduğunu göremiyordu.

"Bu bir kuvöz," dedi Tramnitz, bodrumdaki cehennem biraz daha soğudu. Myriam bu deliklerin "kuvöz"ün içindekine ulaşmayı mümkün kıldığını anlayınca fenalaştığını hissetti.

"Ne yaptı ona? Bebeğime ne yaptı?" diye sordu dönüp Tramnitz'e bakmadan.

"Fail yıllarca yenidoğan ünitesinde çalışmış, ta ki uygunsuz davranışları yüzünden işten kovulana kadar. Bunu hiçbir zaman nefsine yedirememiş. Burada kendi bakım ünitesini kurmuş."

"Ne maksatla?"

Myriam bir adım daha yaklaşıp elini uzattı ama deli gibi titriyordu. Yapamadı. Sanki "kuvözün" etrafında manyetik bir alan vardı da o folyoyu yırtmak için parmaklarını yaklaştırdıkça daha büyük bir güçle geri itiliyordu.

Tramnitz arkasından ona doğru yaklaştı. Yavaşça omuzlarına dokunup hafifçe öksürdü. "Bunu gerçekten istiyor musunuz?"

Myriam çığlıklar atarak koşmak yerine başıyla onayladı.

Polis "kuvözün" üzerindeki folyoyu yırttı ama Myriam yeterince hızlı kapatamadı gözlerini. Gördü onu ve dehşetin bu görüntüsü, bir hayvanın derisine dağlanmış bir damga gibi zihnine kazındı.

"Laura," dedi güçlükle, soluk soluğa çünkü hiç şüphe yoktu. Cesedin üzerine koku engelleyici kedi kumları serpilmişti ve kocaman açılmış gözlerin altlarında şimdiden kurtçuklar kıvranıyordu, yine de Myriam tanıdı kızını; çenesindeki gamzeden, sağ kaşının yanındaki benden, inatçı midillisini eğiten Prenses Lilliperi'nin değneğinden tanıdı.

"Ona bakmış."

"Ne?"

Myriam'ın ruhu gerçek dünyadan kilometrelerce uzaklaşmış, acı ve ızdıraplardan bir denizin içinde kaybolmuştu. Polisin sözleri beynine başka bir boyuttan geliyormuş gibi ulaştı ve söylediği şeyin bir anlamı yoktu.

"Ona yiyecek, ilaç, sıcaklık vermiş. Ve sevgi."

"Sevgi mi?"

Myriam aklım yitirdiğinden şüphelendi.

Tramnitz'e döndü, başını kaldırıp yüzüne baktı. Polisin çekici ve simetrik yüzü, gözyaşlarının bulanıklaştırdığı görüşü yüzünden bir su perdesinin arkasında gibiydi.

Myriam'ı dehşete sürükleyerek aniden gülmeye başladı. "Ah, bu umut ettiğimden çok daha iyi. Yüzünüzdeki şu ifade!"

O an Myriam'ın bir tanrının olmadığına emin olduğu andı. Yalnızca o, Laura'nın cesedi ve önündeki şeytan vardı.

"*Siz polis falan değilsiniz,*" diye bağırmak istedi Myriam, "*O sizsiniz! Bebeğimi kaçırdınız, işkence ettiniz ve öldürdünüz!*"

Ama bu sözlerin hiçbiri ağzından dökülemedi çünkü bir balta Myriam'ın iki gözünün tam ortasına indi.

Bu hayatta duyduğu son şey, acı veren bir kırılma sesi oldu, sanki bir orman dolusu kuru dal kulaklarının dibinde kırılmıştı, ancak ona şiddetle vururken Guido Tramnitz'in attığı mide bulandırıcı kahkaha bu sesi bile bastırdı. Adam tekrar tekrar vurdu.

Ve tekrar.

Ta ki ikisinin de etrafındaki her şey kırmızı bir sise dönüşene kadar, nihayetinde ise son, keskin bir açı. Sonrası hiçlik.

Siyahlık bile değil.

2.

Till Berkhoff

Bebek boğuluyordu ama dazlak adamın umurunda değildi. Yumruğunu havaya kaldırıp Thor'un çekici gibi Till'in ambulansının kaportasına indirdi. "Çek şu boktan arabanı şuradan! Burası tek yön!"

"Bastırmaya devam edin. Konuştuğumuz gibi üç kez, başaracaksınız," dedi Till, aynı anda ambulanstan indi.

Eşofman takımını kaslarını göstermek için üç numara küçük almış caddedeki çam yarmasıyla değil, panikle nefes alıp vermekten fenalık geçirmek üzere olan anneyle konuşuyordu.

Kadın beş dakika önce aramıştı. Till o zamandan beri kadını uzaktan yönlendirmeye çalışıyordu: "Şimdi bir kez daha suni teneffüs. Hemen geliyoruz."

Tabii boksör bey geçmemize izin verirse.

Kadınla aralarında hâlâ dört yüz metreye yakın bir mesafe vardı, Eichkamp Caddesi'ndeki kazaya takılmamak için Eichkatzweg'e girip yolu kısaltmak istemişlerdi. Ama SUV sınıf arabası olan aptal herif yolu açmadığı için tek yönlü dar yoldan ambulansla geçemiyorlardı. Sokakta bir kaldırım bile yoktu. Bu yontulmamış adam da besbelli yumruk gücüyle ambulansı geri geri gitmeye zorlamak istiyordu.

"Bir kez daha söylüyorum, sonra bir tane patlatacağım ama patlatacağım şey alkış olmayacak." Kas torbası arkasına dönüp arabasına kısa bir bakış attı. Aracın içinde, o sırada şişme bot

gibi dudaklarına ruj süren kızıl saçlı bir iskelet oturuyordu. "Yolumda duruyorsun ve acelem var."

Till derin bir nefes alıp bir an için cep telefonunu kulağından indirdi. "Bak, sence bu neye benziyor?" diye sordu.

Aptal herifin az önce patakladığı ve çatıdaki sinyal lambası sessizce dönüp duran ambulansı işaret etti.

"Dauerwaldweg'e gitmem lazım ve sırf sen spor salonuna vaktinde git diye bu iğne deliğinde geri geri gitmeyeceğim."

Görev araçları ikinci şeritte dururken yoldan geçenlerin şikâyet etmesi nadiren olan bir şey değildi. Ama bu, Berlin için bile yeni bir olaydı. *Gerçi...* Daha dün Lankwitz'deyken ön camlarına bir not yapıştırılmıştı: "*Sırf insanları kurtarıyorsunuz diye atık gazlarınızla havamızı kirletmeye hakkınız yok. Bir dahaki sefere evden hasta çıkarırken motoru kapatın!*"

Motoru kapatırlarsa felç geçirmiş bir hasta için hayati önem taşıyan cihazları da kapatmış olacakları huzursuz ve öfkeli bu vatandaşın aklına gelmemişti. Ya da umursamıyordu. Boğulan bir bebeği umursamayan şu kas yığını gibi.

"Alo? Orada mısınız?" Dazlak giderek yaklaşırken Till annenin korkuyla seslendiğini duydu.

Telefonu iyice kulağına bastırdı. "Evet, evet buradayım. Suni teneffüse devam edin!"

"Morarıyor. Tanrım. Sanırım..."

"Tamam öyle olsun!" diye bağırdı Till'in partneri. Aram çantasıyla beraber araçtan inmişti bile. "Sen geri git, ben koşarak giderim."

"Hah şöyle, mağara adamının sözünü dinle," deyip güldü dazlak. "Hadi hadi. Bas geri!"

Yine gelmişti işte. Parmaklarındaki şu karıncalanma. Bu, yanlış bir şey yapmak üzereyken Till'in beyninin gönderdiği bir uyarı sinyaliydi. Till bunun, çam yarması herifin Kürt iş

arkadaşına hakaret ettiği için mi olduğunu bilmiyordu, belki de başka bir sebebe bile ihtiyacı yoktu. Nihayetinde altı aylık bir bebeğin hayatı tehlikedeydi. Parmak uçlarına iğne batıyormuş gibi hissettiren bu sinyali en son üç hafta önce itfaiyeyle görevdeyken almıştı. Hakkında disiplin soruşturması açılmasıyla sonlanan görevde.

Till itfaiyeciydi, kurtarma timindeydi. İlk yardım eğitimi olan bir amirdi. Aslında Westend'de sağlık görevlisini oynamak yerine, elinde kazması, yüzünde gaz maskesiyle yanan bir binaya doğru en önde koşuyor olması gerekirdi.

Aslında.

"*Fazla fevri davranışlar. Arkadaşını tehlikeye atma.*" İsteği dışında başka bir bölüme atanmasına sebep olan psikiyatri raporunda böyle yazıyordu. Böylece rütbesi düşürüldü. Berlin Südwest'te ambulans görevlisiydi artık.

Bunların hepsi lanet olasıca bir kedi yüzünden olmuştu. Ama ne yapabilirdi ki? Yaşlı kadın acı acı ağlamış, ona kediciğinin elinde kalan tek şey olduğunu söylemişti, o da kadının alevler içindeki apartman dairesine geri dönmüştü. İşin sonunda bir arkadaşını yardıma çağırmak zorunda kalmıştı.

Alevlere doğru koşmadan hemen önce parmaklarında bu karıncalanmayı hissetmişti. Yeniden eline yüzüne bulaştırmamasını söyleyen bu uyarı sinyalini. *Bu kez*, dedi kendi kendine, *uyarıyı dinleyeceğim.*

Bu saçmalık için hiç vakti olmadığı gibi boksör bey besbelli başka bir sıklette oynuyordu. Till kısa ya da güçsüz değildi ama adamın sokak dövüşleri ve dövüş sporları konusunda eğitimli olduğunu belli eden bakışları vardı. Karşısındaki bu disiplinlerde ondan açık ara üstündü.

Çam yarmasının alaycı gülüşünün karşısında, "Tamam, zeki olan pes eder," deyip iç geçirdi Till.

Yeniden ambulansa binip uyuşmuş elleriyle motoru çalıştırdı. Vitese takıp öfkesini bastırmaya çalıştı.

Aptal herif dönüp yeniden SUV'una oturana kadar bekledi.

Sonra hareket etti.

Yarım saniye sonra kaportasındaydı.

Çarpışma hava yastıklarını devreye sokacak kadar şiddetli olmadı ama iri yarı herif henüz kemerini takmadığı için başını direksiyona vurdu.

Kızıl saçlı kadın öyle bir çığlık attı ki arabayla geri geri giderlerken kırılan krom, plastik ve cam seslerine; asfaltın ve lastiklerin gıcırtısına rağmen çığlığı iki camın ardındaki Till'e kadar ulaştı.

Birkaç saniye sonra sol tarafta bir açıklık oluşunca Till direksiyonu kırdı, deli gibi dönen lastiklerle hasarlı SUV'u kenara sıkıştırmak için gaza basmaya devam etti. Bu sırada park halinde duran iki araç da nasibini aldı. Ama yol nihayet açıldı, hatta Till'in Alte Caddesi'ne doğru bir ok gibi fırlamamak için frene basması gerekti.

Sonra durup şoför kapısını açtı, Aram'a döndü, Aram şoka girmiş hâlde caddede, tamamen yamuk yumuk olmuş SUV'un yanında duruyor, çam yarması da araçtan çıkmaya çalışıyordu. Burnu kırılmıştı, yüzünden oluk oluk kan akıyor, epey sersemlemiş görünüyordu.

"Önce bebek," diye seslendi Till partnerine. "Burun bekleyebilir."

3.

Sekiz saat sonra

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi kekeleyerek. Bir yandan fısıldıyor, bir yandan da ağlıyordu.

Till korkuyla yerinden sıçradı çünkü Max bir kez daha profesyonel bir asker gibi sessizce yaklaşmıştı. Till çatının altındaki çalışma odasının kapısını her zamanki gibi açık bırakmıştı. Merdivenlerden süzülerek çıkmak gibi bir yeteneği olan altı yaşındaki oğlu, kapısı kapalı odaları ne denli seviyorsa Till onlardan o kadar nefret ediyordu.

"Ne oldu ufaklık?"

Rapor yazmak için kullandığı dizüstü bilgisayarını kapattı, gerçi zahmet etmesine de hiç gerek yoktu aslında. Mesele açıktı, inceleme komisyonuna açıklayacak başka ne vardı ki?

Evet, Till bir kez daha zıvanadan çıkmıştı. Evet, yine fevri ve kontrolsüzce davranmıştı, üstelik bu kez kafayı sıyırıp bir vatandaşın burnunu kırdığını onaylayacak görgü tanıklarının önünde, toplamda dört araçta meydana gelen binlerce avroluk hasar da cabasıydı. Birkaç dakika sonra bir bebeğin hayatını kurtarmış olmasının önemi yoktu. Ambulans, olay yerine zamanında yetişebilmek için tank gibi kullanılamazdı. Till işinden kovulabilirdi, en geç olay basına malzeme olup onu cinnet geçiren sağlık görevlisi olarak gösterdiğinde.

"Millennium Falcon'u tamamladım."

Oğlu gri Lego'dan uzay gemisini, kutsal bir emanet gibi çalışma odasına getirdi.

"Mükemmel görünüyor," deyip oğlunu övdü Till, aynı anda da altı yaşındaki Max'ın lazer silahlarla donatılmış bir Star Wars uzay gemisi yapmasına izin vermenin pedagojik açıdan doğru olup olmadığını sordu kendine. "Vay canına, ama kutusunda dokuz yaş üstü çocuklar için olduğu yazıyordu," diye de ekledi, oysa bu yaş sınırlarının tamamen uydurma rakamlar olduğunu biliyordu. Deposunda çıkan yangını söndürdükleri bir oyuncak tasarımcısı işin aslını itiraf etmişti ona: "Aslında oyuncakların daha büyük çocuklar için olduğunu iddia ediyoruz ki anne babalar evde küçük bir dâhinin oturduğunu sansınlar."

"Bu Han Solo, bu da Chewbacca mı? Kokpitte Luke Skywalker bile var. Vay. Muhteşem. Peki, neden ağlıyorsun?"

Max burnunu çekip mırın kırın etti. "Annem," dedi sonunda.

"Ne olmuş annene?"

"Yapamazsın dedi."

"Neyi yapamazmışsın?"

"Ona gösteremezmişim."

Till gülümsedi ve çocuğun, annesi Ricarda'dan aldığı koyu kahverengi gür saçlarını karıştırdı. Tıpkı iri dudakları ve uzun kirpikleri gibi.

Yine de insanların çoğu, sırf gülerken bile üzgün görünen kocaman, kahverengi gözleri yüzünden oğlunun ona çektiğini söylüyordu.

"'Ona' derken Anna'yı mı kastediyorsun?" Till geniş camdan dışarıya baktı. Geçen gece Buckow'a yağan kar yüzünden komşu evlerin çatıları karla kaplanmıştı. Komşunun çocuğu Max'ın ilk aşkıydı ve Till'in de kabul ettiği üzere muhteşem bir kızdı.

Zeki, kibar ve sevimliydi de; aslında kusursuz bir gelin olabilirdi, tabii aradaki ufak yaş farkı olmasaydı. Anna on yedi

yaşındaydı ve lise bitirme sınavına hazırlanıyordu, oysa Max henüz birinci sınıfa gidiyor ve büyüyünce itfaiyeci olmak istiyordu. Babası gibi.

Yine de Anna'nın hoşuna gidiyordu. Max aşk dolu gözlerle ona bakınca bazen sarılmasına izin veriyor, hatta beceriksizce yazdığı aşk mektuplarını bile cevaplıyordu. Ne zaman Till'i görse, "Selam kayınpeder," diyor ve Max'ın küçük kalbini kırmamak için ara sıra motoruyla onu almaya gelen genç adamın sevgilisi olduğunu ondan saklıyordu.

"Anna, değil mi?" diye sordu Till.

Max başını salladı.

"Annen oraya gitmemeni mi söyledi?"

"Ama sadece göstermek istiyorum."

"Hımm, anlıyorum. Eminim sevinecektir."

Till, başına bela açmadan işin içinden nasıl çıkabileceğini düşündü. Günlük gözyaşı ve kavga ihtiyacı karşılanmıştı. Olan onca şeyden sonra artık uyum istiyordu. Sonunda, bir kez daha orta yolu seçti ama orta yol dediği gerçekte kötü bir uzlaşıydı.

"Pekâlâ ufaklık. Anlaşma şu. Kedinin tuvaletini temizliyorsun, bunun karşılığında kısa süreliğine oraya gidip Anna'ya Millennium Falcon'u gösteriyorsun, nasıl?"

Max başıyla onayladı, Till çocuğun yanağındaki son gözyaşını da silip poposuna hafif bir şaplak attı. "Annene de söyle, birazdan aşağı inip onunla konuşacağım."

Ricarda'yı tanıyorsa, yetiştirme yöntemlerini bir kez daha baltaladığı için onunla en az bir saat konuşmayacaktı.

Uyum isteği için bu kadarı çok fazla.

Ricarda'nın hava kararmadan hemen önce Max'ın dışarıya çıkmasını istememek için şüphesiz geçerli gerekçeleri vardı, Annaların evine gitmek için sadece bir sokak yukarı çıkması gerekse bile.

"Şimdi birimize karşı diğerimizi kullanacak," diye sitem ediyordu, haklıydı da. Till oğlunu reddetmeyi beceremiyordu, hele de ağlayarak önünde durup ona terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi baktığında. Bazen Ricarda'nın Emilia'yı, ikinci bir bebeği sırf Max tek çocuk olarak kalmasın, şımarık yetiştirilmesin diye istediğini düşünüyordu.

"Hey Max?"

Oğlu koridordaki merdivenin en üst basamağındayken bir kez daha dönüp babasına baktı. Babası sunduğu anlaşmayı geri alacak diye kaygı vardı gözlerinde.

"Efendim baba?"

"Parola neydi?"

4.

Max

"*Buz küpü*," diye geçirdi içinden Max maketini sıkı sıkı tutarak.

Evden buz gibi bir havaya çıkmıştı, hava babasıyla geçen yaz belirledikleri parolaya son derece uygundu. Bu fikri, anaokuluna gelip küçük çocuklara zarar verebilecek kötü insanlara karşı uyaran bir polis vermişti onlara. Polis anne babaların çocuklarıyla beraber sadece kendilerinin bildiği bir parola belirlemesini önermişti.

Babasının hoşuna gitmişti bu fikir.

Sonrasında sürekli alıştırma yapmışlardı, ormanda gezerken, arabayla giderken ya da otobüs beklerken. Polisin söyleyerek Max'ı korkuttuğu kötü durum senaryolarını canlandırmışlardı.

"*Yabancı biri sana onunla gelmeni söyler, şeker vermek ya da sevimli ev hayvanını göstermek isterse ne diyeceksin?*"

"*Hayır diyeceğim!*"

"*Ya anne babanın izni var derse?*"

"*O zaman ona parolayı soracağım.*"

"*Peki parolamız ne?*"

"*Buz küpü.*"

"*Tamam, bu yabancı parolayı bilmiyorsa ne olacak?*"

"*O zaman sizin yollamadığınızı anlayacağım.*"

"*Sonra ne yapacaksın?*"

"*Yüksek sesle 'imdat' diye bağırıp kaçacağım.*"

"Buz küpü," diye mırıldandı Max, ön bahçeye çıkan üç basamaklı kapı merdiveninden dikkatle indi.

Babası çite kadar giden kısa yolu bu sabah erkenden açmıştı ama sonrasında yine kar yağmıştı. Max'ın ne olursa olsun kaymaması gerekiyordu. Hiçbir şeyi yerinden kımıldatmamalı, uzay gemisi kesinlikle bozulmamalıydı.

Gemiyi görünce Anna'nın yüzünün alacağı ifadeyi düşününce şimdiden seviniyordu. Sonra da sarılacaktı ona. Ne zaman görüşseler hep böyle yapardı. Bir de çok güzel kokardı. Şeftali kokuyordu galiba, saçlarını neyle yıkadığından çok da emin değildi. Her durumda annesinin onu yıkadığı dinozorlu duş jelinden farklı kokuyordu.

Tamamen odaklanmış şekilde, bir ayağıyla açtığı bahçe kapısına, bir uzay gemisine bakarak yavaşça ilerledi, yine de maketini az kalsın düşürecekti. Çünkü bir ses çok korkutmuştu onu.

"Hey ufaklık!"

Sağ tarafa, sokak lambasının altında duran adama baktı, lamba tam o anda, parke kaldırımlı caddedeki diğer bütün lambalarla birlikte emir almış gibi yanıverdi.

"Efendim?"

"Altmış beş numara neresi biliyor musun?"

Max, Anna'ya giderken durdurulmak istemiyordu, hem hava da her saniye biraz daha soğuyordu.

"Parola ne?" diye sordu hiç düşünmeden.

"Ne?"

Adam öyle bir baktı ki sanki Max en yakın arkadaşı Anton'la birlikte uydurdukları gizli dilde konuşmuştu.

"Neyse," dedi Max bir süre sonra ve adama yardım etmeye karar verdi. "Altmış beş numara mıydı?"

Adam yanına yaklaştı ama Max korkmuyordu.

Ne de olsa onunla beraber gitmesini istememişti adam.

Hem parola kuralı da paketlerle dolu bir el arabasını karın içinde sürmeye çalışan üniformalı bir postacı için geçerli sayılmazdı.

5.

Bir yıl sonra

Till

Hiçbir şey. Ne bir gürültü. Ne bir adım sesi. Ne de kapının çalmışı.

Till Berkhoff kayınbiraderinin kapıdan içeri girdiğini duymadı. Oysa Oliver Skania zeminin üzerinde süzülerek uçan, tüy kadar hafif bir peri değildi. Cinayet bürosunda komiser olan bu iri yarı adam, normal şartlarda sırf yüz yirmi kiloluk ağırlığıyla bile hangi kapıdan girerse girsin dikkat çekerdi. İster olay yerine, ister sorgu odasına girsin, isterse de şimdiki gibi özel sebeplerle bir eve.

Ama o an salonda saçları kırlaşmış başka bir adam öyle yüksek bir sesle konuşuyordu ki Till'e fark ettirmeden bahçeye bir helikopter bile inebilirdi.

"Seri katil Guido Tramnitz tutuklanmasından on ay sonra, şu dakikalarda henüz bilinmeyen sebeplerden adli psikiyatri hastanesinin yoğun bakım bölümüne kaldırıldı."

Till, haber spikerinin dehşet verici görüntüleri yorumlarken kullandığı tek bir sözcüğü bile kaçırmamak için televizyonun sesini neredeyse sonuna kadar açmıştı. Adamın sesinde samimi olmayan, kendini beğenmiş, dramatik bir ton vardı ki Till spikerlerin böyle konuşmasından nefret ederdi.

"Tramnitz, ocak ayında yedi yaşındaki Laura ile annesi Myriam Z.'yi öldürmekle suçlanmış ve polisleri altı yaşındaki Andreas K.'nin cesedinin de bulunduğu yere götürmüştü."

Kirli bir bodrumun ve çocuk tabutuna benzeyen suntadan bir sandığın fotoğraflarının yerini öldürülen çocukların okul fotoğrafları aldı.

Sonra bir kez daha o fotoğraf gösterildi: Tramnitz'i dehşetin popstarı yapan fotoğraf. Tramnitz tutuklandıktan hemen sonra, polis arabasında oturur, doğrudan kameraya doğru gülümserken bir paparazi tarafından çekilmişti.

Yeni doğmuş bir bebeğin mavi gözlerine sahip, candan, sempatik bir fotomodel gibiydi.

"Mahkeme kuvöz canavarı olarak isimlendirilen failin, ağır şizofreni hastalığı sebebiyle cezai ehliyetinin olmadığına hükmetti. Tramnitz, kötü güçlerin düşüncelerini yönetmek için beynine bir şey ektiğine inanıyordu.

Yalnızca üç gün süren duruşmalardan sonra, Berlin Tegel'de bulunan yüksek güvenlikli adli psikiyatri hastanesi Stein Kliniği'ne sevk edildi. Şu an aniden ortaya çıkan hayati bir tehlike altında gibi görünüyor. Şimdiye dek sadece, Tramnitz'in bugün ameliyata alınacağını iddia eden, resmî mercilerce onaylanmamış söylentilerden haberdarız."

"Umarım mahkûmlar bu pisliği bağırsakları götünden dökülene kadar dövmüşlerdir," diye mırıldandı Skania.

Televizyonda, kliniğin ve belli ki tedaviyi yürüten doktorun görüntüleri gösteriliyordu, doktor hastasının durumuna ilişkin sorulara karşılık yalnızca başını iki yana sallıyor, aceleyle muhabirlerin önünden geçiyordu. Kanalın koyduğu alt yazıda şöyle yazıyordu:

Dr. H. Frieder, Cerrah.

Görüntünün üzerine spiker detaylı bilgi verdi:

"Psikolojik rahatsızlığı olan mahkûmlar sık sık kendilerini yaraladıklarından Stein Kliniği'nde acil durumlar için kurulmuş bir yoğun bakım bölümü ile bir travma odası var. Bazı durumlarda psikozun fiziksel etkileri de oluyor ve beyne müdahale edilmesi gerekiyor. Guido Tramnitz'in durumunda yaşanan bu mu, Doktor Hartmut Frieder bize bu konu hakkında bilgi vermek istemedi."

Bu isim Till'e tanıdık geldi, doktorla daha önce Virchow'da, yangından kurtarılan bir kişiyi hastaneye sevk ederken karşılaştıklarını hatırlar gibi oldu. Sonra da hemşireleri dedikodu yaparken duymuştu. Söylenene göre Frieder alkolün etkisindeyken bir hastayı kaybetmiş ve bunun için dava bile edilmemişti. Muhtemelen hasta yakınları yüksek meblağda bir ödeme karşılığında hastaneyle uzlaşmıştı. Frieder o zamandan beri muayenehanesinde hizmet veriyor, anlaşılan bir de acil durumlarda cerrah olarak Stein Kliniği'nde boy gösteriyordu.

"Bunu izlememen lazım," dedi Skania ceketini çıkarırken.

Till, kayınbiraderinin geniş göğsü yüzünden gergin duran koltuk altı kılıfındaki görev silahına baktı, sonra yeniden televizyona döndü ama uzaktan kumandayla biraz kıstı sesini.

"Guido Tramnitz davasının manşetlerden düşmemesinin tek nedeni tarifi mümkün olmayan acımasızlığı değil. Suç bilimciler ve adli tıp uzmanları, psikopat seri katilin en az bir çocuk cinayetinden daha sorumlu olduğunu tahmin ediyorlar. Ama Tramnitz avukatının tavsiyesiyle suskunluğunu koruduğu için, diğer suçları muhtemelen hiçbir zaman gün yüzüne çıkmayacak."

Televizyondaki görüntü değişip de tuhaf bir şekilde tanıdık ama aynı anda da tümüyle yabancı bir adam görünce Till korkuyla irkildi: Kendisiydi bu.

Muhabir onu dairesinin önünde hazırlıksız yakalamıştı. Till nasıl istisnai bir durumda bu medya sansarı tarafından sorguya çekildiğini, densiz sorularıyla kıstırıldığını şimdi hatırlayamıyordu:

"Bay Berkhoff, Guido Tramnitz'in oğlunuz Max'ın ölümünden de sorumlu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Oğlunuzu öldürdüğünü itiraf edecek mi? Fırsatınız olsa sanığa ne yapardınız?"

Son sorusuyla açık açık, işini kaybetmesine neden olan "fevri ve kontrolsüz mizacı"yla ilgili raporu ima etmişti.

Max kaybolduğunda Till önce baş şüpheli durumundaydı. Polisin gözünde değil ama Till'in gizli şiddet eğilimleri olan, riske girmeyi seven biri olduğunu yazılı olarak tasdikleyen personel dosyasından ve aldığı disiplin cezasından haberdar olan basının gözünde öyleydi. Ayrıca SUV'lu dazlak bulduğu her yerel gazeteye uygun bir ücret karşılığında röportaj vermiş, Till'in ambulansla onu öldürmeye çalıştığını anlatmıştı, bunun üzerine muhabirler Max'ın eski anaokuluna gitmişler, çocuğun hiç okula tuhaf yaralanmalarla gelip gelmediğini sormuşlardı. Babasının oğluna daha önce de şiddet uygulayıp uygulandığını ima etmişlerdi.

Till televizyonu öfkeyle kapattı ama bunu yaptı diye kafasındaki görüntüler kaybolup gitmedi.

Cadde. Karla kaplı parke taşları. Lego parçaları.

Kırık uzay gemisini hatırlayınca, *ne kadar uygun,* diye düşündü Till, çünkü o günden sonra paramparça olmuş hayatında Max'tan ona kalan tek şey hayatı gibi kırık dökük bu uzay gemisiydi. Max o gün eve dönmeyince ve onlar oğullarının Anna'ya hiç gitmediğini öğrenince buldukları yalnızca tek tük parçalar olmuştu. Olay yeri inceleme ekibi her bir lego parçasını toplamış, laboratuvarda yeniden bir araya getirmişti. Fail Max'ın yanında hatıra olarak bir şey almış mı diye kontrol etmek için. Gerçekten de bir figür eksikti.

Luke Skywalker.

Yer yarılmış içine girmişti, tıpkı oğlu gibi.

Bu arada Ricarda da kaybolmuştu hayatından, haklı olarak bu trajedinin yaşanmasında onu da suçlu buluyordu, gerçi Till'in kendi kendine eziyet ettiği şu cümleyi hiç söylememişti: *"Anna'ya gitmesine izin vermeseydin, bunların hiçbiri olmayacaktı."*

Till ayağa kalktı, ıslak bir köpek gibi silkeledi kendini ama anıları başından gitmiyordu. Aynı şekilde, gelişini görmezlikten gelmesinden hiç de rahatsız olmuyormuş gibi görünen davetsiz misafiri de.

"Burada ne yapıyorsun?" diye kabaca sordu sonunda fakat Skania buna da aldırmamış gibiydi. Muhtemelen kayınbiraderi yıllarca bunu yaşadıktan sonra, geride kalanların çaresizliklerinin acısını polislerden çıkarmasına alışmıştı. Ya da kız kardeşinin Till'den boşanması yalnızca an meselesi olsa da onun yanında olmayı ailevi bir görev olarak görüyordu. Ricarda çoktan evden taşınmış, Max'ın kız kardeşini de tabii ki yanında götürmüştü.

"Bak şimdi, bir gelişme var ama..."

Skania derisi kırışmış gerdanını aşağı çekti, ne zaman bir konuşmanın devamında ne diyeceğini düşünse yaptığı tuhaf bir alışkanlıktı bu.

"Ne?"

"Max için yapılan arama kesin olarak sonlandırıldı."

6.

Till yıkanmamış, yağlı saçlarını sıvazladı. Saat öğlen biri çoktan geçmişti ve üzerinde hâlâ pijamaları vardı.

"Efendim? Benim oğlum kaybolalı daha bir yıl oldu!"

Kayınbiraderi başıyla onayladı. "Orası öyle. Ama failin Tramnitz olduğundan eminler. Cinayeti işleyiş biçimi, seçtiği bölge, failin bütün koşulları oğlunun durumuna bire bir uyuyor. Bizde işler nasıl yürüyor biliyorsun. Benim hoşuma mı gidiyor sence? Ama zaten müebbet almış bir suçluyu aramanın bir anlamı yok. O olduğunu biliyoruz."

Till etrafındaki bütün havanın salondan çıkıp gittiği hissine kapıldı.

Bu haberin kesinliğinden boğulmak üzereydi.

"Ama Max'ın nerede olduğunu bilmiyorsunuz. Aramaya devam etmek zorundasınız!" diye kayınbiraderine gırtlaktan gelen bir sesle karşı çıktı Till.

Skania başını salladı. "İnan bana, idare benim elimde olsaydı farklı olurdu. Onu bulana kadar bu şehirdeki her taşın altına baktırırdım. Bunun için paramızın ya da personelimizin olmaması umurumda bile olmazdı. Ama resmî olarak davadan sorumlu olmamamın sebebi tam da bu zaten."

"Anlıyorum."

Skania karısının erkek kardeşi olarak tarafsız değildi. Araştırmayı nasıl tarafsız bir şekilde yürütebilirdi ki? Ama soruşturma

ekibinin bir parçası olmaması meslektaşlarının ona olan bilgi akışını kestiği anlamına gelmiyordu.

"Max'ı aramayı bırakamazlar. Oğluma ne olduğunu bilmem gerek!"

"Oğluna ne olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdi Skania.

Evet. Biliyordu.

Till on günlük sakalını sıvazladı, belki de iki haftalıktı. Max kaybolduğundan beri bütün günler birbirine benziyordu.

Kalk. Max'ı düşün. Giyin. Max'ı düşün. Ümitsizliğe kapıl. Max'ı düşün. Soyun. Max'ı düşün. Yat. Max'ı düşün. Ümitsizliğe kapıl. Uyuyama. Max'ı düşün. Kalk.

Hele de Ricarda onu terk ettiğinden beri artık giyinmesi ya da soyunması da gerekmiyordu.

"Diğer çocukların kaderini biliyorsun," diyerek yavaş yavaş fikrini kabul ettirmeye çalıştı Skania.

Evet. Biliyordu. Bir kız, bir oğlan. Biri yedi, biri altı yaşında. Tramnitz ikisini de evlerinin önünde oynarken kaçırmıştı. Postacı kılığına girip onları uyuşturmuş, evinin bodrumuna götürüp orada kendi yaptığı kuvözün içinde onlara işkence etmiş, tecavüz etmiş ve onları öldürmüştü. Hiçbir çocuk onun şiddetine kırk sekiz saatten fazla dayanamamıştı. Max ise bir yıl önce kaybolmuştu. Komşuları bir DHL kamyonu ile tepeleme dolu bir el arabasını caddede süren bir postacı gördükten kısa bir süre sonra.

Pislik herif çok geçmeden tutuklanmıştı. Kaçırılan Laura'nın annesi Myriam Schmidt'in cesedi bulunmuştu. Kadın araştırmasını kendisi yürütürken Tramnitz'e çok yaklaşmıştı; katil çocuğunu tek başına büyüten anneyi cinayetinden sonra da gözünün önünde tutuyordu, muhtemelen kadının acısına bakıp keyif almak için. Tramnitz tutuklanınca dairesinde Myriam'ın bir sürü fotoğrafı ve videosu bulunmuştu; kadın kızının yüzünü

bastırdığı el ilanlarını ağaçlara yapıştırırken ya da çocuğunun en son görüldüğü caddelerde gezinirken görünüyordu. Failin kurye veya postacı kılığına girdiğine yönelik teorisiyle kadın gerçeğe çok yaklaşmış, Tramnitz de bu yüzden polise gitmeden önce onu ortadan kaldırmak istemişti. Kadının cesedini Teltow Kanalı'nda bir kayıkhaneye götürmek isterken tamamen tesadüfen birileri tarafından görülmüş, Myriam böylece işin sonunda, kızının ve en az bir çocuğun daha katili olan adamı yakalatmıştı. Tramnitz baskı altında kalınca polisi Laura'nın ve Pankow'dan altı yaşındaki oğlanın cesedine götürmüştü. Ne var ki Max'ın akıbetini kendine saklamıştı.

"Gel benimle, sana bir şey göstermem lazım."

Till ayaklarını sürüye sürüye Skania'nın önünden geçip banyoya gitti, lavabonun altındaki dolabı açıp içinden bir şişe oda spreyi çıkardı.

"Febreze mi?" diye sordu Skania şaşkınlıkla.

"Anti canavar spreyi," diye cevap verdi Till, tabii bu Skania için çok da açıklayıcı olmadı.

"Bundan bir buçuk yıl önceydi. O zaman bir hata yapmış ve Max'a uyumadan önce korkunç bir hikâye anlatmıştım. Kendisi istemişti çünkü sinemada *Moana*'yı izlemiş ve filmdeki Te Ka'dan, yani lav canavarından çok korkmuştu. Benden de ürkütücü bir şeyler dinlemek istemişti. Tamam, biliyorum, ona dolaptaki yeşil gözlü canavardan bahsetmemeliydim. O günden sonra her gece yatağımıza geldi, ta ki ben hayalet dükkânından anti canavar spreyi aldığımı söyleyene kadar."

Till üzerinde "İyi geceler lavantası" yazan oda spreyini salladı. "Ona bu spreyi dolaplara ve yatağına sıkarsa güvenle uyuyabileceğini söyledim. O zaman ona hiçbir şey olmayacağını. O da buna inandı."

Till'in gözleri yaşardı. "Her akşam odasına sıkıyordum, artık geceleri uyanmıyor, sessizce yanımıza sokulmuyordu. O günden sonra her gece deliksiz uyudu. Max artık korkmuyordu."

"Till!"

"Sence onu kaçıran adama da canavar spreyini sormuş mudur?" Bir an konuşamadı. "Hep şurada gözlerim açık yatıp tavana bakıyorum, Max'ın canavar spreyi diye bağırdığını duyuyorum çünkü çok korkuyor. Ama ona spreyi getirecek kimse yok. Sprey yok. Yalnızca canavar..."

"Max öldü!" Skania sesini yükseltti.

"Biliyorum!"

Till şişeyi aynaya doğru savurdu, mucize eseri bir kere bile sekmedi şişe.

"Öldüğünü biliyorum," dedi, her kelimede sesi biraz daha yükseliyordu, sonunda kayınbiraderinin yüzüne haykırdı: "Ama onu görmem lazım, cesedini görmem lazım! Max'ı gömmem gerek, anlamıyor musun? EMİN OLMAM LAZIM!"

Hızla banyodan çıktı, Skania da peşinden.

"Evet, tabii ki anlıyorum. En az senin kadar ben de istiyorum bunu... Ricarda kadar."

"Kız kardeşin beni terk etti. Emilia'yla beraber."

Skania Till'i merhametle baştan aşağı süzdü. "Biliyorum. Bana söyledi. Ama dürüst olalım, sen buna şaşırdın mı cidden? Kendine bir baksana. Saldın kendini. Harap ettin. Gerçekle yüzleşmiyorsun."

"Gerçek ne ki?"

Kayınbiraderi iki elini de havaya kaldırdı. Till, Skania'nın koltuk altlarında bira kapağı büyüklüğünde ter lekeleri gördü.

"Bu pislik, Max'ı nerede bulabileceğimizi söylemezse..." Skania boğazını temizledi. "Yani diğer çocuklarda nasıl oldu biliyorsun. Polis raporlarını okudun. Eğer bizi cesetlere götürmeseydi zavallı

çocukları asla bulamazdık, Tramnitz öyle bir gömmüş ki. Eski çöplüğün derinliklerine gömmüş, eğitimli köpekler bile fayda etmedi. Ama hapse girdiğinden beri..."

Tek kelime etmiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Susuyor.

Till gözlerini yumdu.

Tramnitz ilk itirafından beri avukatının tavsiyesi üzerine sessizliğini koruyordu. Böylece Till'i en berbat duruma geri yolluyordu: Bilinmezliğe. Ama Almanya'da, bir hukuk devletinde yaşadığı için işkenceyle tehdit edilmesi yasaktı. Bir canavarın bile. Bu yaratığı konuşturmak için yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Bir yol hariç...

Till'in aklına bir fikir geldi. Saçmaydı, neredeyse gülünçtü, ağza bile alınamazdı. Yine de uzun zamandır onu heyecanlandıran ilk fikirdi.

"*Fırsatınız olsa sanığa ne yapardınız?*"

"Tramnitz'in oğlumu öldürdüğünden ne kadar eminiz?" diye sordu Skania'ya.

"Şimdiye kadar yüzde doksan dokuz öyle olduğunu tahmin ediyorduk. Ama son bir saattir yüzde yüz eminiz."

"Nasıl oldu o?"

"Bir şey buldular," dedi kayınbiraderi. "Aslında bu yüzden buradayım."

Till fenalaştığını hissetti. Dünya etrafında dönmeye başladı, düşmemek için televizyonun önüne koyduğu sandalyeye tutundu.

"Ne?" diye sordu, sadece bu kelimeyi çıkarmak bile inanılmaz bir güce mal olmuştu.

Ne buldular?

Skania kocaman elini açtı, Till önce hiçbir şey göremedi. Jaluzilerden odaya vuran tozlu ışık o kadar işlevsizdi ki kör olmuş gibiydi. Üstelik Skania'nın elindeki şey beyaz ve küçüktü... *ve plastik!*

"Luke Skywalker," diye fısıldadı Till, Skania'nın elindeki figür sanki mikropluymuş gibi geri çekildi. "Nerede bulundu bu?"

"Tramnitz'in komodininde. Ameliyata alınınca. Pislik herif hatıra olarak aldığı nesneyi akıl hastanesinde açık açık sergiliyormuş. Bir şey daha var."

"Bir kanıt daha mı?"

"Olabilir."

Skania gerdanını biraz daha aşağı çekti.

"Söylentiler var. Hapishane dedikodusu."

"Ne diyorlar?"

"Güya Tramnitz, klinikte suçlarıyla ilgili bir günlük tutmakla övünüyormuş."

7.

Frieder

"Frieder mı?"

Cerrah, kişisel telefonundan bilinmeyen bir numara tarafından aranmanın şaşkınlığıyla yeniden yazı masasına oturdu. Oysa Stein Kliniği'nin ameliyat salonunun bulunduğu bahçe katına gitmek için ona tahsis edilen ofisten çıkmak üzereydi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye derinden gelen, kalın bir ses duydu Frieder.

Yine de adamın sesinde hafif bir güçsüzlük, bitkinlik vardı, öyle ki sözleri dışarıdaki şiddetli fırtınanın tekdüze uğultusunun içinde kaybolup gidecek gibiydi. Burada, kliniğin birinci katında, rüzgâr havalandırma ve asansör boşluklarına dolunca çıkan ses, korkmuş bir köpeğin uluması gibi duyuluyordu.

"Kiminle konuşuyorum?" diye sabırsızlıkla sordu Frieder.

"Benim adım Till Berkhoff. Max'ın babasıyım."

Ah, ulu Tanrım.

Frieder yutkunup istemsizce başını salladı.

Telefonda kiminle konuştuğunu artık biliyordu. Zavallı adamın ondan ne isteyebileceğini aşağı yukarı tahmin edince kalbi daha hızlı atmaya başladı. Nabzı yükseldi, sıcak bastı.

"Numaramı nasıl buldunuz?"

"Eski bir itfaiye amiri olarak resmî makamlarda hâlâ iyi bağlantılarım var."

Frieder elini boğazına götürdü, gül rengi polo yaka tişörtünün en üst düğmesini açtı. Gül rengi en sevdiği renkti çünkü solaryumda bronzlaşmış tenine en çok bu rengin yakıştığını düşünüyordu.

"Bakın," dedi. "Sizinle hastam hakkında konuşamam."

"Konuşmak istemiyorum. Benim için bir şey halletmenizi istiyorum."

Arayanın sesinde buz gibi bir öfke vardı. Frieder, Berkhoff'un "*bir şey halletmek*" derken ne kastettiğini anladı hemen.

Pekâlâ başka bir şekilde de ifade edebilirdi: "Problemi ortadan kaldırmak", "Adaletin yerini bulmasına yardım etmek" ya da "Vergi mükelleflerini bir yığın masraftan kurtarmak" gibi.

"Konuşmayı kayıt mı ediyorsunuz?" diye sordu Frieder, yazı masasındaki lambayı söndürdü. Hazırlanmak için artık gerçekten de ameliyathaneye gitmesi gerekiyordu.

"Oğlum anlatılacak bir hikâye değil," dedi Berkhoff tehditkâr bir sesle, bu kez öfkesi doğrudan Frieder'ya yönelikti.

"Özür dilerim, ben öyle demek istememiştim. Ben sadece..." Duraksadı. "Benden istediğiniz şeyi hayal dahi edemiyorum."

Anlayabiliyor olmama rağmen. Oğlumu kaçırıp öldüren bir adam için ben de olsaydım acı dolu bir ölüm dilerdim.

"Yo, edebilirsiniz."

"Hayır." Frieder titremeye başladı. "Ben hiç kimseyi öldüremem, öldürmek de istemiyorum!" dedi yüksek sesle. Berkhoff'un konuşmayı kaydetme ihtimaline karşı tamamen kasıtlı olarak, yanlış anlaşılmaya mahal vermeyecek, açık bir beyanda bulundu. Ama Max'ın babası onu şaşırtarak, "Öldürmeyin zaten," diye itiraz etti.

"Ne istiyorsunuz peki?"

Telefondaki adamın burnunu çektiğini duydu, Berkhoff burnunu temizleyip kısaca özür diledi ve "Ben sizden tam olarak zıddını rica ediyorum," dedi.

"Anlamadım."

"Rica ediyorum, hayır, size yalvarıyorum, Guido Tramnitz'in iyileşmesi için elinizden gelen her şeyi yapın. Bu ameliyattan sağ çıkması gerek, anlıyor musunuz? Oğluma ne olduğunu bilen tek kişi o. Bu sırrı kendisiyle beraber mezara götüremez."

"Tamam, anladım," dedi Frieder içtenlikle. "Elimden geleni yapacağım." Max'ın babasının duygusal, beklenmedik ama nihayetinde tümüyle yerine getirilebilir ricası onu derinden etkilemişti. Telefonu kapattığında parmakları öyle çok titriyordu ki başka seçeneği kalmadı.

Rahatlamasının başka bir yolu yoktu, bir kez daha yazı masasının çekmecesini açacak, bir yudum içecekti. Çok değil.

Sadece iki santilitre.

8.

Till

"G-hasta mı?"

"Evet."

"O ne demek ki?"

"Gizlinin G'si. Beni gizlice Stein Kliniği'ne sokmanı istiyorum."

"Tramnitz'in yanına mı?"

"Bir tutuklu olarak psikiyatri hastanesine, aynen öyle."

Konuşmanın sorguya benzer bir hal almasına sinirlenen Till, Skania'ya sırtını dönüp pencereden dışarı baktı.

Plastik bir poşet, yağmurun eşlik ettiği sonbahar fırtınası tarafından kaldırım boyunca sürüklenip bir söğüt ağacına doğru savruldu, parçalanmış bir yelkenliden kalan son şeymiş gibi ağacın dallarında asılı kaldı. Bahçede ne bir kuş ne bir sincap ne de başka bir canlı vardı. Bu tufanda şaşırtıcı değildi. Yine de Till, bu kahrolası sıcak evde eylemsiz durmaktansa, dışarıda olup doğanın şiddetine maruz kalmayı tercih ederdi.

Skania'nın, arkasında boğazını temizlediğini duydu, bu bile sinir etti Till'i. Banyodan döndüğünden beri ona çocuk muamelesi yapıyordu. Şu anda da aynı şeyi tekrar ediyordu.

"Polis jargonunda G'nin *gizli* değil, güvenilir tanıklar için kullanılan bir kısaltma olduğunu göz ardı etsek bile..."

" ...evet, herhangi bir adli kovuşturma makamına bağlı olmadan, işlenen suçların aydınlatılmasına yardım eden insanlara

denir," diye gözlerini devirerek tamamladı Till. "Vikipedi başlığı gibi konuşma bana."

"O zaman sen de bana saçma sapan önerilerle gelme!" diye bağırdı Skania. "Hem istesem bile ki istemiyorum, seni oraya nasıl sokabilirim ki? *Timarhane adası* elini kolunu sallaya sallaya girip rahat rahat etrafa göz atabileceğin bir eğlence parkı değil."

Kuşkusuz söylediğinde haklıydı.

Reinickendorf'taki Stein Kliniği, yüksek güvenlikli bir adli psikiyatri hastanesiydi. Burası, Tegel Gölü'ndeki bir yarımadada bulunan tek bina kompleksi olduğu için, Brandenburg'daki Tropik Ada isimli eğlence parkına yapılan bir atıfla Berlin halk ağzında bu ismi almıştı. Aslında büyük bir yatırımcı burada lüks bir otel açmak istemişti. Ama şehir içindeki havalimanı, Berlin'e özgü kaos politikasının bir sonucu olarak zamamnda kapatılmayınca hiçbir konuk, ninni niyetine makine gürültüsü duyacağı bir uyku için geceliğine altı yüz elli avro ödemek istemedi. Ünlü bir mimarın Washington'daki Beyaz Saray'dan esinlenerek binaya sütunlu bir giriş, doğu ve batı yönlerinde üç katlı birer kanat yapmış olması da bir işe yaramadı.

Sonunda özel bir hastane işletmecisi kaba inşaatla birlikte bütün araziyi satın aldı, artık burada varlıklı, seçkin konuklar ya da politikacılar değil, Almanya'nın en tehlikeli psikopatları ağırlanıyordu; gerçi yılan dilli bazı kişiler, mevcut konukların akli durumunun, gelmesi planlanan zengin otel müşterilerininkinden pek de farklı olmadığını öne sürüyordu: şizofren tecavüzcüler, sadist katiller, dürtü kontrolü bozukluğu yaşayan deliler. Mesela aralarından biri, halk eğitim merkezinde öğretmenmiş gibi görünen otuz iki yaşında bir kan ressamıydı; adamın, kan kaybından ölürken onu izlemek zorunda kalan kurbanlarının vücut sıvılarıyla deniz manzaraları çizmek gibi bir tutkusu vardı.

Yani Guido Tramnitz, ruhsal hastalıkları yüzünden cezai ehliyetleri olmadığına karar verilen, bu yüzden de sonsuza kadar bu psikiyatri hastanesine kapatılan diğer suçlularla birlikte, olabileceği en iyi yerdeydi.

Till derin bir nefes alıp nefesini verirken konuştu: "Bunu nasıl ayarlayabilirsin, ben de bilmiyorum ama oraya girmem lazım. Tramnitz'in yanına."

"Niye? Oğlunun katilinin kafasını kopar diye mi?"

Till başını iki yana salladı. "Benim kesinliğe ihtiyacım var Oliver. Bu şekilde yaşayamam. Tutunacak bir şeye ihtiyacım var. Vedalaşabilmek için. Anlıyor musun?"

Cevabı kayınbiraderinin gözlerinde gördü. Elbette anlıyordu. Skania polisti. Bir çocuğun ölüm haberinin anne babasına ne yaptığını biliyordu. Hayatlarını sonlandırıyordu. Ruhları, mutlulukları, onları birer canlı kılan ne varsa hepsi sonsuza kadar vedalaşıp gidiyordu onlardan. Yine de çocuklarının başına ne geldiğinden hiçbir zaman yüzde yüz emin olamayan anne babalara kıyasla daha iyi durumdaydılar. Çünkü onların ölümle mücadelesi asla bir sonuca varmıyordu.

"Kendimi şarampole yuvarlanmış, bacağı kırık bir at gibi hissediyorum."

"O zaman Tramnitz'in yanma gitmek de senin için acı çekmesin diye atı vurmak gibi bir şey öyle mi?"

"Aynen öyle. Ne polisle ne savcıyla ne de hâkimle konuşuyor. O halde onun en yakınında olmalıyım. Max'ın cesedini nereye sakladığını öğrenmek istiyorum."

"Hımm, güzel fikir. Zaten Tramnitz de kendi isteğiyle, zorlamaya hiç gerek kalmadan kesin sana söyleyecektir."

Till bir kez daha başını sağa sola salladı. "Eğer günlüğünü bulursam belki onunla konuşmama bile gerek kalmaz."

Skania bir kahkaha patlattı. "Ne kadar safsın ya! Bu sadece bir dedikodu. Böyle bir günlük gerçekten varsa bile ki şüpheliyim, Tramnitz'in onu ortalıkta bırakacağını hiç sanmıyorum."

Till, Skania'nın sözlerindeki mantığı anlıyor ama gerçeği kabullenmek istemiyordu çünkü o zaman elinde çaresizliğin verdiği cesaretten başka hiçbir şey olmadığını itiraf etmek zorunda kalırdı.

Bu yüzden neredeyse inatçı bir tavırla, "Yüksek güvenlikli bir yerde bir şeyler saklamak için çok fazla yer yoktur," dedi.

"Doğru. Dediğin gibi; yüksek güvenlikli! Tramnitz'le uğraşmanı geçtim, o tımarhanede nasıl hareket edeceksin, hayal dahi edemiyorum. İmkânsızı mümkün kılsam bile, seni her durumda sıradan, kapalı psikiyatri bölümüne tıkacaklar. Ama Tramnitz'in bölümünde dördüncü seviye güvenlik önlemleri var." Skania elini kaldırıp parmaklarıyla saymaya başladı. "Bu da şu demek: Kaldığı bölümün girişlerinde vücut tarayıcı cihazlar, güvenli geçiş noktalarında parmak izi ve retina okuyucusu, Berlin Duvarı'na benzeyen, dronlarla gözetlenen dış alanda iki kat parmaklık."

"Bunları girdiğim zaman düşünürüm. Bir yol bulurum elbet."

"Saçmalık! İntihar komandosunu oynarken seni desteklememi bekleme."

"Demek öyle?" diye sordu Till, hemen alnının dibinden bir tutam saç aldı eline. Sonra çekip kopardı.

Balonlu bir naylonun birkaç kabarcığını aynı anda patlatmış gibi bir çatırtı oldu kulaklarında.

Skania bağırana kadar yüzüne kan boşandı.

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?"

"Hazırlanıyorum."

Till yolduğu saçlarını yere atmaya çalıştı ama eli terden sırılsıklam olduğu için başaramadı. Sonra bir tutam daha aldı, bu kez başının ortasından.

"Kes şunu. Tanrım, hayır!"

İkinci kez kopardı. Bu kez daha sert. Yere damlayan onca kana rağmen verdiği acı nispeten katlanılır bir acıydı.

"Aklını mı kaybettin gerizekâlı?"

Till kendisini gülümsemeye zorladı. "Bak gördün mü? Seni ne kadar çabuk ikna ettim. Ee ne diyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Till, az öncesine kadar başını süsleyen, şimdiyse bıçakla yüzülmüş bir kafa derisi gibi, kırmızıya boyanmış eline yapışan saç tutamını gösterdi. "Saçlarımla işim bitince banyodan çamaşır suyu alıp içeceğim. Ambulansı beklerken de dişlerimi kırmanın bir yolunu bulacağım. Belki bir gözümü yuvasına bastıracak kadar cesaretim bile olur."

"Manyaksın sen."

"Evet. Kendim için bir tehlikeyim." Till, Skania'nın görev silahının ceketinde kabarıklık oluşturduğu yeri işaret etti. "Senden silahını almaya kalkıştığım anda da başkaları için bir tehlike olacağım. Fark ettiysen kapalı bölüme girmek için bir yol buldum bile. Ee, ne diyorsun?"

Till başından daha büyük bir tutam daha kopardı.

"Hay sıçayım böyle işe!" diye sövdü Skania. Neredeyse haykırdı. "Tamam, iyi! Kes şunu! Ne yapabilirim, bir bakacağım, tamam mı?"

Bir süre afallamış halde önünde dikildi, durum fazlasıyla aşmıştı onu. Sonra ne zaman bir şeyden bıksa yaptığını yaptı. Doğruca odadan çıkıp kapıyı çarparak kapattı.

Till bir dakika kadar bekleyip ağlamaya başladı. Kayınbiraderi ona yardım edeceği için duyduğu rahatlamadan ağladı. Stres hormonları artık vücudunu alarm durumunda tutmadığı için ancak şimdi tüm gücüyle yayılan ağrısından ağladı.

Ve korkudan.

Tanrım, korkuyorum.

Skania hayatının son dileğini gerçekten yerine getirir de onu kliniğe sokarsa, nasıl bir durumun içine gireceğine dair Till'in en ufacık bir fikri bile yoktu.

9.

Patrick Winter

Ölüm, anaokulunun yüz metre uzağında, salonda dikiliyor, ter döküyordu.

Patrick Winter gözlerini dikmiş, tabana kadar uzanan teras penceresinden anaokulunun arka bahçesinin hemen yanındaki bakımsız bahçesine bakıyordu. İki arazi birbirinden yalnızca küçük bir patikayla ayrılmıştı.

Biri içeriye bir bakış atacak olsaydı evin zemin katında titreyen, kırk yaşlarında bir adam görürdü, içindeki şeytanlarla savaşını az önce kaybetmiş bir adam. Adamın biraz uzun, güç bela zapt edilmiş kıvırcık saçları, üstünkörü tıraş edilmiş keskin bir çenesi vardı. Yorgun gözlerinde de buz gibi bir korku.

Bu haliyle dışarıda, Olimpiyat Stadyumu yakınlarındaki villa semti Ruhleben sokaklarında olsaydı hiç göze batmazdı. Hiç değilse, çok daha karanlık kimselerin sokakta cirit attığı bu akşam. Oysa saat sekizi henüz geçmişti. Bu semtte oturan iyi vatandaşlar normalde bu saatte ana haberleri izliyor ya da aileleriyle beraber akşam yemeğini yiyor olurdu. Yürüyüşler de ancak çocuklar yatırıldıktan sonra yapılırdı. Tabii çocuklara cadı, hayalet ya da hortlak kılığında sokaklarda gezebilmeleri için istisnai olarak daha fazla uyanık kalma hakkı verilmemiş olsaydı.

O gün Cadılar Bayramı'ydı. Son günlerde aralıksız olarak yağan ve hastalıklara davetiye çıkaran yağmur bile vampir, iskelet ya da zombi kostümleri giymiş çocuklar ile gençleri, kapılarını açmayan komşularının ön bahçelerini tuvalet kâğıtlarıyla güzelleştirmekten alıkoyamazdı.

Şeker mi şaka mı?

Patrick çığlığı basmamak için başparmağı ile işaret parmağının arasındaki deriyi ısırdı.

Son otuz dakikada evinin kapısı tam dört kez çalınmıştı. Yüzleri boyalı oğlanlar, hayalet pelerinli kızlar, ellerinde ışıklı kabaklar tutan çocuklar.

Hatta bir tanesine kapıyı açmış, kafasında yapay örümcek ağı, üzerinde iskelet desenli kıyafetler olan küçük bir oğlana, son günlerde neredeyse yediği tek şey olan çikolatalardan birini vermişti.

Anne babası sokakta bekleyen, en fazla sekiz yaşındaki çocuğun Jonas'la hiçbir benzerliği yoktu, olamazdı da. Yine de çocuğun soru sorar gibi bakan kocaman gözleri ona oğlunu hatırlattı.

Patrick çocukla vedalaşırken arkasından el sallamak istedi. *Belki*, diye geçirdi içinden, *her şey farklı olabilirdi.*

Ben el sallasaydım, o da gülümseseydi.

Ama sadece, çocuğun hızlı hızlı anne babasının yanına dönüşünü, onlarla ve elindeki çikolatayla köşeyi dönüp hayatından çıkışını izledi.

Patrick o zamandan beri boş evinin kapısının çalınmasına tepki vermiyordu.

Karısı Linda, Jonas'a altı aylık hamileyken emlakçının onlara gösterip tavsiye ederken söylediği gibi bir "mimari villa"ydı ev. Aslında evi de sırf bu yüzden karşılayabilmişlerdi

zaten. Çünkü "mimari yapı" emlakçı jargonunda satış ihtimalini düşüren bir tür tuhaflık anlamına geliyordu, gerçekten de evin iç bölümlerine alışmak zaman almıştı. Mesela evin eski sahibi salona altıgen bir jakuzi yerleştirmişti. Bu fikir bekâr olanlar için bile çılgıncayken (kim televizyonun önünde yıkanırdı ki?) çocuklar için tehlikeliydi, bu yüzden Linda'yla beraber küvetin içini yastıklarla doldurup jakuziyi "macera koltuğuna" çevirmişlerdi.

Tadilat yaptıracak paraları yoktu; hem o zamanlar her şey yolundaydı, acı da katlanılmaz seviyede değildi henüz. Bu yüzden açık mutfağın satranç tahtası biçimindeki siyah beyaz çirkin fayansları da olduğu yerde kaldı. Onu çoktan terk eden Linda'nın aksine.

Haklı olarak.

Patrick iki yaz önce üzerine yıldırım düşen kestane ağacının dalları arasından Waldkater Anaokulu'nun veli toplantısının başladığı salonuna baktı.

Tam da gününde!

Yetişkinler tadilattan yeni çıkmış ortak alanda, kırk beş dakikadır çember halinde oturuyordu; gündüzleri burada bakılan iki ile altı yaş arası çocukların onlara küçük gelen sandalyelerine tünemişlerdi. Jasmin, Igor, Alexander, Jura, Thorben, Mehmet gibi isimleri vardı çocukların ve Frieda.

Benim Frieda'm.

En azından o hâlâ hayatta.

Patrick toplantıya henüz katılmayan kesinlikle tek babaydı. Gelemeyecek olan diğerleri, mesela Linda, kurallara uygun olarak girişteki gelmeyecekler listesine adını yazmış ya da çocuklarını almaya geldiklerinde isim yazmayı unutsa bile en azından bir e-postayla haber vermişti.

Waldkater Anaokulu'nda her şey yolundaydı, her şey olması gerektiği gibi işliyordu.

Acaba olan onca şeyden sonra gelmemi bekliyorlar mı?

Ne de olsa çocuklarımın yüzde ellisi hâlâ bu anaokuluna gidiyor.

Diğer yüzde ellisi bir yerlerde toprağın altında çürüyordu.

Patrick göz kenarlarındaki yaşları silip elinde tuttuğu silaha baktı.

Spor olarak atıcılıkla ilgileniyordu, bir silah ruhsatı da vardı, düzenli olarak kulüpteki atış talimlerine katılıyordu. Silahın nasıl tutulması gerektiğini biliyordu, özellikle de işi sağlama alıp gerçekten beynini uçurmak istiyorsa.

Ama dallarının üstüne çocukları için bir ağaç ev yapmak istediği kestane ağacının ardından anaokuluna doğru baktıkça giderek silah kullanmanın yersiz olacağı hissine kapılıyordu.

Yanlış. Korkakça. Çok zararsız.

Patrick pencerenin dibinden ayrıldı, salondan geçip bodrum kapısının açık durduğu koridora gitti. Alt kattaki odalar oturmaya müsait şekilde düzenlenmiş olsa da (açık renk bir halı, bir banyo, ışık sağlayan bodrum pencereleri vardı) merdivenlerden inerken tipik bir bodrum gibi kokuyor, burna nemli toprak ve eski kitaplardan kaynaklanan bir çürük kokusu geliyordu.

Bu kokuyu bile özleyeceğim.

Patrick sanki yakın zamanda bir misafir bekliyorlarmış gibi hazır bir yatağın durduğu, alt kattaki misafir odasına girdi. Ama bir temizlikçinin buraya uzun zamandır el atmadığını yalnızca yatak örtüsünün üzerindeki toz tabakası bile ele veriyordu.

Yatağın altına uzanıp bir spor çantası çıkardı, önceden spor salonuna hep bu çantayla giderdi ama üç aydır (*kötü günlerin en*

kötüsünden beri) kilosunu korumak için spor yapmasına gerek kalmamıştı. Çünkü üç aydır iştahı kapalıydı.

Patrick çantayı açıp etiketsiz pet şişelere baktı, eskiden mineralli su olurdu içlerinde, şimdiyse kehribar rengi bir sıvıyla doluydu. Her biri yedi yüz elli mililitrelik dört şişe.

Bunları çalıştığı firma Xantia'nın bulunduğu camla kaplı gökdelenin bodrum katından almıştı, Potsdam Meydanı'nda Almanya'nın en büyük sağlık sigortası kuruluşlarından birinde çalışıyordu. Onun kıç kadar bürosu risk yönetimi bölümünde, yirmi ikinci kattaydı ama hiç değilse Berlin Filarmoni Orkestrası binası manzaralıydı.

Çok yakında artık bir manzaram olmayacak.

"Pekâlâ, başlayalım madem," dedi Patrick ve ilk şişeyi açtı.

Akışkan Cadılar Bayramı kostümümün vakti geldi.

Silahı çantaya koyup içinden ilk benzin şişesini aldı. Benzini başına ve saçlarına dökerken gözlerini yumdu, sonra açıp ikinci şişeyi aldı, onu da gövdesine boca etti. Bu sırada buharın burnunu ve boğazını tahriş etmesini engelleyemedi ve öksürdü. Yine de işine devam etti.

Yukarıda evin kapısı çalınıyordu.

Şeker mi ateş mi?

Boş şişeleri artık kirlenmiş halının üzerine koyup çocuklar ya da gençler vazgeçene kadar bekledi. Sonra merdivenlerden çıktı, ortasında işe yaramaz bir jakuzinin bulunduğu salona geri döndü. Teras kapısını açıp iliklerine kadar ıslanmış halde serin sonbahar havasına çıktı.

Yine yağmur yağıyordu ama birkaç damla yağmur planını engelleyemezdi. Yağmurla yıkanmayacak kadar çok benzin dökmüştü vücuduna.

"Hadi bakalım," dedi Patrick kendini cesaretlendirircesine, ardından pantolon ceplerini yokladı. Önce rüzgâra dayanıklı Zippo çakmağının hâlâ kot pantolonunun cebinde olduğundan emin oldu, sonra da mahvolmuş kestane ağacının yanından geçip anaokuluna doğru yürümeye başladı.

10.

Frieder

"Hadi artık, itiraf edin Doktor Frieder!"

Guido Tramnitz'in sesi, tamamen uyutulmadan şah damarından ameliyat edilmesi gereken yan yatırılmış bir hasta için tuhaf bir şekilde keyifli geliyordu.

"Yanlışlıkla elinizin kaymasını çok isterdiniz, değil mi?"

Frieder çocuk ve kadın katili bu adamın hafif burundan gelen, kibirli sesini duymazlıktan gelmeye ve elindeki ufacık altın rengi kıskaca odaklanmaya çalıştı. Ona yardımcı olan Hopf, sağ şah damarını, Y şeklinde dallandığı noktanın altından mavi bir şeritle işaretlemişti, Frieder bu kısma amiyane bir tabirle "damar çöplüğü" diyordu.

Carotis communis, yani şah damarının, beyne ve yüze gitmek üzere çatallandığı yerde, kan akışında sıklıkla kireçlenme ya da yağlanmanın sebep olduğu sıkıntılar oluşuyordu. Bu tür sıkıntılar daha ziyade emeklilerde görülürdü. Ama yirmi sekiz yaşında olan, kaslı ve iyi antrenmanlı Tramnitz beslenmesine çok dikkat etmesine rağmen şah damarının pembe duvarlarında sarı-turuncu renkte tortular ışıldıyordu, Frieder'nın da bunları almak için uğraşması gerekiyordu.

"Bu domuz neden şimdi hak ettiği cezayı almasın, böyle düşünüyorsunuz, değil mi?"

Hayır. Ben Till Berkhoff'u düşünüyorum ve onun senin gibi adi bir herifi kurtarmama yönelik çaresiz ricasını.

Tramnitz gülümsüyordu. Bu zor ameliyatta hastaya narkoz vermek mümkün değildi, hastanın nörolojik fonksiyonlarını sürekli olarak takip edebilmek için ancak lokal anestezi yapılabilirdi. Bu da maalesef aşağılık herifin ağzına bir şey tıkayamamasına neden oluyordu.

"Elimi sıkın!" diye emretti Doktor Andrea Schilf, narkoz doktoruydu, Frieder'mn yaptığı her müdahaleden sonra mimiklerinin dışında motor hareketlerini de kontrol ediyordu. Onunla cerrah arasında, üzerinden göz kontağı kurabildikleri yeşil bir ameliyat örtüsü geriliydi. Frieder sağ şah damarıyla ilgilenirken Schilf sol taraftan Tramnitz'i denetliyordu. Frieder o sırada ofis ataşına benzeyen altın rengi kıskacı kritik noktaya yerleştirdi, gerçekten de parmaklarında kasıtlı olarak hata yapmasını söyleyen bir kaşıntı vardı.

Frieder bu tür düşüncelerin etik olmadığının elbette farkındaydı. *Ama pardon da* nihayetinde yalnızca bir insandı. Berkhoff aramadan hemen önce "eli kaysa" en kötü ne olur diye sormuştu kendine. Bu domuzun arkasından gözyaşı dökecek kimse yoktu. Tam tersine. Eğer ameliyat başarılı geçerse, eski hasta bakıcıya basının taktığı isimle "kuvöz canavarı" devlete daha yıllarca yük olacaktı. Diğer mahkûmlar, hatta kaçması halinde başka aileler için patlamaya hazır bir bomba olarak.

Üstelik Tramnitz onu kışkırtmayı da göze almış gibiydi.

"Hipokrat yemininizi boş verin, daha çok çocuklarla neler yaptığımı düşünün Frieder."

"Sessiz olun," diye çıkıştı narkoz doktoru ama Tramnitz'i durduramadı.

"Yanımda hep türlü türlü kıyafetler olurdu. Anlarsınız ya, kızlar ve oğlanlar için. Bagajda bir çanta, farklı farklı bedenler çünkü sonuçta her şeye hazırlıklı olmak isterdim. Onları arabaya alır almaz üstlerini değiştirirdim. Hızlıca bir arama çıkartı-

lırsa kolayca tanınmasınlar diye. Çoğunlukla ufaklıklar her şeyi kendi kendine yapardı. Bunun bir oyun olduğunu sanırlardı." Tramnitz kıs kıs gülüyordu. "Kuvöze girince öyle olmadığını anlarlardı tabii."

Ah Tanrım. İkiden fazla kurban varmış gibi konuşuyor. İkiden çok daha fazla.

"Kuvözü kendim yaptım. Virchow'daki küçük kutulardan çok daha iyiydi." Tramnitz güzel bir kaplıca tatilinin anılarına dalmış gibi iç geçirdi. "Muhteşem, içindelerken onlara her şeyi yapabiliyordum. Onları okşar, besler, altlarına bez bağlardım; ah ya, rüya gibiydi."

"Şimdi kan akışını kesiyorum," dedi Frieder yüksek sesle, böylece kritik yirmi dakikayı başlatmış oldu. Y şeklindeki dallanmanın sağ dalını söktüğü anda artık hiçbir şey ters gidemezdi. Beyin bu dala bağlıydı.

Bir psikopatın hastalıklı beyni.

"Sonsuza kadar böyle devam edebilirdi. Keşke o orospuya hiç bulaşmasaydım. Ama kadın soruşturmaya başladı. Benim paket numaramı çözmesine ramak kalmıştı. O zaman sesler, bana onu öldürmemi emretti."

Sesler, tabii ya.

Psikiyatristlerin ve hâkimlerin bu yalana nasıl kandığını Frieder'nın aklı almıyordu. Tramnitz'in bir şeyin etkisinde olduğu kesindi ama zihnini yöneten görünmez güçlerin değil, öldürmekten aldığı hazzın etkisindeydi. Bir hapishanede olmalıydı, en iyisi Sibirya'da bir çalışma kampında, 7/24 hastalarla ilgilenilen bir psikiyatri hastanesinde değil.

Frieder bir an için gözlerini yumdu, sonra yeniden açıp neşteri yerleştirdi.

"Cesedinden doğru düzgün kurtulabilseydim kimse beni yakalayamazdı. Ama işte. *Shit happens*,[1] değil mi?"

Frieder uyarırcasına başını sallayan Hopf'a baktı, sanki şöyle demek ister gibiydi: "*Sakin ol, acele etme. Sakın hata yapma. Bu herif buna değmez.*"

Ama Frieder kendini daha fazla tutamadı.

"Bakın. Burada sizin hayatınızı kurtarmaya çalışıyorum. Neden siz de karşılığında biraz olsun erdemli davranıp onca acı yaşattığınız anne babalara bütün suçlarınızı itiraf etmiyorsunuz?"

"Yanılıyor muyum yoksa Luke Skywalker oyuncağımı mı ima ediyorsunuz?" dedi Tramnitz.

"Eğer hatıralarınızı açık açık sergiliyorsanız pekâlâ itiraf da edebilirsiniz."

"Ne hatırası?" deyip kıkırdadı Tramnitz. "Polis o oyuncak yüzünden beni sürekli sorguya çekti. Ben sadece nasıl göründüğüne bakmak için bir tane almıştım."

Frieder Hopf'un bir bakışını daha yakaladı, bir kez daha sallanan bir baş eşliğinde: "*Bırakın şunu. Şimdi doğru zaman değil.*"

Ama öfkesini göstermeden duramadı. "Tamam, bunun hiçbir anlamı yok. Biz çalışırken çenenizi kapalı tutun yeter," dedi, sonuç olarak Tramnitz yüksek sesle bir kahkaha attı. Boynu kıpırdıyordu, özenle bir kesik atmak mümkün değildi.

"Yoksa ne olur? Benim gırtlak sinirimi de mi kesersiniz, Florian Broder'ya yaptığınız gibi?"

Frieder aniden dondu kaldı.

Tramnitz bu ismi nereden biliyordu ki? Basına bile yansımamıştı.

---

1 (İng.) Olur böyle aksilikler. (ç. n.)

Tabii ya, doğru. Virchow'da çalışmış. Bir zamanlar benim çalıştığım gibi.

Hastanelerdeki dedikodu kazanı Facebook'tan bile kötüydü.

"Tiroit bezine zararsız bir müdahale yapılacaktı ama Broder'nın ses teli felci ikiye katlandı ve hayatı boyunca suni olarak solumak zorunda kalacak, öyle değil mi? Ve bu, sırf siz ameliyattan önceki gece yine şişenin dibini gördünüz diye oldu."

"Siz ona aldırmayın. Hastayı maalesef susturamıyoruz Hartmut," diye fısıldadı Hopf, Tramnitz yine de duydu.

"Hartmut mu? Ben iş arkadaşlarınız size sadece lakabınızla sesleniyor sanıyordum: *Vermut* Frieder." Tramnitz bir kez daha kıkırdadı. "Böyle bir lakabınız var çünkü cesaretlenmek için hep içmeniz gerekiyor.[2] Bahsi geçmişken, bugün ne yaptınız? Benim için de bir şeyler depoladınız mı?"

"Birazdan anlarsınız," dedi Frieder öfkeyle, ardından Tramnitz'in şah damarını kesti.

---

2 *Mut* Almancada cesaret anlamına gelir, vermut ise bir içki türüdür. (ç. n.)

II.

Patrick Winter

Veliler bunu beklemiyordu. Bazıları anaokulu sandalyelerinde açık ağızlarıyla otururlarken diğer katılımcılar ona sırtlarını döndü. Hatta oğlu Emil 3-6 yaş grubunda yer alan, çiçekli bir hırka giymiş bir anne burnunu kapattı.

Kendisi artık benzin kokusunu almıyordu ama rengârenk boyanmış pencerelerin önündeki kokulu mumlar muhtemelen kokuyu bastırmaya yetmiyordu.

Patrick benzin istasyonu gibi kokuyor olmalıydı. Belki daha da kötü.

"Lütfen, oturmaz mıydınız?" diye sordu Viktoria, yönetici konumundaki eğitmen kadın ona söz yönelten ilk ve şu ana dek tek kişi olmuştu.

O ana kadar yalnızca Patrick konuşmuştu. Hem de anaokulunun bütün anne babaların bildiği kapı şifresini girdiğinden beri durmaksızın.

"Özür dilerim, özür dilerim," demişti ortak odaya girerken, burası tiyatro ve müzik grupları, bir de ortak öğle yemekleri için kullanılıyordu. Bugünse onu görünce korkuyla irkilen yaklaşık on beş kişilik bir toplantı grubunu ağırlıyordu.

"Gerçek bir hayalet beklemiyordunuz herhalde, değil mi? Yani, Cadılar Bayramı'nda benim gibi birine kim rakip olabilir ki?"

Belli belirsiz gülüp ellerini yağmurdan ve benzinden ıslanmış saçlarında gezdirdi.

"Tamam, peki. Neyiniz var? Öyle şaşkın şaşkın bakmayın. Sizin çocuklarınız hâlâ hayatta sonuçta."

Pantolon cebindeki Zippo'yu çıkarıp kolunu Özgürlük Heykeli gibi havaya kaldırdı. Kimse kalkmadı ayağa. Kimse kıpırdamadı bile. Muhtemelen polisi aramak üzere telefona sarılan Viktoria hariç. Ama polis çağırması Patrick için sorun değildi.

"Hepiniz bugün evde kalmamı dilerdiniz, değil mi? Ya da kılık değiştirmek isteyen çocuklarınızın mızmızlanmalarını dinlemek isterdiniz. Ama annecik ve babacıkların veli toplantısına katılması gerekti, ne boktan bir plan." Parıldayan gözleriyle eğitmenlerden biri olan Sonja'ya baktı. "Yani, insan bu toplantıyı tam da 31 Ekim'e nasıl koyar ya? Nasıl bir aptallık bu?" Nemli alnına hafifçe vurdu. "Bugün mevzu, haylaz çocukların oyuncaklarını yanında getirip getiremeyeceği ya da beslenme çantasına ne kadar şeker konulabileceği değil. Bugün ölülerin şuursuzca ortalıkta dolaşan ruhlarının kovulması gerek. Mesela Jonas'ın ruhunun. Mesela benim ruhumun."

Ağzında toplanan tükürüğü yutup öksürdü.

"Ama işte, işler ters gitti sevgili veliler. Kılık değiştirmediniz. Buna bir tek ben cesaret ettim. Buradayım işte. Kötülüğün var olduğunun yaşayan ispatı. Çocukların ölebileceğinin. Sadece televizyonda ya da gazetelerde değil. Burada, Berlin'de, gözlerimizin önünde."

Bu noktada velilerin çoğu bakışlarını çevirdi. Şaşırmış, afallamış, korkmuşlardı. Kadınlar kadar erkekler de.

"Mutlu dünya masalınızı bozmak zorunda kaldığım için özür dilerim. Halime bakın!"

Velilere doğru âdeta kükredi. Aralarında evlatlık çocukları olan eşcinsel bir çift, çok çalışmaktan bir kez daha veli toplantısına katılamayan emlakçı anne babanın yerine gelen bir büyükanne vardı. Ve elbette, çocuklarını ne denli umursadıklarını göstermek için hep birlikte gelen örnek alınası o harika çift, sanki okuldalarmış da, not edilmesi gerekecek kadar önemli bir şey varmış gibi ikisi de dizlerinde birer not defteri tutuyordu.

Tamam, bunu büyük büyük harflerle not edin bakalım:

"SADECE ŞANSINIZ YAVER GİTTİ!"

Patrick ağzının kenarından salyalar akarken böyle bağırdı. Bu sırada Zippo'yu tuttuğu eli havadaydı. "Benim başıma gelen şey, sizin de başınıza gelebilirdi. Kendinizi sarsılmaz mı sanıyorsunuz? Hayır. Değilsiniz. Bu yüzden de anlamıyorum..."

"Bay Winter?"

Viktoria'nın yumuşak sesiyle kafasının karıştığı an o andı.

Çoğunlukla olduğu gibi yine üzerinde turuncu, batik bir elbise olan altmış iki yaşındaki eğitmene döndü. Hava yüzünden babet yerine, lastik çizmeler giymişti.

"Oturmak istemez misiniz?" diye sorup boş bir tabureyi işaret etti.

"Hayır, hayır. Ben sadece..."

Kadın elindeki telefonu ona doğru uzatınca duraksadı. Polisle mi konuşmasını istiyordu yani?

"Eşiniz telefonda," dedi Viktoria, Patrick bunun zekice bir hareket olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bütün tecrübesiyle onlarca nesle doğru hayat yolunu göstermiş, şimdi de emekliliğinin arifesinde olan eğitmene hep saygı duymuştu zaten. Linda'yı araması Patrick'in öngöremediği bir satranç hamlesiydi.

Çok akıllıca.

Çok incelikli bir tavırdı.

Patrick telefonu alıp boğazındaki düğümü yutkunmaya çalıştı. "Linda?"

"Ne oluyor hayatım?"

Hayatım.

Ne zamandır böyle seslenmiyordu ona! Oysa önceden günde üç kez seslenirdi. Sabahları. Öğleleri. Akşamları. En az. Ama oğluyla beraber, ortak yaşamlarından sevgi dolu sözler de koparılmıştı.

"Sevgilim, özür dilerim. Ben şu an konuşamam. Her şeyi yazdım sana. Mektup postayla gelecek."

"Anlamıyorum. Sen ne yapıyorsun orada?"

"Veli toplantısına geldim."

"Bunu biliyorum. Ama aklımdan ne geçiyor? Viktoria sanmış ki... yani, aptalca bir şey yapmayacaksın değil mi?"

Gözlerini velilerden ayırmadan başını iki yana salladı. Buradaki bütün bu aptalların içinde, kahramanı oynamaya kalkışıp kafasına bir sandalye fırlatmasını en çok aptal bir küpe takmış, kaslı oto galericiden beklerdi.

"Ben zaten hayatımın en büyük aptallığını yaptım, o zaman..."

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye araya girdi Linda. Artık o da ağlıyordu. "Hayatım, kendini yiyip bitirmen çocuğumuzu bize geri getirmeyecek."

"Orası öyle. Ama ne yaparsam yapayım sen de geri gelmeyeceksin, öyle değil mi? Ben bütün ailemi kaybettim."

"Tatlım..."

"Cehenneme gitmeyi hak ediyorum."

"Hayır, dur. Lütfen. Aklından her ne geçiyorsa sakın yapma!"

"Benim yanmam gerek Linda, anlasana. Hem sadece benim de değil. Bütün anne babaların cehennemde yanmak neymiş, görmesi gerek."

Bu yüzden buradayım.

Bu sözlerle telefonu kapatıp Zippo'yu yaktı ve çakmağı saçlarına tuttu.

Bir saniye bile geçmedi. Anne baba topluluğu tek bir boğazdan çıkıyormuş gibi dehşetle çığlık attığında, kafası alevler içindeydi.

12.

Till

Saat 20.45'ti, bir ambulans yağmurda ıslanmış asfaltta uçarcasına ilerliyor, mavi ışığı ve sirenleriyle çevre yolunda kendisine yol istiyordu. Ara sıra frene basılması gerekiyor, şoför azimle korna çalıyordu, hatta bir virajda araç patinaj yaptı ama sonra kendisini toparladı, su birikintilerinden geçip yol kenarındaki setlerin üzerine su sıçratarak hızla ilerlemeye devam etti.

Yağmur giderek şiddetleniyordu. Tıpkı hasta nakil bölümündeki tek hastanın korkusu gibi.

On dakika sonra araç yavaşladı. Sağlamlaştırılmamış bir yolda ilerliyormuş gibi hafifçe sallandı, sonra iri taneli mıcırların üzerinde lastikleri gıcırdadı. Nihayet durdu araç ve sirenler sustu. Ama bu sadece otuz saniye sürdü, aşırı kilolu bir adam bir otoparkın saçağının altından öne çıkıp araca binene kadar.

Daha sonra ambulans hızla yoluna devam etti.

"Yani gerçekten yapacaksın?" dedi Skania, öncesinde Till'i yarı hayranlık yarı tiksintiyle bir süre incelemişti. İriliği yüzünden yuvarlak kafasını biraz eğmesi gerekiyordu. Kıllı elleriyle Till'in bağlı olduğu sedyenin kenarlarını sıkı sıkı tuttu. Elbette göstermelik bir hareketti bu. Madem bir işe kalkışmışlardı, her şey gerçek görünmeliydi.

"Adamın dosyası yanında mı?" diye sordu Till, kayınbiraderi de başıyla onayladı.

Skania'nın kıyafetleri baştan aşağı ıslanmıştı. Polisin yağmurdan doğru düzgün korunamadan bir süre ambulansı beklemesi gerekmişti. Ceketinin altından kahverengi karton bir dosya çıkarıp dosyayı açtı.

"Yeni ismin Patrick Winter, kırk bir yaşındasın ve Xantia'da çalışıyorsun."

"Sağlık sigortası şirketi mi?"

"Aynen. Potsdam Meydanı'ndaki şirket merkezinde sigorta istatikçisiydin."

"O ne demek ki?"

"Sigorta matematikçisi. Fiyat cetveli çıkarıp risk tahminleri yapar, bok püsür işte."

"Ciddi olamazsın."

"Niye öyle şoka girmiş gibi bakıyorsun bana?"

"Bir matematik dehasının kimliğini mi alacağım yani? Oliver, ben itfaiyeciyim, unuttun mu? O notlarla bana verdikleri tek iş bu. Ben ortaokulu bile zar zor bitirdim ve matematik sınavlarından hiç elliden daha yüksek bir not almadım. Ortaokulda bile!"

"Winter'nın matematik dehası olduğunu kim söyledi ki?"

"Hesap yapabilen herkes benim gözümde dehadır," dedi Till.

"Ayrıca, hatırlatmamda herhangi bir sakınca yoksa, bütün bu deli saçmalığı senin fikrindi. Sen içine bürün diye eBay'den kimlik satın alamam. Ama tabii şimdi her şeyden vazgeçelim dersen bana uyar."

"Hayır, hayır, tamam peki," dedi Till hızlı hızlı Skania'nın önerisini geçiştirmek için. Son günlerde bunu yeterince tartışmışlardı zaten. "Herhalde içerideyken kafadan hesap yapmamı istemeyeceklerdir. Hem isteseler bile neredeyse her işin içinden sıyrılmayı öğrendim. Bu arada Patrick Winter ne yaptı da Stein Kliniği'ne yatırılıyor?"

"Bir anaokulundaki veli toplantısında başından aşağı benzin döküp kendini yaktı," diye cevapladı Skania.

"Böyle bir şeyi neden yapmış?"

Skania Till'e, daha önce hiç bu kadar aptalca bir soru duymamış gibi baktı.

"Benim yüksek tansiyonum neden var, kız kardeşim neden tiroit hastası? Nereden bileyim ben? Patrick Winter hasta, yaşamdan bezmiş. Muhtemelen öğrenciliğinden beri antidepresan alıyordu."

"Hepsi burada, dosyanın içinde," der gibi kalın parmaklarıyla dosyanın üzerine vurdu.

"Her durumda ellerinle saçlarını yolman işimize geldi." Till'in başındaki sargıyı işaret etti.

Till kendini yaraladıktan sonra saçlarının tamammı tıraş etmiş, yaralarına yoğun kıvamlı bir iyodür merhem sürmüştü. *Talihsizlik içinde talih.* Biri başındaki bandajı açınca (ki yakında öyle olacaktı) saçları yanmış gibi görünecek ve merhem kokacaktı.

"Evli mi? Çocukları var mı?" diye sordu Till, Patrick Winter hakkında bilgi edinmek istiyordu.

"İkisine de evet. Karısının adı Linda, bir kızı var, Frieda, beş yaşında."

Max'tan bir yaş küçük.

"Winter şimdi nerede?" diye sordu Till.

"Bir buzdolabının içinde."

Skania dosyayı kapatırken Till başını uzatıp kaşlarını kaldırdı. "Kendisinin yol açtığı yanıklar yüzünden öleli iki saat bile olmadı. Adam sadece kendisi için değil, toplum için de tehlike oluşturduğundan hakim Stein Kliniği'ne yatırılmasına hükmetti, kısa bir süre sonra da adam öldü."

Till yeniden başını eğdi. Demek her şey bu yüzden bu kadar hızlı ilerlemişti. Skania telefon eder etmez çağrılan ambulans evinin önüne gelmişti.

"Böyle bir şans bir daha ele geçmez, değil mi?" diye sordu Till.

"Belki de şans değil sadece deliliktir," diye mırıldandı Skania, sonra da umursamaz bir el hareketi yaptı, sanki şöyle diyordu: "*Ne istiyorsan yap.*"

Till bir süre sessiz kaldı, sonra yasaklı soruyu sordu: "Winter'nın kimliğini almamı nasıl sağladın?"

Skania sanki limon ısırmış gibi dudaklarını gerdi. "Gizli araştırma örgütümüzün nasıl çalıştığını sana söyleyeceğime ciddi ciddi inanmıyorsun, değil mi?" Gülüşü neşesizdi. "Patrick Winter'nın ölüm belgesinin yırtılıp dosyadaki fotoğrafının seninkiyle değiştirilmesi ve öndeki iki sağlık memurunun senin ambulans şoförün rolünü oynaması için bağlantılarımı kullanarak aşağı yukarı yirmi yasaya ve bunun iki katı kadar yönetmeliğe aykırı davrandım. Resmî olarak Winter bir mucize eseri hafif bir kafa derisi yanığıyla kurtuldu çünkü soğukkanlı anaokul öğretmeni bir yangın söndürme tüpüyle felaketi engelledi. Gerçekteyse adamın kafası kurutulmuş erik gibi görünüyor. Bugün burada yaptığımız şey açığa çıkacak olursa benim kafam onunkinden de kötü görünecek. O yüzden olur da boşboğazlık edersen meslektaşlarımı da işin içine sürüklemeni hiç istemiyorum."

Till bu cevabı sadece bir "hımm"la kabullendi.

"Klinikte senden istediğim her şeyi ayarladın mı?" diye sordu Skania'ya, o sırada motor çalışır durumda kaldığı halde durmuşlardı, muhtemelen bir trafik lambası yüzündendi. Till sedyesinden dışarıyı yalnızca yan taraftaki küçük bir pencere sayesinde görebiliyordu, onun da yarısı bantla kapatılmıştı. Islak camdan seçebildiği kadarıyla kavisli bir sokak lambası ile yol kenarındaki bir ağacın rüzgârda sallanan tepesini gördü.

"Bu kadar kısa sürede elimden geldiği kadarını yaptım." Skania da aynı pencereye bakıyordu. "Varmak üzereyiz." Yeniden sedyedeki Till'e döndü. "Şimdi bu soruyu sana son kez soruyorum: Emin misin?"

Till en son konuşmalarında ona detaylı bir cevap verdiği için bu kez basit bir baş hareketiyle yetindi.

Evet. İçeri girmem gerek. Tramnitz'in yanına.

Kesin bir bilgiye ihtiyacım var.

Görünüşe göre kayınbiraderi zaten fikrini değiştirmesini beklemiyordu ama başını isteksizce sağa sola sallayarak bu girişimi ne kadar anlamlı bulduğunu da belirtmiş oldu.

"Madem öyle iyi dinle," diye sonunda bilgilendirme monoloğuna başladı polis. "Senin için çok bir şey ayarlayamadık ama hiç yoktan iyidir. Yüksek güvenlikli kliniğe yatışın yapılırken bütün kişisel eşyaların alınacak. Bütün kıyafetlerin kontrol edilene kadar sana bir eşofman takımı verecekler. Mantıken cep telefonuna da hemen el koyacaklar, keskin her şeye, kemerine ve bir sürü şeye daha. Bu yüzden Winter'nın dosyasını yanında götüremezsin. Ama her şey yolunda giderse biri seninle bağlantı kuracak."

"Kim?"

Lafının bölünmesinden hoşlanmayan Skania dudaklarını büzdü.

"Adı Seda, ismini bilsen yeter. Şu çok önemli: O senin arkadaşın değil, güvenilir biri bile değil. Ne kadar sağlam biri olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz para için bir sürü şey yapabileceği."

"Peki hastanede ne olarak çalışıyor?"

"Otobüs kullanıyor," dedi Skania sabırsızlıkla.

"Ne otobüsü?"

"Yakında öğrenirsin." Skania saatine baktı. "Şimdi detaylarla zaman kaybetmeyelim. Daha da önemlisi acil bir durumda bizimle nasıl iletişim kurabileceğin."

"Nasıl?"

"Bir acil durum telefonuyla. Telefon kütüphanede. Üçüncü raf, ikinci sıra. Kutsal kitapların hemen arkasında kalın bir kitap var. James Joyce'un *Ulysses*'i. Kütük gibi kitap o kadar kalın ve sıkıcı ki şu ana kadar hastalardan hiçbiri ödünç almamış. Biri tesadüfen bulsa bile cildi sıradan bir kitap gibi görünüyor. Ama seksen dördüncü sayfadan itibaren içi oyuldu. Oyuğun içinde küçük bir Nokia cep telefonu bulacaksın. Onunla kısa mesaj çekebilir ya da telefon edebilirsin ama internete giremezsin."

"Anladım," dedi Till. Zaten diğer her şey çok fazla şarj yerdi ve telefon uzun süre internete bağlı kalamazdı.

"Ya numaralar?" diye sordu Skania'ya.

"Benim numaram kayıtlı. Hızlı arama tuşuyla bire basarsan ofisten, ikiye basarsan cepten ararsın. Hartz'ın numarası da üçte."

Hartz, Till'in avukatıydı ve noterdi. Ona bir belge hazırlatmış, akli melekelerinin yerinde olduğuna ve Stein Kliniği'ne sahte bir nedenle yatırıldığına dair beyanının gerçeğe uygunluğunu tasdiklettirmişti. Noter Skania dışında resmî olarak olaydan haberdar olan tek kişiydi ve bir avukat olarak sır saklama yükümlülüğü vardı. Ortadan bir anda kaybolunca karısının onun için endişelenebilecek olması hoşuna gitmese de Till yapacağı şeyi Ricarda'ya bile söylememişti.

"Herhangi bir aksilik olursa beni üç kez çaldırman yeterli. O zaman seni oradan çıkarmaya çalışırım."

"Çalışırım derken?" diye sordu Till kayınbiraderine.

"Bunu sen istedin Till. Bir mahkûm olarak kapalı bölüme yatırılmak istedin. Lütfen yani. Klinik sınırlarına girdiğin anda ayağın sağlam bir zeminde olmayacak, düşersen seni tutacak bir

ağ da olmayacak. İş birlikçimiz bir doktor da yok. Seda bile ne olduğunu bilmiyor. Eğer bu konu hakkında resmî yetkililerden biriyle konuşsaydım şu sedyede senin yerine ben yatıyor olurdum, tımarhaneye de ben yatırılırdım. Hiç kimse böylesi delice bir girişime resmî olarak onay vermez, hiçbir polis memuru, hiçbir doktor."

"Ben..."

"Kapa çeneni, daha lafımı bitirmedim. Sana son kez şunu söylemek istiyorum, söylemek zorundayım: Eğer hücrende, bahçede, duşta ya da tedavi odasında başına bir şey gelirse, o anda sana yardım edecek kimse olmayacak. Doktorlar, hasta bakıcılar ve hemşireler için sen yalnızca sıradan bir akıl hastasısın. Seni oradan çıkarmak için benim de zamana ihtiyacım olacak. Anlıyor musun? Klinik müdürünü arayıp '1 Nisan, 1 Nisan, sevgili Profesör Sänger. Şaka yaptık, 211 numaradaki Patrick Winter deli değil, rol yapıyor. Matematikçi değil, itfaiyeci. Lütfen, lütfen onu hemen bırakın gitsin,' diyemem."

Ambulans giderek yavaşlarken Skania bir ara verdi. Bakışları duygu doluydu. "Ama sana yemin ederim bir imdat çağrısında bulunursan yeri göğü ayağa kaldırırım."

Till teşekkür etti, sonra da sordu: "Kütüphaneye nasıl gideceğim? Herkesin erişimine açık değildir herhalde."

"İşte bu kendi başına çözmen gereken binlerce problemden biri. Tramnitz'in yanına yerleştirilmeyi nasıl başaracağını, onun güvenini nasıl kazanacağını kendine sorsan daha iyi. Dahası ilk karşılaşmanızda kafasını kırmamak için kendine nasıl hâkim olacaksın onu düşün."

Ambulans durdu, şoför ön taraftan paravanı tıklattı.

"İnmem gerek," dedi Skania. "Ben feribota binmeyeceğim."

Till gerginlikle yutkundu. "Niye feribot?"

Steinwerder'ya arabayla da gidilmiyor mu?

"Giriş yolu çökmüş. Yağmur giderek daha şiddetli yağıyor, yani adada tehlikeli bir sel sorunu da var. Sırf bu yüzden bile uzun süre orada kalmasan iyi olur."

Skania dostane bir tavırla Till'in koluna dokundu. "Bak, biliyorum bana düşmez. Ayrıca cesaretine de hayranım, gerçekten. Ama değeceğine inanıyor musun? Bütün bu tehlikeye, riske değecek mi?"

Till güçlükle yutkundu. Konuştuğunda neredeyse kendi sesini tanıyamadı: "Hayatımdaki en önemli şeyi zaten kaybettim. Başıma daha ne gelebilir ki?"

Yağmur damlaları birer çakıl taşı gibi çatıyı dövüyordu, Skania sessiz kaldı, ta ki şoför yeni bir işaret verip acele etmesini söyleyene kadar. Bu kez kapı tıklatılıyordu.

Tam arkasına dönecekti ki kararsız kaldı, sonra kot pantolonunun çakmak cebinden beyaz bir hap çıkardı. "Al."

"Ne yapacağım bununla?"

"Kendinden geçeceksin. Şu anda bana fazlasıyla sakin ve aklı başında görünüyorsun. Eğer hastaneye vardığında baygın olursan deli numaran daha inandırıcı olur. Ayrıca resmî olarak kafa derinde hafif yanıklar var Till."

"Patrick," deyip kayınbiraderini düzeltti Till, elini başına götürdü. "Şu andan itibaren benim adım Patrick Winter. Ama teşekkür ederim, ilaca ihtiyacım yok. Oraya vardığımda unutulmaz bir ilk izlenim bırakmak için çok daha iyi bir planım var."

13.

Ricarda Berkhoff

Ricarda Berkhoff öyle bir çaresizlik içindeydi ki karşısındakinin her gözeneğine sinmiş gibi duran ucuz kızartma yağının berbat kokusunu bile almadı.

Daha bir yıl öncesine kadar, adı çıkmış üçkâğıtçılara para kaptıran saf insanlara gülüp geçerdi.

O kadar aptallarsa kendi suçları.

Şimdiyse kendisi bir falcının karşısında oturuyordu.

Daha doğrusu karşısında duruyordu. Çünkü Gedeon Schultz'un "ofisinde" ne bir masa ne bir sandalye vardı, bunun da öncelikli sebebi seanslarını bir restoran zincirinin deposunda yapıyor olmasıydı, asıl işi de burada çalışmaktı.

"Aslında bu işi artık yapmıyorum," dedi Gedeon, böylece Ricarda'ya telefonda söylediği şeyi tekrar etmiş oldu.

Sesine bakıp tahmin edilenden daha genç görünüyordu. Dudağının üzerindeki ayva tüyleri, tüylerin içindeki kırmızı sivilceleriyle ergen bir oğlan gibiydi. Ne var ki ergenlik dönemini arkasında bırakalı yirmi yıl olmuştu.

"Baş ağrısından başka bir şeye sebep olmuyor."

Gedeon fast food devinde çalışan herkesin takmak zorunda olduğu aptal karton başlığı başından çıkardı. Ricarda falcıdan bir gazete haberi sayesinde haberdar olmuştu: Patates kızartması satan McMystery boş zamanlarında sözde doğaüstü güçleriyle,

kaybolan insanları bulmaları için kayıp yakınlarına yardım ediyordu.

Tesadüf ya da değil, gerçekten de polis onun yardımıyla kayıp bir kız çocuğunu bulmayı başarmıştı.

Gedeon hamburger paketleriyle dolu iki karton kutuyu üst üste koyup Ricarda'ya oturmasını işaret etti ama Ricarda reddetti.

"Size başka bir şey sunamadığım için kusuruma bakmayın."

Fast food zinciri bir süre ücretsiz reklamın tadım çıkarmış, hatta çalışanlar için ayrılmış alanın bir kısmı "ofis" olarak kullansın diye Gedeon'a tahsis edilmişti. Ama sonra arabaya servis bölümüne gelen bir sürü kaçık bir sonraki hafta ikramiye kazanacak numaraları ya da başka kehanetleri öğrenmek istediği için bugün müşterileriyle ancak istisnai durumlarda depoda buluşmasına izin veriliyordu.

"Sizden rica ettiğim şey yanınızda mı?"

Ricarda falcıya Max'ın bir fotoğrafını verdi. Henüz basınm eline düşmemiş ve oğlunun, kendisine sakladığı fotoğraflarından biriydi bu. Ricarda fotoğrafı, Max'ın birinci sınıftayken hasat şenliği için hazırladığı bir kolajdan çıkarmıştı. Her zaman düşünceli görünen çocuğunun gülümsediği birkaç fotoğraftan biriydi.

Gedeon arkasında hâlâ yapıştırıcı kalıntısı bulunan fotoğrafa bir kez bakıp, "Sadece oğlunuzu kaybetmemişsiniz," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kocanızı da kaybetmişsiniz, haksız mıyım? Kocanız artık yanınızda değil."

"Siz nereden?.." Dudaklarını ısırdı. "Affedersiniz. Büyücüler böyle oluyor herhalde. Nasıl bildiniz, söyler misiniz?"

Gedeon mahcup gülümsedi. Sesi öyle yumuşaktı ki Ricarda'nın, sağanak yağışın deponun sac çatısında çıkardığı patırtının arasında dediklerini duyabilmek için epey bir odaklanması gerekti.

"Elbette ama büyüyle bir ilgisi yok." Falcı elini işaret etti. "Nikâh yüzüğünüz artık parmağınızda değil. Yüzük parmağınızdaki ize bakılırsa yakın bir zamanda çıkarmışsınız."

"Ah!" dedi ve sonra, "Başka ne görüyorsunuz?" diye ekledi.

"Bebeğinizi emzirmeyi yeni bırakmışsınız."

"Bunu vücudumdan mı anlıyorsunuz?"

Ricarda sanki adamda bıraktığı izlenimi değiştirebilirmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Daha ziyade sutyeninizden, biraz gevşemiş çünkü şu aralar iki beden arasında kalmışsınız."

Ricarda başıyla onayladı. Didik didik incelenmeye alışkındı, bu yüzden ne giymesi gerektiğini uzun uzun düşünüyordu, oysa onun durumundayken en önemsiz şey dış görünüşü olmalıydı. Fakat maalesef toplumda en çok dikkat çeken şey dış görünüştü.

- Çok bakımlı, sağlıklı görünüyor, oğlunun kaybolmuş olması artık keyfini kaçırmıyor herhalde!
- Çok çelimsiz, bayağı da suratsız. Yüzünden hiç anne sevgisi okunmuyor.
- Baksana, elbisesi sade ama yeni. Bu haldeyken nasıl alışveriş yapabiliyor ki?
- Niye böyle eski püskü şeyler giyiyor bu pasaklı? Evi de böyleyse belki çocuk kaçıp gitmiştir.

Yani ne giyerse giysin eleştiriliyordu. Elbette insanların fikirlerini umursamayabilirdi ama küçük Max için gözlerini ve kulaklarını dört açması gereken insanlardı bunlar, artık Max'ı arayan birilerinin kalmadığı şimdi bile.

Tam da şimdi.

Bugünkü görünüşünün de (beyaz bir kot pantolon, bağcıklı çizmeler, yalnızca renksiz bir ruj sürdüğü makyajsız yüzü, at-

kuyruğu yaptığı gür saçları) hoşnutsuzluk yaratabileceğinden emindi.

"Durumunuzun sizi fazlasıyla aştığını görüyorum," diye devam etti Gedeon.

"Başka türlüsü tuhaf olurdu zaten," diye keyifsizlikle karşılık verdi Ricarda.

"Ama gerginliğinizin tek nedeni bana güvenmiyor olmanız değil. Aynı zamanda bir seçimin arifesindesiniz."

"Efendim?"

"Bir karar vermeniz gerekiyor."

"Ne kararı?"

"Burada zamanımızı boşa harcamaya devam mı edeceğiz yoksa en iyisi girdiğimiz kapıdan hemen çıkıp gidecek misiniz?"

Ricarda sert sert Gedeon'a baktı, gözünün şehla olduğunu fark etti.

"Anlamıyorum."

"İki çıkışımız var. Arkadakine gitmek için büyük mutfaktan geçmek gerekiyor."

Deponun diğer ucundaki talaştan yapılmış, astarlanmış ucuz bir kapıyı işaret etti. Yanında içi kimyasal maddelerle doluymuş gibi görünen beyaz kovaların durduğu çelik raflar vardı, içlerinde saklanan mayonezlere kimyasal madde de denebilirdi muhtemelen.

"Ben olsaydım şu kapıdan çıkardım. Otoparka çıkan otomatik kapıdan değil."

"Neden gidiyorum ki? Daha bana hiçbir şey söylemediniz."

"Ama siz söylediniz. Şimdiden fazlasıyla şey öğrendim ve seansı sonlandırmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Ricarda şaşkınlıktan olsa olsa öksürüğe benzeyen bir ses çıkardı. Görüşmenin tuhaf bir şekilde ilerleyeceğini tahmin etmişti ama bu şekilde değil.

"Niye?"

"Çünkü dürüst olmadığınızı hissediyorum."

"Ne hissediyorsunuz?"

Gedeon eliyle yüzünü sıvazlayıp aslında orada olmayan bir saç tutamını kenara itti, "Şu an açıklayamadığım, yalnızca hissedebildiğim şeyler hakkında konuşuyoruz," dedi.

"Lütfen söyler misiniz, ne hissediyorsunuz?"

"Buraya yalnız gelmediğinizi. Dışarıda birinin sizi beklediğini."

"Kim?"

"Size borcu olan biri."

Ricarda inanamayarak güldü. "Bana borcu olan birini tanısaydım inanın çoktan gidip tahsil ederdim."

Gedeon başıyla onayladı. "Evet, böyle bir ayrılık pahalıya patlar. Yeni ev, yeni kıyafetler."

Ricarda kızardığını hissetti. Till bu yüzden onunla alay eder, mimiklerinden bütün duygularının bir filmin altyazısı gibi okunduğunu söylerdi.

"Nafaka alsanız bile geçiş süreci epey masraflı olur," dedi Gedeon. "Yanılmıyorsam medyada yer alacak özel bir haber için iyi para öderler. 'Çaresiz anne falcılara danışıyor,' gibi bir başlığı olur."

"Benim çocuğum kayboldu, aşağılık herif." Ricarda kendini tutamadı. Fotoğrafı adamın elinden aldı. "Seni gerizekâlı," dedi şarlatandan ziyade kendi kendine, bir yandan da el çantasını açmaya çalışıyordu. "Hakarete uğramak, aşağılanmak için kalkıp bir delinin ayağına gidiyorsun."

Sonunda fotoğrafı paltosunun cebine tıkıştırıp gitmeye yeltendi. Heyecandan içeriye girdiği kepenkli kapının kilit mekanizmasını da el çantası gibi açamadı. Arkasına döndü. Konuşmadan önce

derin bir nefes alıp verdi: "Böyle bir şeyi yüzüme söylemeye nasıl cüret edebiliyorsunuz?"

"Kullanılmaktan hoşlanmam," diye cevapladı Gedeon soğukkanlılıkla.

"Bir annenin duygularına böylesi bir kibirle saldırma hakkını nereden buluyorsunuz?"

Gedeon'un az önce kapıyı açmak için kolu yukarı kaldırdığını sonunda hatırladı. Ama ne kadar uğraştıysa da kol yerinden bir santim bile oynamıyordu.

"Beni içeriye mi kilitlediniz?"

Öfkeyle arkasına döndü.

O öfkelendikçe Gedeon bir o kadar sakinleşiyor gibiydi. Ayağa kalktı, ilk karşılaştıklarında yaptığı gibi dostane gülümsedi. "Merak etmeyin, sizi hemen bırakacağım. Fakat önce sakinleşip özrümü kabul edin."

"Özür mü?" İş iyice komik bir hal alıyordu.

"Evet, özür dilerim," dedi Gedeon, ardından yüz seksen derecelik dönüşünü tamamladı. "Ama öyle olması gerekiyordu."

"Ne olması gerekiyordu?"

"Sizin gerçek duygularınıza, dürüstlüğünüze ihtiyacım vardı. Buraya gelirken taktığınız maskeyi çıkarmanız gerekiyordu."

Bütün tahtaları yerinde mi bunun?

"Ben maske falan takmıyorum."

"Ah, hepimiz maske takarız. Bir zırhımız olmasaydı hayatın saldırılarına karşı savunmasız kalırdık. Mesela siz, yüzük parmağınızı farkında olmadan avuç içinizde saklayarak benim dikkatimi nikâh yüzüğünün eksikliğine çektiniz. Evliliğinizin artık yürümüyor olması sizi üzüyor."

Ricarda küçümser gibi bir el hareketi yaptı ve bir kez daha kapının açılmasını istedi.

Fakat Gedeon hiç aldırmadan, Ricarda'nın hiç de bilmek istemediği bir şeyleri açıklamaya devam etti.

"İnsanların sarhoşken gerçek benliklerini gösterdikleri söylenir. Burada alkol satmadığımız için sizi kızdırmak zorunda kaldım çünkü tecrübelerime göre öfkenin de benzer bir etkisi var."

Ricarda reddedercesine elini salladı.

Bugünlük bu kadar saçmalık yeter. Çıkmak istiyorum.

"Buraya gelmem bir hataydı."

Falcı başıyla onayladı. "Neden böyle gördüğünüzü çok iyi anlıyorum. İlk seanslarımın çoğu böyle biter."

Hepsine böyle başlıyorsan şaşırtıcı değil.

"Henüz tanıştık, bırakın üzerinden bir gün geçsin. Eğer devam etmek isterseniz... beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Tabii, muhakkak.

Bir kez daha ikinci kapıyı işaret etti, bu kez Ricarda kova dolu rafların arasındaki çıkışta karar kaldı, hiç değilse zorlanmadan açabildi bunu.

Çık buradan.

Kapıdan geçince kendisini mutfağa çıkan bir koridorda buldu, aptalca üniformalar giymiş üç çalışan dilimlenmiş etleri sandviç ekmeklerinin üzerine yerleştiriyordu. Ricarda'nın fritözün önünden geçip rengârenk restoran alanına doğru ilerlediğini fark etmediler bile.

Çık. Çık git buradan.

Restorandan çıkıp hızlı hızlı arabayı park ettiği caddeye yürüdü, kaldırım kenarındaki bir su birikintisine bastı. Lanet olası el çantasını açmayı başarıp anahtarını bulmak için vakit harcadıkça saçları daha da ıslanıyordu. Nihayet bulduğunda kıyafetleriyle duşa girmiş gibiydi.

Kendisini bitkinlikle şoför koltuğuna bıraktı.

Başını direksiyona yaslayıp gözlerini yumdu.

"*Medyada yer alacak özel bir haber için iyi para öderler.*"

"Aşağılık herif!"

Biri yan camı tıklattı. Ricarda pencereyi indirince heyecanlı bir adamın yüzünü gördü, hipster sakalı bırakmak ve burnuna halka takmak için biraz fazla yaşlı gibi görünüyordu. Üstelik başına bu havaya hiç uygun olmayan yün bir bere takmış, beresi sünger gibi bütün suyu emmişti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Özür dilerim," dedi Ricarda.

"Arka çıkışta sizi bekliyorduk."

Ricarda başını salladı. Kendine duyduğu tiksintiyle, "Biliyorum ama yapamadım," dedi.

Sonra pencereyi yeniden kapatıp motoru çalıştırdı, televizyon ekibinin prodüksiyon amirini yağmurun altında öylece bırakıp gitti.

14.

Till
Klinikte

Ölüm.

Ölümün pençesinde olmak böyle hissettiriyordu demek. Boğucu, amansız ve soğuk. Esenliğe, sevgiye, sıcaklığa dair bütün anılar silinmiş, pençesinden kurtulmaya yönelik bütün teşebbüsler başarısızlığa mahkûm edilmiş.

Till bir çığın altında kalmış gibiydi. Bilincinin pürüzlü yüzeyine çıkmayı denedi. Nefes almaya, göğüs kafesini hareket ettirmeye çalıştı, sonra da kollarını ve bacaklarını. Sanki cıva kadar yoğun bir suyun içinde yüzmeye çalışıyordu.

Aklının bir yanı, bunun sadece Stein Kliniği'ne yatırılırken verdikleri sakinleştiricinin yan etkileri olduğunu söylüyordu.

Ben zıvanadan çıkar çıkmaz verdikleri ilacın.

İlk olarak, hastaneye vardığında yarı açık cam vücut tarayıcının içinde durduğunu hatırladı. Kolları "teslim oluyorum" der gibi havadaydı. Kemersiz pantolonu ağır ağır ama istikrarlı bir şekilde küçük kalçasından kayıyor, gözleri kararıyordu. Heyecanın ve sedyeyle taşınmanın ona ödettiği bedeldi bu.

Dijital tarama işlemi bittikten sonra tavandaki hoparlörden kimden geldiği belli olmayan kalın bir ses, "İlerleyebilirsiniz," dedi.

Binanın tam olarak neresinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama ambulansın yer altı garajında durduğunu tahmin ediyordu.

Aslında otelin mutfak bölümü olarak tasarlanmış bodrum katı hastanenin kabul alanına dönüştürülmüştü.

Till antiseptik, gri, plastik bir zeminin üzerine yapıştırılmış ok işaretini takip edip bir bölmeye kadar ilerledi, çıplak tavanında kameralar olan bölme ona bir yük konteynerinin içini anımsattı. Yürürken sallandığını hissediyordu. Tıpkı ambulans, onu buraya, Steinwerder'ya getiren feribota binerken olduğu gibi.

Bölmenin arkasında iki hasta bakıcı onu bekliyor, ikisi de Till'den daha kaslı hastalarla bile baş edebilecek gibi görünüyordu. Dostane gülümsüyorlardı fakat bakışlarında, "bir aptallık yapmasan iyi edersin" ifadesi vardı.

"İyi günler Bay Winter," demişti kaslı iki adamın biraz daha yaşlı görüneni, yaşlı görünmesinin sebebi kısacık kesilmiş, bir askerinki kadar nizami şekilde ayrılmış saçları olabilirdi. Till o an içinin nasıl da ürperdiğini hâlâ hatırlıyordu. *Winter.* Yeni isminin kulağa örtük bir suçlama gibi gelen olumsuz, alışılmadık bir tınısı vardı.

"Lütfen pantolon ceplerinizi boşaltır mısınız?" dedi koyu tenli olan diğer hasta bakıcı, o da bir havaalanı çalışanı gibi gülümsüyor ama gözünü bir an için bile olsa Till'den ayırmıyordu. Till talimatı yerine getirip cebinden bir paket sakız, buruşuk bir mendil, plastik küçük bir kabın içinde duran folyo kaplı bir Aspirin Plus C çıkardı. Bir yandan da etrafına bakınıyordu.

Alt kat havaalanlarında, hastanelerde, hatta modern otellerde de bulunan ikmal depolarına benziyordu. Yolunu kaybedeceği kadar büyük, kalp atışlarını hızlandıracak kadar dardı.

Sağında ve solunda yer alan, ışıl ışıl aydınlatılmış, beyaza boyanmış beton koridorlar sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu ama belirli aralıklarla takılmış tavana kadar uzanan parmaklıklı kapılarla emniyetli hale getirilmişlerdi. Kaçmak mümkün değildi, zaten öyle bir niyeti de yoktu. Bilakis.

Till az önce geçtiği bölmeyi işaret etti. "Vücut tarayıcı Tetraherz teknolojisiyle çalışıyor, değil mi?"

Frankfurt Havaalimanı'nın güvenlik teknolojileriyle ilgili bir Discovery Channel yayınından edindiği yarım yamalak bir bilgisi vardı.

"Bunu neden bilmek istiyorsunuz?" diye sordu kır saçlı hasta bakıcı. Bakışları artık dostane değil, dikkatliydi.

"Eğer öyleyse, sadece üzerimdekileri görebiliyorsunuz demektir. Ama vücudumun içinde ne olduğunu göremezsiniz!"

Siyahi hasta bakıcı cevap vermek yerine belindeki telsize uzandı. Till ikisinin üzerinde de silah görmemişti, zaten Alman psikiyatri hastanelerinde personelin silah taşıması olağan bir durum da değildi.

"Yani midemde ne olduğuna dair hiçbir fikriniz yok?"

"Neden bahsediyorsunuz siz?"

"İki saat önce aside karşı hassas bir kapsül yuttum. Hesaplarıma göre mide asidi beş dakikadan daha kısa bir süre içerisinde kapsülün dış yüzeyini eritmiş olacak, sonra da başlayacak."

"Ne başlayacak?" diye bir ağızdan sordu iki hasta bakıcı, Till'in verdiği cevap gönülsüz kaçma teşebbüsüyle birleşince Till nihayet bir "iyi geceler iğnesi" yedi.

Till, "Midemde bir bomba var. Patlayacak!" diye bağırmış ve koşmaya başlamıştı.

İki saniye sonra yerde yatıyordu.

Şimdi de burada uyanmıştı ve hasta bakıcılar uyuşturucunun dozunu kaçırdıkları için şu an son eşiği de geçmek üzere olup olmadığını merak ediyordu. Ne de olsa hayatının son anları Super 8 kamerayla çekilmiş bir film gibi gözünün önünden geçiyordu.

Ölüm anına uymayan tek şey şu ışıktı. Çünkü bu insanın takip etmek değil, kaçmak isteyeceği türden bir ışıktı.

Pembe, parlak, açık tonlardaydı ve gözünü ilk kez kırptığı andan beri her yerde onu görüyordu. Odadaki her şey büsbütün pembeye boyanmıştı. Duvarlar, tavan, zemin, hatta süpürgelikler ve lamba. Lavabonun yanında duran kapaksız çelik klozet hariç. Till banyoyu görünce hâlâ hayatta olduğunu ve onu nereye getirdiklerini anladı.

Tamam, ilk etap başarıyla atlatıldı.

Till gözlerini yumdu, iki saniye sonra yeniden açtı, iki saat ya da iki gün sonra da olabilirdi tabii. Her durumda odada artık yalnız değildi.

Aslında bunun onu sakinleştirmesi gerekirdi, hiç değilse hâlâ hayattaydı ve planının ilk aşamasını başarıyla atlatmıştı.

Ama Till, yatağının yanında duran, tuhaf bir şekilde hem tanıdık hem de yabancı gelen adama bakınca korkutucu bir tedirginliğe kapıldı. Sebebi adamın yüz hatları ya da vücudunun ona tanıdık gelen duruşu değil, başka bir şeydi. Onu derinden rahatsız eden bir şeydi bu, çünkü Till'e kendisini anımsatıyordu. Onu böylesine rahatsız eden, adamın gözlerindeki nefretti.

Bu tanıdık yabancı ona öyle bir bakıyordu ki Till karşısına çıkmayı başarıp da oğlunun katiline bakacak olsaydı aynen böyle bakardı.

15.

"Nasılsınız Bay Winter?" diye sordu adam, sesi, sahibinin bedeninden kaçıp gitmek ister gibi çıkmıştı. Önce bir alışılması gereken yabancı bir cisimdi sanki, tıpkı Till'e seslendiği isim gibi. Gıcır gıcır, neredeyse çatlak bir sesti. Karga suratlı, leylek bacaklı, böylesine çelimsiz bir adam için biraz fazla kalındı. Adamın derin göz çukurları, kuru yanakları ve portmanto askısına benzeyen sivri bir burnu vardı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Till, adam kendisini üçüncü bölümün başhekimi Doktor Marten Kasov olarak tanıttı ama bu bölümün en az iki tane olması gereken diğer bölümlerden ne farkı olduğunu açıklamadı. Till'in de Profesör Thea Sänger'nın doktorlar arasındaki hiyerarşinin tam olarak neresinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, Skania'nın söylediğine göre klinik müdürüydü.

"Bana ne verdiniz?" diye sordu Till, bir yandan dar ve aynı şekilde pembeye boyanmış bankta doğrulmaya çalışırken eliyle kafasını yokladı. Ona biraz kısa gelmiş, sıçan grisi bir eşofman takımı vardı üzerinde. Till kendisini yıkanmış, temizlenmiş hissediyordu. Kafasındaki bandaj da yerinde yoktu artık, saçsız başına sadece birkaç bant yapıştırılmıştı. Ayaklarına da silikon tabanlı, çizgili çoraplar geçirilmişti.

"Flunitrazepam," diye yanıtladı Kasov.

Till hafifçe başını salladı. Sanki kafası rahatsız edici yakıcılıkta sıcak bir sıvıyla doldurulmuştu da ani bir hareket yapacak olursa tabağın kıyısından taşan çorba gibi dökülüverecekti. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Bunlar onu kendinden geçiren ilacın yaygın yan etkileri miydi, bilmiyordu.

"Niye hâlâ hayattayım?" diye sordu oynadığı oyunu hatırlayarak. Ne de olsa bir bomba yuttuğunu iddia etmişti.

"Neden hayatta olmayasınız?"

Kasov, pencerenin, kapı kolunun, özel alanın olmadığı pembe hücrede şaşkınlık verici başka bir şey varmış gibi etrafına bakındı. Till doktorun tavandaki kamera ya da güvenlik kapısındaki küçük pencere aracılığıyla iletişim kurmak yerine bizzat karşısına çıkmasına şaşırmıştı. Kasov'un gözlerini Till'den ayırmadan önlüğünün göğüs cebinden küçük bir not defteri çıkarmasına da şaşırdı.

Kasov defterin kapağını açtı, sonra defteri Till'in, kendisi için önceden yazılmış mesajı okuyabileceği şekilde döndürdü.

"Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?" diye sordu doktor ama Till artık mantıklı bir cevap verebilecek durumda değildi. Kasov'un not defterine büyük harflerle karaladığı üç kelimelik mesaj yüzünden kalakalmıştı.

TAVANDAKİ KAMERAYA BAKMA!

Till mesajı okuyunca doğal olarak tam da Kasov'un ona yapmamasını söylediği şeyi yapacak oldu. Ama doktor sayfayı değiştirmiş, ona yeni bir mesaj göstermişti bile.

KİM OLDUĞUNU BİLİYORUM!

"Burası bizim acil müdahale odamız," diyerek kendi sorusunu kendisi cevapladı başhekim, ardından yersiz bir şekilde gülümsedi.

"Modern psikiyatri kliniklerinde, aynı anda birden fazla agresif hastanın kilit altına alınması gerekebilir diye iki tane tecrit hücresi vardır. Bizde üç tane var."

Şimdi Till'in önünde, sırtı kapıya ve kameraya dönük şekilde duruyordu, bu yüzden doktorun onunla ne şekilde iletişim kurduğunu dışarıdan birinin görmesi mümkün değildi. Birileri sonradan kamera kayıtlarını inceleyecek olsaydı bunun sıradan bir karşılama konuşması olduğunu düşünürdü.

"Tavan ve duvarlar Camilla pembesine boyandı çünkü çalışmalar bu rengin insanlar üzerinde sakinleştirici bir etkisi olduğunu gösterdi."

Kasov not defterini bir kez daha göğüs hizasına kaldırdı. Doktorun kâğıda karaladığı ve Till'in vücut sıcaklığını aniden yükselten mesaj bu kez yalnızca tek bir kelimeden oluşuyordu.

NUMARACI!

Till gözlerini kırpıştırdı, aslında alnında olmayan ama varlığını hissettiği terini sildi. Başını kıpırdatma isteğini bastırdı. Doktor muhtemelen kafasında olması gereken ama olmayan yanık izleri yüzünden kuşkulanmıştı ondan.

Till doğrulup Kasov'un elinden defteri alsa mı diye düşünüyordu ki yeni bir mesaj daha geldi:

TEK BİR HATA YAPARSAN İŞİNİ BİTİRİRİM!

"Sizi sakinleştirdi mi?" diye sordu doktor, bir yandan da mesajına üç ünlem işareti daha ekledi.

"Efendim?" Till gerginlikle yutkundu, doktorun garip tavırları karşısında ne yapacağını bilmiyordu.

"Pembe diyorum?"

Till bir süre sonra "Siyahı tercih ederdim," dedi güç bela. Karşısındakinin çelik mavisi, cin gibi gözleriyle kontak kurmaya çalışıyordu. "Benim hayat felsefeme siyah daha uygun."

"Anlıyorum."

Kasov defterini kaldırdı, sonra Till'e şimdi gitmesi gerektiğini, onu iyi gördüğüne sevindiğini söyledi.

"Ben şimdi... yani... burayı pek iyi bilmiyorum... bir arama yapabilir miyim?"

Kasov bunu komik bulmuş gibi bir "iyi denemeydi" bakışı attı, ardından sırtını döndü, daha az önce Till'i tehdit etmişken ona sırtını dönebilmesini Till çok cesurca buldu.

Ama daha da şaşırtıcı olan Profesör Doktor Marten Kasov'un çıkarken kapıyı kapatmamasıydı.

Hücrenin kapısı ardına kadar açık duruyordu.

Till bütün tüylerinin diken diken olmasına ve iç sesinin ona "yapma" diye bağırmasına rağmen açık hücre kapısma karşı koyamadı. Susuzluk çeken biri, eline bir şişe verilirse içinde kıpırdanıp duran suyun nasıl çamur gibi olduğunu umursamadan şişeyi kafasına dikerse Till de öyle harekete geçti. Yerlerde sürüdüğü ayaklarıyla ağır ağır, metre metre ilerledi. Sonra Till pembe tecrit hücresinden çıkıp Stein Kliniği'nin ona yabancı gelen, korku verici dünyasına girdi.

16.

Tramnitz

Küçük çocuk daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu ama bu sefil ve boktan yaşamın içine henüz yedi buçuk yıl önce doğduğu düşünülürse öyle çok da hızlı değildi. Üstelik zaten çok da uzun olmayan bacakları uyuşmuş gibiydi.

Baldırlarındaki uyuşukluk, çıplak ayaklarıyla bir dala, bir taşa ya da bir kozalağa bastığında avantaja dönüşüyor, acıyı hissetmesini engelliyordu.

Neyse ki az önce yağmur yağmıştı da ormanın toprağı biraz yumuşamıştı. Yazın ortasında olsaydı böyle amaçsızca koşarken derisi delik deşik olurdu.

Hava kararıyordu. Bulutlar öyle alçaktaydı ki babası olsa âdeti olduğu üzere "Sabah ishali gibi" *derdi, bununla ne kastettiğini de hiç açıklamazdı.*

Sağa sapıp doğru düzgün sağlamlaştırılmamış bir patikaya girdi, burayı güzel havalarda Teufelsberg'e çıkmak isteyen dağ bisikletçileri kullanırdı. Bu sırada bir ağaç köküne takıldı. Dengesini kaybetti, bir çatırtı duydu, aynı anda da bacağında sanki bir tuzağa yakalanmış gibi bir acı hissetti. Öne doğru devrildi, bir eliyle düşüşünü yumuşatmayı başardı neyse ki ama düşüş, öncekinden daha az sert olmayan ikinci bir acı dalgasına sebep oldu. Bu kez el bileğinden omzuna kadar yayıldı acı.

"Siktir!" diye bağırdı ama ağlamadı. Bunu derslerde öğrenmişti, bodrum katındaki derslerde. Ve o dersler karanlıktaki bu gülünç düşüşten çok daha acı vericiydi.

Hayır, ne kadar acı verirse versin. Boys don't cry[3]. *Babasının en sevdiği şarkı bu değil miydi?*

"Siktir, siktir, siktir."

"Küfretme," diye bir ses duydu aniden, ses tam arkasından, ormanın içinden geliyordu.

Sesin ardından kulak çınlatan bir tokat geldi ve bir kez daha yere devrildi.

Kaçmayı bir kez daha başaramadığını, yine babasına yakalandığını anladığı anda gözyaşlarını daha fazla tutamadı.

On dakika geçmedi ki yeniden evdeydi. Ormanın kıyısında, babası hokey kulübünün saha bakımından sorumlu olmasa aslında kendi imkânlarıyla karşılayamayacakları bir bölgede oturuyorlardı. Yaptığı işin karşılığı olarak oyun sahalarının arkasındaki küçük evde oturma hakları vardı.

"Biraz daha alıştırma yapacağız," dedi babası içeri girdiklerinde, baştan aşağı ter ve çamur içindeydi ama annesi hiç oralı olmadı. Kendisine ot sarıyor, hipnotize olmuş gibi bir porno filmin oynadığı televizyona bakıyordu. Annesi video dükkânından sürekli olarak film kiralardı. Babası eve gelip de zaten izlediği bir filmi görünce ilgilenmedi.

Bodrum katına inip "Trixi"nin önüne geldiklerinde babası, "Hadi bakalım," dedi. Babasının bu şeye neden böyle bir isim taktığını hiç anlamıyordu. Bu isim, bu şey için biraz fazla sevimliydi: İçi korkuyla dolu tahta bir kutu için.

"Gir içine."

---

3 (İng.) Erkekler ağlamaz. The Cure grubunun şarkısı kastediliyor. (ç. n.)

Küçük çocuk uzun süre tereddüt etmedi. Kuvözün içine girmeyi en son reddettiğinde babası burnunu kırmış, o da bir ay boyunca okula gidememişti. Ceza bu kez kesinlikle çok daha ağır olurdu, ne de olsa evden kaçmaya çalışmıştı. O da beceriksizce (lanet olası bacağı düştüğünden beri hâlâ müthiş ağrıyordu) tahta merdivenden üzerinde çocuk tabutu büyüklüğündeki Trixi'nin durduğu tezgâha çıktı. Çocuk kutunun içindeki tek "yatak" olan, lime lime olmuş havlunun üzerine yatar yatmaz babası kapağı kapattı ve içeriye el ile müdahale edilmesini sağlayan yanlardaki plastik camlardan birinden onunla konuşabilmek için hafifçe diz çöktü.

"Niye kaçtın?" diye sordu. Babasının hisleri kuvvetliydi, kendisine yalan söylenip söylenmediğini hemen anlardı, bu yüzden küçük çocuk doğruyu söylemeye karar verdi.

"Çünkü korkuyorum baba."

Sessizlik. Babası uzunca bir süre bir şey demedi. Sonra şunları söyledi: "Anlıyorum. Sana korkuya kapılınca asla yapmaman gereken şeyi söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Kaçmak."

Babası onaylarcasına damağını şaklattı. "Aynen öyle. En büyük korkunla yüzleşmen gerekir. Doğrudan yüzüne bakman. Buna korkuyu açığa çıkarmak denir."

Kuvözün içindeki çocuk gözlerini yumdu. Sonra bütün cesaretini toplayıp konuştu: "Ben, bence azalmayacak baba. Yani korkum. Burada daha da büyüyecek."

"Öyle mi? Öyle mi dersin?"

"Bence daha iyisi..."

"Neymiş?"

"Oyun oynamak. Thomas ve Alex'le. Arkadaşlarımla. Dışarıda."

"Hımm. Ben de senin evcil hayvan istediğini düşünmüştüm."

Çocuk yeniden gözlerini açtı, yandaki plastik cama açılmış yuvarlak deliklerden dışarıyı görmeye çalıştı ama bodrumun tozlu

zemininden ve bahçe aletlerinin yanında duran bir kutu vernikten başka bir şey göremedi.

Babası bir kez daha sorunca heyecanla hemen, "Evet!" dedi.

Tabii ki bir evcil hayvan istiyorum.

"İstiyorum."

Babasının güldüğünü duydu.

"Ben de öyle düşünmüştüm ufaklık. Bu yüzden babacık sana bir evcil hayvan getirdi. Bulmak biraz zamanımı aldı."

Bu sözlerin üzerine yandaki gözlerden birini açtı.

"Ne baba? Kedi mi? Yavru köpek mi?"

Belki de bir Gine domuzuydu, ah Tanrım, o da harika olurdu. Gerçi okulda Gine domuzlarının yalnız bırakılmamaları gerektiğini duymuştu.

Umuyordu ki babası da bu kadarını akıl etmişti.

"Yeni arkadaşınla iyi eğlenceler," dediğini duydu babasının, sonra aniden ortalık kararadı. Babası bodrumun ışığını söndürmüştü.

Çocuk yalnızdı artık. Kendisiyle baş başa. Korkusuyla. Ve azimle yanağına tırmanmaya çalışan ağır ve kıllı örümcekle baş başaydı. Guido Tramnitz giderek daha güçlü, daha tiz, daha acıklı çığlıklar atıyordu.

17.

"Kâbuslar gördün ha?"

Tramnitz gözlerini açtı ve bir an için şerefsiz babasının mezarından kalkmayı bir şekilde başardığından ve kâbusa benzer anılarından çıkıp doğruca hastane odasına fırladığından korktu. Sonra gözleri odadaki parlak ışığa giderek alıştı ve yavaş yavaş farkına vardı ki babasıyla ilgili kâbusu son bulmuştu, gerçek dünyada yatağının başında başka bir pislik dikiliyordu.

"Defolup gidin Frieder!" Geçen hafta şah damarını temizleyip hayatını kurtaran cerrahı lafı hiç dolandırmadan kovaladı.

"Ah, bir şey değil. Rica ederim," diye gülümsedi Frieder, Tramnitz sırf bu yüzden bile ağzına bir tane çakmak isterdi ama elbette böyle bir şey yapamayacak kadar halsizdi.

Gözlerinin aniden kararması ve yere yığılışı başına ilk kez gelmiyordu. Lanet olası genler. Atardamar tıkanıklığı zımbırtısı ona babasından miras kalmıştı.

Ama damardaki ani tıkanıklığı teşhis edip derhal müdahale edecek doktorlarla MR cihazlarının ve ameliyathanenin bu kadar yakında olması başına ilk kez geliyordu.

Aslında sadece ruhsal bozukluğu olanları ağırlayan Stein Kliniği bu bakımdan müthiş donanımlıydı. Neredeyse, Tramnitz'in yakalanana kadar neonatoloji bölümünde çalıştığı Virchow'dan

bile daha iyiydi. Yine de yaralarının iyileşme sürecinde komplikasyonlar yaşanmıştı. Ameliyat yarası iltihaplanmıştı. Aksi gibi tam da yeniden kapalı bölüme alınacağı gün ateşlenmiş, solunum problemleri yaşamış, cildinde kırmızı lekeler oluşmuştu; yani güçlü bir kan zehirlenmesine işaret eden her şey görülmüştü. Şimdi antibiyotikler sayesinde iyileşme yolundaydı ama ilaçlar midesini mahvediyordu.

"Hemşire gelip bana baktı, başhekim de uğrayıp gitti, siz ne arıyorsunuz burada?"

Tramnitz'in gözünde bir ibne gibi kırıtan (huzurla, sakince ve muşamba kaplı bir zeminin üzerindeymiş gibi sessizce yürüyen) Frieder yatağın etrafında bir tur attı ve cevaben hiçbir şey söylemedi. Guido onun her tarafından nefret ediyordu: Orta sınıf bir züppe gibi yakalarını havaya kaldırdığı, bebek pembesi, polo yakalı tişörtünden, refahın getirdiği göbeğinin üzerinde gerilen son derece basit ama şık kıyafetlerinden nefret ediyordu. Elbette ortopedik terlikler değil kanvas ayakkabılar giyiyor, motorlu yatıyla gezerken rüzgâr sarı saçlarına fön çekmiş, daha yeni bronzlaşmış gibi görünüyordu, oysa tipine bakınca, ancak bir patates kadar sportmendi.

Şimdi Frieder, tek kişilik odanın pencere kenarında duruyor, bir balyozla bile açılması mümkün olmayan camdan dışarıya bakıyordu. Normalde bu saatlerde bir grup hastanın bakıcılarıyla beraber yürüyüş yaptığı, sigara içilen alandaki çalılıkların yanında sigara tüttürdüğü ya da basketbol sahasında kudurduğu bahçeyi izliyordu. Kalın camlar darbeye dayanıklı olduğu ve ses geçirmediği, Frieder de görüş açısını kapattığı için Tramnitz tam olarak bilemiyordu ama tahmini, dışarıda da içerideki gibi bir sessizlik olduğuydu çünkü yağmur aynı şiddette yağmaya devam ediyordu.

"Ameliyat sırasında söylediklerinizden özel hayatımı çok iyi bildiğiniz sonucunu çıkardım," dedi doktor aniden ve arkasına döndü. Parmağında yüzük yoktu ama Tramnitz, Frieder'nın bir zamanlar evli olduğunu duymuştu sanki. *Belki de ibne değildir?* Öte yandan birçok eşcinsel, sırf yönelimini gizlemek için yalandan evleniyordu.

"Sarhoşken eline neşter alan biri yüzünden bir hastanın kaybedilmesine ben olsaydım özel hayat demezdim," diye yanıtladı doktoru.

Tramnitz yeni yıkanmış erkek güzelinin karşısında kendisini saça sakala karışmış, bakımsız hissetti. Buradaki berbat yemekler yüzünden burnunda küçük bir sivilce çıkmıştı ve saçları ameliyattan bu yana yıkanmamıştı. Hijyenik olmayışından nefret ediyor, yeniden ağırlık sehpasına uzanabileceği günleri sabırsızlıkla bekliyordu.

"Bugün de bir tek attınız mı?" diyerek cerrahı kışkırtmaya çalıştı.

"Sizin ameliyatınızdan önce içtiğimden fazlası değil," dedi Frieder, tuhaf bir şekilde eğleniyormuş gibiydi.

Tekerlekli tabureyi yanına çekti, bu tabure aslında kapının yanındaki gömme dolabın üst raflarına uzanabilmek için konulmuştu ama Frieder onu sandalye gibi kullandı.

"Size bir hikâye anlatayım."

Tramnitz gerçekten de Frieder'nın içki kokan nefesini duyar gibi oldu.

"Ben bu arada alarm düğmesine basabilir miyim?" diye sordu cerraha.

"Elbette ama size ne olduğunu asla öğrenemezsiniz."

"Ne olmuş ki bana?"

Tramnitz konuşmanın akışını doktorun belirlemesine, kendisininse güçsüz durumda olmasına sinirlendi. Şimdi hemşireyi çağırsa bile hemşire patronu görünce derhal geri vitese takardı.

"Ne diyordum, eski karım, dişçilerden nefret ederdi. Deli gibi korkardı iğnelerden, kader bu ya, bir gün kanal tedavisi görmek zorunda kaldı."

"Bu da beni ilgilendiriyor, çünkü?.."

Frieder hiç aldırmadan konuşmaya devam etti, hatta Tramnitz'in yatağının önünde keyfine bakmak istermiş gibi bacak bacak üstüne attı.

"İki yıl sonra banyoda ağladığını duyup uyandım. Yataktan kalkıp karanlık yatak odasında el yordamıyla yandaki banyoya ilerledim ve karımı gördüm. Yani onu gördüm ama neredeyse tanıyamadım. Yanağında bir şişlik vardı, abartısız bir greyfurt büyüklüğündeydi. Bir kavgaya karışmış gibiydi."

"Belki de dayak yemiştir," dedi Tramnitz, bir kez daha boşa konuştu.

"O da diş doktoruna gitti. Başka bir doktora, çünkü kanal tedavisini yapan doktorun muayenehanesi kapanmıştı."

"Kötüye işaret."

"Öyle de denebilir. Yeni diş doktoru, bu doktor kadındı, alt çenesinin röntgenini çekti, ne gördü tahmin edin."

"Çöl faresi?"

"Bir iğne ucu. Damağına batmış. Doktorun yaptığı kanal tedavisi sırasında kırılmış olmalı, gerizekâlı hiçbir şey söylememişti. Sonuç olarak eski karımın çenesinin alttan delinmesi gerekti. Tam bir dehşet, dişçi fobisi olmayanlar için bile."

Tramnitz sırıttı.

"Müthiş hikâyeymiş de benimle ilgisi ne?"

Yatakta daha rahat oturabilmek için arkasına yastık koydu. Nihayet kurulduğunda Frieder devam etti: "Benim çocuğum yok ama yakın bir arkadaşımın oğlu var. Sekiz yaşındayken, Storkow'daki oyun parkında bir anda kayboldu, küçük gezilerinde aileye eşlik etmiştim. Çocuğu gözden kaybetmiştik. İki saat boyunca onu aradık çünkü orada labirent şeklinde bir mısır tarlası vardı. Çocuk ortada yoktu. Nerede olduğunu bilmediğimiz o zaman boyunca arkadaşım hayatının en büyük korkusunu yaşadı. Bugün bile o anı düşününce soğuk soğuk terler döker."

"Ben olsaydım erekte olurdum."

Frieder başıyla onayladı. "İşte, zaten dişçi hikâyesini de bu yüzden anlattım."

Cerrahın bakışları donuklaştı. Tramnitz bir anda, Frieder'nın konuşurken ona baktığı ama onu görmediği hissine kapıldı, doktor anılara dalmıştı sanki.

"O oyun parkında durup çocuğun adını seslenirken, eğer biri çocuğu kaçırmışsa o pisliği öldürmek için arkadaşıma yardım edeceğime dair binlerce kez yemin ettim. Çocuk bulunana kadar çocukları arkalarında hiçbir iz bırakmadan kaybolan anne babaların nasıl hissettiğini çok iyi anladım. Senin gibi sapıkların çocukların yakınlarına neler çektirdiğini de."

Tramnitz abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Neden fırsatınız varken ameliyat masasında beni öldürmediniz ki?" Parmaklarıyla havada bir tırnak işareti çizdi. "Neden 'tıbbi bir hata' yapmadınız doktor?"

"Ah, o konuya hiç girmeyin," deyip sırıttı Frieder, yeniden ayağa kalktı.

"Hangi konuya?"

Tramnitz yavaş yavaş doktorun lafı nereye getirdiğini anlamaya başlıyordu.

"Karanlık bir gücün size bir çip yerleştirdiğini, size ölüm emirleri veren sesler duyduğunuzu söyleyerek bilirkişileri kandırmıştınız, değil mi?"

Tramnitz karşılık vermedi.

"Şimdi gerçekten de içinizde bir şey var." Cerrah Tramnitz'in başını işaret etti. "Neden kan zehirlenmesi geçirdiniz sanıyorsunuz? İçeride bir şey unuttum. Çok yüksek bir olasılıkla sürekli ve katlanılmaz acılar verecek bir şey."

"Avukatım size haddinizi bildirir," diye tehdit etti Tramnitz. "Hemen şimdi alacağım MR randevusunun öncesinde, o sırada ve sonrasında eli yakanızda olacak."

"Muhakkak. Ne var ki içinizde bıraktığım şey görünmez bir şey. Karımın çenesindeki kırık iğne ucunun aksine ne ultrason ya da röntgen sayesinde ne de tomografiyle görülebilir."

Tramnitz terlemeye başladı. "Ne bıraktınız?" diye sordu, istemsizce atardamarının üzerindeki boyun bandını yokladı.

Frieder'nın sırıtışı biraz daha şeytanileşti. "O kadar sabırsız olmayın. Zaten çok yakında katlanılmaz acılar çekerek öğreneceksiniz. Tabii şayet..."

Frieder belli belirsiz bir el hareketi yaptı, muhtemelen belirli koşullar altında bu gizemli nesneyi vücudundan çıkarmaya hazır olduğunu göstermek istiyordu.

"Şayet ne?" diye sordu Tramnitz.

"Yakın zamanda çok dokunaklı bir görüşme yaptım. Ve çocuğun babasına, ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim."

"Neden bahsediyorsunuz siz?"

Frieder biraz daha yaklaştı, bu konuşmayı yapacak cesareti toplamak için içki içtiğine şüphe yoktu artık.

"Max Berkhoff'u öldürdüğünüzü itiraf edin ve ailesine cesedin nerede olduğunu söyleyin."

18.

Till

Till tecrit hücresinden çıkıp etrafına bakındı ama koridor boştu, Doktor Kasov ortadan kaybolmuştu. Ama sadece Till'de uyandırdığı o boğucu his, tehlikede olduğu hissi bile az önce orada olduğunu hatırlatıyordu.

Benden ne istiyor?

Till, doktorla daha önce karşılaşıp karşılaşmadığını düşündü. *Hayır. O sinir bozucu sesi duymuş olsaydım aklımda kalırdı. Kalmaz mıydı?*

Dahası, neden bana öyle nefretle baktı?

Till karşıdan karşıya geçecek bir çocuk gibi sağına soluna bakındı. Tecrit hücresinin önündeki koridor bir hastane için alışılmadık derecede büyüktü ve sarı ışıkları krem rengi duvarlara vuran spot lambalarla dolu yüksek, kubbeli bir tavanı vardı.

Soluna, hafif bir klasik müzik sesi duyduğu tarafa döndü. Koridorun ucundaki alana çıkınca istemsizce yutkundu.

İnternette Stein Kliniği'nin iç kısımlarının fotoğrafları neden bu kadar az, belli oldu.

İnsanların birçoğu hücrelerde televizyon bulunmasını bile mahkûmlar için fazla konforlu buluyordu. Ruhsal bozuklukları olan suçluların, *Hotel Adlon*'un lobisiyle kolayca yarışabilecek bu lobide boş zamanlarını nasıl geçirdiklerini görselerdi kim bilir neler derlerdi.

Till sütunlarla desteklenmiş kubbeli tavanı bir katedralinki gibi birkaç kat yükseklikte olan oval bir salondaydı. Kocaman, gri beyaz mermer plakalarıyla döşenmiş zeminde yarım düzine kanepeye ve onun iki katı koltuğa yetecek kadar alan vardı, hepsinde de rahat rahat uyumak mümkün gibiydi, yaşlı, sakallı bir adam da tam olarak öyle yapıyordu. Adam öyle ufak tefekti ki şekerleme sırasında karnına bıraktığı gazete bir battaniye görevi görüyordu.

Till'in gözleri ister istemez, ellerinde tepsiler ve menülerle müşterilerin arasında koşuşturan üniformalı uşaklar ve garsonlar aradı ama tek bir hasta bakıcı ya da doktor bile göremedi. Muhtemelen resepsiyon olarak tasarlanmış, şimdiyse şaşaasız tabelasında "ilaç dağıtımı" yazan sağındaki tezgâhta da hiç kimse yoktu.

Seçebildiği kadarıyla koltuklarda, kanepelerde oturanlar da yalnızca hastalardı.

Genç gibi görünen iki kadın kocaman bir şöminenin karşısında fısıltıyla konuşuyordu, şöminenin ateşi, muhtemelen güvenlik gerekçesiyle cam bir levhanın ardında yanıyordu.

Yaşı kestirilemeyen bir kadın yalazlanan ateşin hemen önünde yerde oturuyor, hülyalara dalmış halde küllü sarı saçlarını tarayıp kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Üzerinde tıpkı Till'inki gibi bir eşofman takımı olan uzun boylu bir adam diğerlerinden uzakta, kubbeli salonun kavisli penceresinin önünde duruyor, yağmuru izliyordu. Güneş çoktan batmıştı. Işıkları kükürt sarısı park lambaları, dış dünya tamamen siyah bir perdenin arkasında kalmasın diye ellerinden geleni yapıyorlardı. Yağmur damlaları siperliklerin altında, ışık hüzmesinin içinde bir grup sivrisinek gibi dans ediyordu.

Till yüksek girişli bir katta bulunduğunu ancak o zaman anladı çünkü muhtemelen kilitli olan pencerelerin ardında bir

balkon uzanıyor, geniş, kavisli bir merdiven balkondan klinik parkına iniyordu.

Ama asıl şaşırtıcı olan bu değildi, görünmez hoparlörlerden çağıldayan klasik müzik de değildi (Till yanılmıyorsa Chopin çalıyordu).

Asıl tuhaf olan, lobiye adımını atar atmaz bütün dikkatini kendisine çeken şey Noel ağacıydı! Görünüşe göre mermer zeminden fışkırmış, neredeyse kubbeli çatıya kadar uzanmıştı.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," diye arkasından dostane bir ses duydu Till.

Ağacın nerede bittiğini görmek için gözlerini yukarıya dikmiş Till arkasına döndü, kadının önlüğündeki isimliği okuyunca bir kez daha afalladı.

Profesör Doktor Thea Sänger'nın ellilerin başında bir kadın olduğunu düşünmüştü, otuzların ortasında, hatta daha bile genç görünen bir kadınla karşılaşmayı beklemiyordu. Öte yandan, tecrübe ettiği üzere özellikle koyu tenli insanların yaşlarını tahmin etmekte epey kötüydü, zaten beklemediği bir diğer şey de buydu: Klinik müdürünün kökenleri belli ki Asya'ya dayanıyordu.

Profesör Sänger'nın üzerinde, ancak bir elli beş olabilecek boyu için biraz fazla uzun bir önlük, ayaklarında da çirkin ortopedik terlikler vardı, muhtemelen her türlü kadınsı çekicilikten uzak durmak için dikkatle seçmişti bunları. Hastaların yüzde yirmi beşinin cinsel saldırılarda bulunmuş suçlulardan oluştuğu bir hastanede hiç fena fikir değildi ama nafile bir girişim olmuştu. Koyu kahverengi badem gözlerini ve kömür karası saçlarını saklamadığı sürece çuval giyip gezseydi bile mevcut hastaların birkaçında hâlâ yasak arzular uyandırabilirdi.

"Ne dediniz?" diye sordu Till yeniden konuşabilecek duruma geldiğinde.

"Noel ağacı için çok erken." Klinik müdürü süssüz çam ağacını işaret etti. "Böyle düşünüyorsunuz, değil mi? Fakat bu meşguliyet terapisinin bir parçası. Önümüzdeki haftadan itibaren ağacı hep birlikte süsleyeceğiz. Her hasta yeni yıl için bir dilekte bulunup renkli bir kâğıda yazdığı dileğini ağaca asabilecek. Hastane yönetimi yazılanları okuyacak, kim bilir, belki de birkaç dilek gerçekleşecek."

Till bir dileğini yazacak olsa ne yazacağını biliyordu.

Oğluma ne olduğunu bilmek istiyorum.

Ama bu dileğini, bir cevap bulmak umuduyla elbette bir ağaca asamazdı.

"Gelin," dedi klinik müdürü, hafifçe Till'in koluna dokunup sağ taraftaki koridoru işaret etti. "Size ortak konutu göstereyim."

"Ortak konut mu?"

Till önden yürüyen doktorun peşinden gitti. "Kubbeli salon doğu ve batı kanadını ayırıyor. Burası gerçekten Beyaz Saray olsaydı şu an Oval Ofis'e doğru gidiyor olurduk. Ama resmî olarak batı kanadında üçüncü bölüm, yani tutuklu bölümü bulunuyor," dedi Sänger dönüp arkasına bakmadan. "Gündüzleri, az önce gördüğünüz lobi gibi ortak alanlara çıkabilirsiniz."

Yüksek tavanlı, kemerli bir koridora çıktılar, tıpkı Till'in az önce geçtiği koridor gibi görünüyordu, ondan farklı olarak buradaki bütün kapılar açıktı.

Till yürümeye devam ederken farklı odalara göz attı. Bir tanesinde bir kondisyon bisikleti ile bir koşu bandı vardı, bir başkasında üç adam bir televizyonun önünde oturuyor, gülüyordu. Son odadaysa basit bir sunağın önünde birçok bank vardı. "Spor salonu, televizyon odası ve çeşitli dinlerin kullanabildiği bir ibadethane," diye hızlıca açıkladı Sänger. "Tanrı'ya inanır mısınız?"

"Artık inanmıyorum," dedi mırıldanarak.

"Öyleyse buradaki salon daha çok ilginizi çekecektir."

Klinik müdürü koridorun sonundaki saydam olmayan, ağır, opak cam kapıyı açtı. Havada şnitzel, patates kızartması ve endüstriyel olarak pişirilmiş sebze kokusu vardı ve her yerden çatal bıçak şıngırtıları geliyordu.

"Kafeterya ve yemek salonumuz. Buraya çok rahat elli kişi sığabilir ama gördüğünüz gibi her şey her açıdan görülebilecek şekilde yerleştirildi."

Till iki kadının kıkırdadığını duydu, bunu bir erkeğin gırtlaktan gelen arsız kahkahası izledi, oturma yerleri köşelere yerleştirildiği için Till sesin nereden geldiğini anlayamadı. Burada tipik hastane yemeği kokusu vardı ama mobilyalara bakılacak olursa pekâlâ yollarını şaşırmış, bir Starbucks ya da Marché'ye de gelmiş olabilirlerdi. İç mekâna sert ağaçtan yapılmış koyu renk mobilyalar hâkimdi. Tavandan kocaman, siyah, tasarım lambalar sarkıyor, hatta yer yer alçak kahve masalarının önünde kalın yastıklı şık koltuklar bulunuyordu.

Sänger gülümseyerek, "Yine ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi. "Üçüncü bölümdeki konutlar diğer bölümlerden çok daha rahat. Ama yanlış bir fikre kapılmayın. Elbette çok sıkı terapi kuralları var. *Açık tutukevi* demek *herkese açık* demek değil. Burada sadece, önceden sizin için açtığımız kapılardan geçebilirsiniz. Böylelikle diğer bölümlere, mesela doğu kanadındaki ağır suçluların olduğu bölüme geçmeniz mümkün olmaz."

Doktor Till'i inceledi, Till bir an için onun da Kasov gibi önlüğünün cebinden bir not defteri çıkaracağını sandı. İstemsizce her yere yayılmış kameralara baktı.

Ben buradan çıkıp Tramnitz'e nasıl ulaşacağım ki?

"Kahvaltı yedi buçuk ile sekiz buçuk, öğle yemeği yarım ile bir buçuk arasında. Akşam yemekleri altıdan yediye kadar," diye açıkladı Sänger. "Yani siz de sıraya girebilirsiniz."

O sırada yemek dağıtılan bölümün önünde çoğu erkek bir grup insan vardı, saçına file takmış, iyi yürekli birine benzeyen, yuvarlak yüzlü aşçının, seçtikleri yemekleri tabaklara doldurmasını bekliyorlardı.

"Her gün öğleden sonra bir buçuk ile iki buçuk arasında bahçeye çıkabilirsiniz. Her akşam saat ondan sabah yediye kadar bütün hastalar odalarında kilitli olurlar."

"Neden?" diye sordu Till.

"Neden mi kilitliler?"

"Hayır, neden üçüncü bölüm bu kadar rahat?"

Doktor Till'i kafeteryanın ortasına yerleştirilmiş self servis barına götürdü, burada şeker, süt ve baharatların dışında, içecek otomatları da vardı. Till bütün tabakların, bardakların ve çatal bıçak takımlarının, kendilerini yaralamasınlar diye küçük çocuklara verilen Tupperware ürünleri gibi yumuşak bir plastikten yapıldığını gördü.

Sänger kendisine bir bardak alıp light kola doldurdu.

"Ben de bir soru sorayım: Siz neden buradasınız?"

"Dosyamı gördünüz."

"Ağzınızdan duymak istiyorum."

"Nereden başlayayım?"

"İsminizden."

"Bu çok saçma."

Till etrafına bakındı, müdahale odasından ayrıldığından beri ne bir hasta bakıcı ne de bir hemşire gördüğünü fark etti.

"Burada, üçüncü bölümde yirmi üç hastamız var," diye açıkladı doktor. "Bunlardan üçü kalıcı ya da geçici olarak amnezi hastası. Bir tanesi kim olduğunu bile hatırlamıyor. Sizde durum ne?"

Till iç geçirdi.

Test mi bu?

"Ben Patrick Winter, kırk bir yaşındayım, sigorta istatikçisiyim. Ve ölmek istiyorum."

"Neden?"

"Neden yaşamak isteyeyim?"

"Sorulmaya değer."

Kolasından ilk yudumunu aldı.

Sonra işler çığırından çıktı. Till de, görünüşe göre doktor da böyle bir şey beklemiyordu. Saldırının önüne geçemediler çünkü her şey çok hızlı oldu.

19.

Hasta yoktan var olmuş gibi bir anda çıktı ortaya, kadidi çıkmış göğsünün önünde dolu bir tepsi taşıyordu.

Hasta görünüyordu, sadece ruhsal olarak değil, çöküк yanakları ve hiç kırışıksız geniş alnıyla da. Till tam içinden *derisi gerilmiş bir kurukafa gibi,* diye geçiriyordu ki adam, "N'aber, göt herif," diye selam verip geçerken Till'e çarptı. Sonra Till gözünde akışkan bir şey hissetti. Sıcak, yakıcı bir şey. Üstelik tatlıydı, en iğrenç kısmı da buydu zaten çünkü Till ancak koklayıp tadına bakınca anladı ki adam onun yüzüne tükürmüş ve tükürük ağzına kadar akmıştı.

"Ne oluyor?.."

Till kol ağzıyla dudaklarını sildi, beyinsiz herifin dişlerini dökmek üzere peşine takılacaktı ki Profesör Sänger şaşırtıcı bir güçle tuttu onu.

Doktor sesini yükseltseydi ya da daha ileri gidip ona bağırsaydı Till'in aniden alevlenen öfkesini yalnızca biraz daha tutuşturmuş olurdu. Ama aniden fısıldamaya başlayınca Till afalladı ve bu şaşkınlıkla pislik herifin sırtına atlama şansını kaçırmış oldu.

"Tamam, şimdi sana üç tavsiye vereceğim," dedi Thea Sänger, o kadar dibine sokulmuştu ki Till bademli şampuanının kokusunu alabiliyordu. "Birincisi Kasov'dan uzak dur. O tam bir şerefsizdir."

Till henüz psikiyatristin neden bir anda senli benli ve argo konuşmaya başladığını çözmeye çalışıyordu ki kadın devam etti. "İkincisi, sana az önce tüküren pisliğin adı Armin Wolf. Eğer dikkatli olmazsan seni kendini öldüreceğinden çok daha çabuk öldürebilir."

"Ama niye?.."

"Ve sonuncusu ama bir o kadar da önemlisi, şuradaki teyze var ya..."

Till o tarafa döndü ve belli ki çok kızgın bir hastanın öfkeden kızarmış yüzünü gördü, kadın çene kasları gergin, ellerini yumruk yapmış halde hızlı ve büyük adımlarla kafeteryadan onlara doğru geliyordu.

"Yine mi?" diye bağırdı, Till kırlaşmış saçlarını tepesinde toplamış bu orta yaşlı kadının kimi ya da neyi kastettiğini anlamadı. Kadın ancak nane kokan nefesini duyabileceği kadar yakınlaşınca fark etti ki, "Ama bıktım artık!" derken Till'i değil, Thea'yı kastetmişti.

"Derhal onu bana geri verin."

"Teyze aslında iyi biridir," diye Till'in kulağına fısıldadı Thea, elbette ne adı Thea'ydı, ne de klinik müdürüydü, klinik müdürü, takım elbisesiyle önlerinde dikilen ve Till'in yanındaki hastaya bağıran kadındı: "Derhal önlüğümü geri verin ve odanıza gidin. Bunun tatsız sonuçları olacak Bayan Suharto."

20.

"Sizden özür dilemem gerek Bay Winter."

Profesör Doktor Thea Sänger, hastadan alıp yeniden üzerine geçirdiği önlüğünün kalkmış yakasını düzeltti. Till'in önünde oturduğu yazı masasının başına geçti.

Klinik müdürünün ofisi hastanenin batı kanadında bulunuyor ve boş araziye bakıyordu. Bu kısımdaki dış aydınlatmalar muhtemelen güvenlik gerekçesiyle projektör gibi daha parlaktı. Till, Stein Kliniği'nin bir kat aşağısında uzanan ve hafif engebeli, romantik bir bozkırı ammsatan geniş parka şaşkınlıkla baktı. İnsan birazcık hayal gücüyle, kumullara benzeyen toprak setlerinin ardında meyve ağaçlarıyla dolu kıvrım kıvrım bir patikanın denize ya da hiç değilse bir göle uzandığını canlandırabilirdi gözünde ama ileride dikenli tellerle örülmüş üç metrelik beton bir duvar olduğu ve duvarın üzerinden, sesleri güvenlikli kalın pencereler sayesinde neredeyse tamamen engellenen uçakların düzenli aralıklarla kalkış ya da iniş yaptığı akla gelmezdi.

"Bugün tam anlamıyla toprak ayağımızın altmdan kayıyor." Sänger arkasındaki pencereye dönüp rüzgârda savrulan ağaç tepelerini işaret etti. "Atık su tahliye sistemlerimizde sıkıntı var, giriş yoluna dolan su boşaltılamadı. Ana girişimiz sular altında, ben de bilgi almak için oraya gitmiştim."

Doktor iç geçirdi.

"Belli ki hasta arkadaşınız bu zamanı fırsat bilip hemşire odasından önlüğümü yürütmüş. Asıl anlamadığım herhangi bir gözetim olmadan tecrit odasından nasıl çıkabildiğiniz Bay Winter."

"Doktor Kasov sayesinde."

"Öyle mi?"

Sänger kısa bir şaşkınlık yaşadı, ardından, "Öyle sözleşmiştik, doğru," dedi.

Bir ilaç firmasının reklam için ürettiği bir not defterine bir şeyler yazdı, yaprağı koparıp önlüğünün cebine koydu.

"Nasılsınız?"

"İyiyim," dedi Till, refleksle bir yabancı bu soruyu sorduğunda verilen en sıradan cevabı vermişti, sonradan aklına geldi ki başını tutup yüzünü ekşitseydi daha iyi olurdu.

Öte yandan klinik müdürü bir numaracıyla gerçek bir hastayı ayırt edebilecek kadar tecrübeli olmalıydı, o yüzden çok da abartmak istemiyordu. Üstelik meslektaşı Kasov, Till'in yalanını çoktan anlamış gibiydi, Till ne kadar düşünse de yalanının nasıl bu kadar kısa sürede açığa çıktığını anlayamıyordu.

NUMARACI!

Mümkün olduğunca çabuk kütüphanedeki panik telefonuna ulaşmalı, Skania'yı arayıp Kasov ve Kasov'un Patrick Winter'yla ilişkisi hakkında bir şey bilip bilmediğini sormalıydı.

"İlaçlarla aranız nasıl?" diye sordu Sänger.

"Uyuşturucularla mı?"

"Ben daha çok size verdiğimiz depo enjeksiyonunu kastetmiştim. Nöroleptik ilaçları."

"O ne demek ki?"

Till dilini ısırdı çünkü az önce düşünmeden, yontulmamış bir itfaiyeci olarak tepki vermişti. Sağlık sigortası şirketindeki

işi dolayısıyla muhtemelen doktorun neden bahsettiğini bilen bir matematikçi olarak değil.

"Bu ilaçlarla kendinize zarar verme dürtünüzü iyileştirmeye çalışıyoruz," diye açıkladı Sänger, belli ki herhangi bir şüpheye kapılmamıştı. "Bir depo enjeksiyon çoğunlukla bir ayı aşkın bir süre için yeterli gelir ve bu süre boyunca günlük ilaç kullanımını gereksiz kılar."

Sahtekârlık girişimlerini de işlevsiz kılar.

Lanet olsun.

Till dağıtılan ilaçları gizli gizli tükürebilmeyi ummuştu ama artık bu ihtimali unutabilirdi. "Peki bu zorunlu ilaç kullanımı mahkeme izniyle örtüşüyor mu?"

Bu sorusuyla Sänger'yı hazırlıksız yakalamış gibiydi. Doktor bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece kaşlarını kaldırdı. Nihayet kısa bir cevap vermeden önce not defterine bir şeyler daha karaladı. "Öyle diyebilirsiniz, evet."

Sonra ayağa kalkıp Till'den kendisini takip etmesini rica etti.

"İçeride ne kadar kalacağım?"

Sänger bir an tereddüt edip tipik psikiyatrist karşılığında karar kıldı: "Sizce içeride ne kadar kalmanız gerekiyor?"

Tramnitz'den gerçeği öğrenene kadar.

Tramnitz demişken.

Tabii ki hiç kimse içerde olmasının gerçek maksadını ortaya çıkaramazdı, klinik müdürü bile ama bir şekilde şu sapık hakkında mümkün olduğunca çabuk bilgi almalıydı. Till safça sorulmuş bir sorunun başarı vadetmediğini ama bir zararının da olmayacağını düşündü.

"Tramnitz de bu bölümde mi kalıyor?"

Sänger kaşlarını çattı. "Tam da sizin bu soruyu sormanız şaşırtıcı. Yorumsuz."

"Tam da sizin" ve "şaşırtıcı" derken ne demek istiyor?

Till üsteledi: "Televizyonda çocuk katilinin de burada olduğu söyleniyor."

"Dediğim gibi, sizinle diğer hastalar hakkında konuşamam."

"Yani yakınımda mı?"

Bu soru da cevapsız kaldı, Till neredeyse bu şiddete eğilimli canavarla aynı havayı solumak zorunda olmanın kendisini endişelendirdiğini söyleyecekti ki bu söylemin daha yakın zamanda kendi canına kastetmiş biri için hiç de inandırıcı olmayacağını zamanında akıl etti.

Bir koridor penceresinin önünden geçerlerken durdu Till. "Şu dışarıdaki bir durak mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Sänger iki adım geri gelip aynı şekilde camdan baktı.

Klinik bahçesinin doğu tarafındaki asfaltlanmış yollar, Sänger'nın batı tarafında yer alan ofis penceresinin önündeki yollardan daha genişti. Till'in dış aydınlatmaların ışığında seçebildiği kadarıyla yol kenarındaki ağaçlar gündüzleri yolları gölgeliyordu, ağaçlar yapraklarının bir kısmını şimdiden dökmüştü, rüzgâr da dökülen yaprakları geniş çimenliğin üzerine savurmuştu.

"Evet, bu bir durak," diye onayladı klinik müdürü.

"Ne amaçla?"

Sänger omuzlarını silkip Till'e devam etmesini işaret etti. "Ben bu görüşten yana değilim. Ama denenmiş bir yöntem olduğunu da kabul etmem gerek."

Sağa döndüler, Till'i dün girişteki bölmeden teslim alan siyahi bakıcı orada onları bekliyordu.

"Ne görüşü?"

"Zaman zaman kısa süreli hafıza kayıpları yaşayan hastalarımız oluyor. Neden buraya kapatıldıklarını unutup huzursuzlanıyor,

sinirleniyor, bazen de şiddete meylediyorlar. Böyle hastaların taşkınlıklarının son raddeye vardığını fark ettiğimizde gidip durakta oturmalarına izin veriyoruz. Onları buradan götürecek otobüsü bekliyorlar."

Doktor bu cevabı, yüzlerce kez tekrar edip ezberlediği bir metni okur gibi duygusuz bir sesle verdi.

Önlerinden giden bakıcı duvara yerleştirilmiş bir şalteri kaldırarak elektrikli, kanatlı bir kapıyı açtı, üçü birlikte penceresiz bir koğuşun içine girdiler.

"Teşekkürler Simon," dedi Sänger, Till yüzünde sevecen bir ifade beliren kaslı siyahinin adını artık biliyordu.

"Hastalar birkaç dakika sonra neden orada oturduklarını ve nereye gitmeye çalıştıklarını unutuyorlar. Sakinleşmiş bir şekilde hastaneye geri dönüyorlar."

"Ama otobüs hiç gelmiyor, öyle mi?"

Kanatlı kapı arkalarından büyük bir gürültüyle kapandı. Sesten irkilen yalnızca Till oldu.

"Duraktaki programda yazdığı gibi tren istasyonuna giden 69 numaralı otobüs gelmiyor. Ama kütüphane otobüsümüz haftada üç gün orada duruyor. Hastalar binip isterlerse bir kitap ödünç alabiliyorlar."

"*Otobüs kullanıyor.*"

Till zihninde kayınbiraderinin sesini duyup irkildi.

Kırılmaları mümkün değil gibi duran birçok güvenlik kapısının önünden geçtiler, kapıların her birinde dışarıya açılan iki küçük kapak vardı. Biri göz hizasındaydı. Altta bulunan diğeri yemek tepsisinin içeriye sürülebileceği küçük bir kedi kapısına benziyordu.

"Bunun için ayrıca bir şoför mü tuttunuz?" diye sordu Till.

"Hayır, bir hasta."

Seda, diye düşündü Till. Skania'nın bahsettiği isim.

İçerideki tek bağlantım bir hasta mı?

"Buraya gelmeden önceki hayatında mesleği buymuş. Steglitz kütüphanesinin otobüsünü kullanıyormuş. Ama korkarım, bugünkü gösterisinden sonra bu ayrıcalık elinden alınacaktır."

"Gösteri mi?" diye sordu Till.

"Neyse, hanımefendi size kendisini tanıtmadığına göre fazlasıyla bilgi vermiş oldum."

Till aynı anda anladı ki doktorun ima ettiği tek şey yürütülen önlüğü ve kantindeki rezalet olabilirdi.

"Başka bir sorunuz var mı?"

Evet, bir milyon kadar.

Till hayır anlamında başını salladı. "Şimdilik yok."

"Güzel. Öyleyse Simon sizi odanıza götürecek. Yarın sabah görüşürüz. İyi geceler."

Bir süre paytak adımlarla geldikleri yöne doğru ilerleyen doktorun arkasından baktı. Sonra bakıcı birkaç adım daha ilerlemesini rica etti, 1310 numaralı kapının önünde durdular.

Simon pantolon cebinin derinliklerinden uzun saplı bir anahtar çıkarıp kilidi açtı.

Till'in burnuna eski çorap, ter ve dezenfektan karışımı bir koku geldi. Kapalı bir alanda olmaktan normalde de hoşlanmazdı zaten ama burada, klostrofobinin görünmez pençelerinin göğüs kafesine uzandığını hissetti, göğsündeki baskı kare biçimindeki odaya doğru attığı her adımda biraz daha arttı.

"İşte geldik," dedi Simon kısık bir sesle. Till emin değildi ama hasta bakıcının yüz ifadesini ve sesindeki vurguyu yanlış yorumlamıyorsa biraz şaşırmışa benziyordu. Ranzanın alt yatağında uyuyan adamı görünce Till de şaşırdı, adamın yüzü üstteki yatağın gölgesinde kalmıştı.

"Tek kişilik hücrede kalamıyor muyum?"

Simon cep telefonunu çıkarıp bir tuşa bastı, görünüşe göre istediği amire bağlanmasını sağlayan bir hızlı arama tuşuydu bu.

"Ben Simon, bir sorum var," dedi fısıltıyla. "1310 Patrick Winter için, değil mi?"

Kısa bir "teşekkür"ün ardından telefonu kapattı.

"Her şey yolunda. Oda arkadaşınız uyumuş bile," deyip yeniden Till'e döndü. "Siz de bir an evvel dinlenmelisiniz. Yarın uzun bir gün olacak Bay Winter."

"Bir saniye. Ben tek kişilik hücre istiyorum," diye itiraz etti Till.

"Tek kişilik oda," diye düzeltti bakıcı ve başını sağa sola salladı. "Gördüğünüz gibi mümkün değil. Tıka basa doluyuz."

Kapı şaşırtıcı derecede sessizce kapandı, sadece döndürülüp duran bir sürü kilit dilinin şangırtısı bitmek bilmedi. Nihayetinde odanın içi yeniden sessizliğe gömüldü, Till'e kalsa buraya "oda" değil, "hücre" ya da "zindan" derdi. Kalın kapı sayesinde, hastanenin içindeki gürültülerin çoğu içeriye ulaşmıyordu. Till'in o anda duyduğu tek ses, duvarın üst kısmındaki küçük pencerenin camına düşen yağmurun tıpırtısıydı. Ardından odayı o tanıdık boğuk ses doldurdu.

"N'aber, göt herif."

Till aşağıya baktı. Hücre arkadaşı uyanmıştı. İstemsizce ellerini yüzüne götürüp gözlerini ovaladı. Hatırlamak, az önce kendisine isabet eden tükürükten neredeyse daha yakıcıydı.

"Sana az önce tüküren pisliğin adı Armin Wolf. Eğer dikkatli olmazsan seni kendini öldüreceğinden çok daha çabuk öldürebilir," diyen Seda'nın sesini duydu kulaklarında ama herif inanılmaz bir kuvvetle yüzüne bir tane indirmişti bile.

Till başını sert beton zemine vurduğunda penceredeki parmaklıkların gölgesi çizgiler halinde rakibinin yüzüne düşüyor, yüzü soluk ışığın altında derisi gerilmiş bir kurukafa gibi görünüyordu.

21.

Retinasının arkasında kırmızı bir boya topu patlamıştı sanki. Yere çarpışıyla birlikte duyduğu acı görüş alanının ortalarında tek bir noktada yoğunlaşmıştı ve giderek kenarlara yayılıyordu, Till tepesindeki surata kana bulanmış bir filtrenin ardından bakıyormuş gibi olana kadar da yayılmaya devam etti.

"Hakkını vermek gerek," dedi Armin ve yandan bir tekme attı. "Yürekliymişsin. Ben olsaydım başka bir hücreye konulmak için yalvarırdım."

Beni kiminle beraber kapatacaklarını bilmiyordum ki.

Bir deliyle aynı hücreyi paylaşmam gerektiğini bile bilmiyordum.

Till düşüncelerini ifade edebilecek durumda değildi. Tek bir söz etmek için bile ne gücü ne de nefesi vardı. Başındaki, sırtındaki ve böbreklerindeki ağrıya, daracık bir alanda kana susamış bir psikopatla kilitli kaldığı bilgisi eşlik ediyordu ve klostrofobinin pençeleri bir mengene gibi yeniden kıstırmıştı onu.

"Sänger orospusuyla ne işin vardı? Ona benden mi bahsettin?"

Üzerime tükürmeni mi diyorsun?

Bu saçma düşünce Till'in kendisini biraz olsun toparlamasına yardımcı oldu. Armin'in el bileğini kırmamasını umarak ona

kolunu uzattı, yere salyalarını saçarak öksürüp soluk soluğa, "Hayır, hayır," dedi, "senin hakkında hiç konuşmadık."

Armin bir adım kenara çekildi, böylece küçücük hücrenin kapısına varmış oldu. Kulağını kapıya dayayıp işaret parmağını dudaklarına götürdü.

Hiç ses yoktu.

Memnun bir şekilde Till'in yanına geri döndü, Till bu arada pencerenin olduğu duvara doğru sürünmüş, sırtını tuvalet ile lavabo arasındaki duvara dayamıştı.

Bir an için Armin'e arkadan saldırmayı düşünmüştü. Ama herif ondan sadece bir boy büyük değildi, ondan çok daha idmanlıydı. Till'in oğlu kaybolduğundan beri kaybettiği kilo ve kas miktarının iki, hatta üç katı, biceps ve triceps dağları şeklinde Armin'in kollarında ve göğsünde bulunuyordu. Adam hücre zemininin üzerinde bir kedi gibi süzülüyor, tecrübeli bir sokak dövüşçüsü gibi hareket ediyordu.

Hiç şüphe yoktu. Bire bir mücadelede Till çaresiz mağlup olurdu.

Armin kapıdan ayrılıp yeniden Till'e döndü.

"Tamam, Arap tura çıkmış," dedi Armin, böylelikle bir de ırkçı olduğunu açık etmiş oldu. "Simon'un herkesi kontrol etmesi kırk beş dakikasını alır. Bu da güzelce sohbet etmek için üç çeyrek saatimiz var demektir."

Bu sözlerle birlikte yumruğunu Till'in midesine geçirdi. Till bağırmak istedi ama acıdan gıkını bile çıkaramadı.

Bir sonraki darbe ağzına geldi. Başını arkadan duvara çarptı. En az bir dişinin sallandığını hissetti.

Bu kadarı gerçek olamazdı artık. Böyle bir şey nasıl olabiliyordu? Buraya yeni gelmiş biri kana susamış bir deliyle aynı hücreye konur muydu hiç!

Yardım çığlığı atacak kadar nefesini toplayabilseydi bile kimse haykırışını duymazdı burada, üstelik soğuk zeminde yatan Till bir şekilde dikkat çekebilmek için devirebileceği ya da kapıya fırlatabileceği herhangi bir şeyden uzaktaydı.

O sırada dehşetin okunduğu tek gözüyle (diğeri çoktan şişmişti) Armin'in muhtemelen onun ağzını tıkamak için bir çorabını çıkardığını gördü.

"Dur," dedi soluk soluğa. Ancak bir homurtu çıkarabilmişti. Armin yanına gelip elini kaldırdı, Till'in kafasından hızla geçen deli saçması düşünceler arasında bir metro kontrolörünün bir televizyon programında verdiği cevap da vardı, kontrolör toplu taşıma araçlarında saldırıya uğrayan insanlara ne tavsiye edebileceği sorusuna şu cevabı vermişti: "*Saldırganı şaşırtın!*"

"Annen!" dedi hırıltıyla, bunu elinden geldiğince yüksek sesle söylemiş, ne var ki ancak fısıltıdan biraz daha yüksek bir ses çıkarabilmişti ama gerçekten de bu anlamsız söz afallatıcı etkisini gösterdi.

"Ne?"

Armin duraksadı. Yumruk yaptığı eli durmuş bir yıkım güllesi gibi yüzünün önünde asılı kaldı.

"Ne olmuş anneme?"

Kontrolöre göre şimdi sıvışma anıydı. Fakat Till kaçış ihtimali bulunmadığı için canını kurtarmak üzere koşmak yerine, canını kurtarmak üzere çene çalmaya girişti.

"Sen söyle, niye?" diye sordu Armin'e.

"Ne niye?"

"Neden bana kızgınsın?"

"Sırf bunu sorduğun için bile öldürebilirim seni."

Armin başındaki sargıyı tutup kafasını geriye çekti ama çorap topağını kanayan ağzına sokmadan önce Till sormayı başardı: "Beni nereden tanıyorsun?"

Armin bir süre için annesinin adını andığı andan daha şaşkın göründü.

"Senin gibi tiplerin hepsini tanırım," dedi. "Dünyadaki bütün bok çuvallarını tanırım. Hepiniz aynısınız."

"Nereden?"

"Seni nereden mi tanıyorum?"

Till başıyla onayladı.

Rahatlayarak fark etti ki soruları etkisini gösteriyordu, Armin'in bir kez daha kafası karışmış gibiydi. Till'in kafasını bıraktı, hatta bir adım geri çekildi. Bu sırada kaşlarını çatmış, ciddi ciddi verecek bir cevap düşünüyormuş gibi ensesini kaşıyordu. Nihayet cevap verdiğinde, bu kez anlamayan Till oldu.

"Babam bir araştırmacıydı."

"Ne?" Till dilini ısırdı.

Gerizekâlı, çeneni niye tutamıyorsun ki? Bırak konuşsun işte! Kesme sözünü!

Armin kahkahayı patlattı. "Neden bahsettiğime dair hiçbir fikrin yok, değil mi? Tamam. O halde sana biraz yardımcı olayım."

Till'in bacak arasına bir tekme attı. Üzerine kolonya döküp tutuştursaydı acısı bundan daha büyük olamazdı. Kafese konulmuş vahşi bir hayvan gibiydi acısı, firar edebilmek için panikle her tarafa saldırıyordu.

Hızlı hızlı soludu, feryat etti, hırıldadı ve ellerini apış arasına bastırdı ama dişlerini fırçalasaydı da ancak bu kadar etkili olurdu çünkü bütün karın altı bölgesini yakıp kavuran ateş topunu dindirecek bir hareket ya da bir duruş henüz icat edilmemişti. Olsa olsa doğrudan hayalarına yapılacak bir morfin iğnesi belki.

Armin yeniden kahkahayı patlattı. "Aynen öyle. Taşaklarım son kez tut bakalım. Nasıl olsa bir daha hiç ihtiyacın olmaya-

cak Winter. Hem hassas yerlerine kenetlenmişken bir düşün, bakalım belki anlarsın, ben senin gibi adi herifler yüzünden neler çekmişim."

Till için tarifsiz acılardan ibaret dokuz metrekarelik bir hücreye dönüşmüş olan dünya, lunaparklardaki çılgın aletler gibi döndükçe dönüyordu. Till'in ağzına mide asidinin tadı geldi, muhtemelen az önce kusmuştu. Ama emin de değildi.

Benliğinin ancak yarısı mevcuttu. Diğer yüzde ellisi bir acı denizinde yüzüyordu. Ve uzaklarda bir yerde, kayalara vuran dalgaların gürültüsü Armin Wolf'un sesine karışıyordu: "Dediğim gibi babam bir araştırmacıydı. Ve asıl araştırma alanı da acıydı. Oğlunun ne kadar acıya katlanabileceğini öğrenmek istiyordu. Patoloji bölümünde ceset parçalarına büyük ilgi gösterdiği için üniversiteden atmışlardı onu. Federal ordu bile onu tıp öğrencisi olarak kabul etmedi, o da evde çalışmak zorunda kaldı. Ve en sevdiği çalışma objesi bendim."

Till'e doğru eğildi. Pis pis sırıtıyor gibiydi.

"N'oldu, acın hafifledi mi?" diye sordu, neredeyse babacan bir tavırla omzunu okşadı. Till yana yatık pozisyonda sabitlenmiş, doğum yapan bir kadın gibi hızlı hızlı soluyordu.

"Benimki hafiflemedi. Çünkü babam oğlunun tuvaletini yapmamaya ne kadar uzun süre dayanabileceğini öğrenmek istedi. Beni hobi odasına çevirdiği bodrumuna götürdü, bir kamp yatağına zincirleyip küçük pipimi bağladı. Lanet olası bir paket ipiyle."

Armin yeniden ayağa kalktı, hayatı boyunca artık tek bir adım dahi atamayacağından emin olan Till'in önünde voltalar atmaya başladı.

"Bir gün sonra ağrıdan deliye döndüm. Anneme seslendim ama gelmedi. Yirmi altı saat sonra mesanem patladı."

Ah Tanrım.

Till şu an çektiği onca acıya rağmen, şimdi katlanmak zorunda kaldığı şeyin Armin'in küçük bir çocukken çektiği eziyetin yanına bile yaklaşamayacağının farkındaydı, tabii şayet bu kaçık herif doğruyu söylüyorduysa.

"O zamandan beri günde en az üç kez, kırk beş dakikalığına sevgili babamı düşünmek zorunda kalmadığım tek bir günüm olmadı. Çünkü mahvolmuş mesanemi boşaltmam tam olarak o kadar sürüyor."

Till dışarıya bakan duvara doğru yuvarlanarak bir şekilde Armin'den uzaklaştı. Hatta gerilmiş bacaklarıyla doğrulup oturmayı bile başardı.

"Bunun benimle ne ilgisi var, anlamıyorum," dedi hırıltıyla ve yere bir topak balgam tükürdü.

Simon gelmeyecek miydi artık?

Till kırk beş dakikanın henüz geçmiş olamayacağının farkındaydı. Ama vücudu şimdiden birkaç yıl yaşlanmış gibiydi.

"Çocuklara eziyet eden herkesten nefret ediyorum," dediğini duydu Armin'in.

"Yani?"

"Yani mi?" Görünüşe göre kafayı tümden sıyırmış adam bir kez daha yandan tekme attı ama önceki kadar sert değildi bu kez.

"*Hey, dur, ben çocukları seviyorum. Benim de çocuğum var, onlara asla kötü bir şey yapmam,*" diyecek oldu ki, kendi adına değil Patrick Winter adına konuşması gerektiği geldi aklına. Hikâyesini neredeyse hiç bilmediği, şu ana kadar sadece depresif olduğunu sandığı bir adamın ağzından konuşmalıydı.

Skania, bana kimin kimliğini verdin?

Tramnitz hakkında bilgi almaya çalıştığında klinik müdürü ne demişti? "*Tam da sizin bu soruyu sormanız şaşırtıcı.*"

Bu yüzden Armin'e, "Ben ne yaptım?" diye sordu.

"Deli misin sen?" Armin işaret parmağıyla şakağına vurdu. Belli ki bu soruyu aksi gibi sinir hastalıkları hastanesinde sormasının ne kadar komik olduğunun farkında değildi.

"Ben, ben..." Till'in gözleri karardı. "Doktor Sänger bende amnezi olduğunu söyledi," diye yalan attı.

"Ne?"

"İlaç yüzünden. Depo enjeksiyonunu kaldıramamışım," diye uydurmaya devam etti. "Buraya yatırılmadan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Neden burada olduğunu bilmiyor musun?"

Armin çocuğunun yalanını yakalayan bir baba gibi bakıyordu.

"Biliyorum. Kendimi yakmaya çalıştım. Ama... ama bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

"Hımm."

Armin bozuk para büyüklüğündeki yağmur damlalarının ön cama çarpan sinekler gibi patladığı pencereye baktı. Uzunca bir süre yağmurun ve Till'in nefes alışverişinin sesi hücrede duyulabilen tek ses oldu. Ta ki Armin, "Tamam, beş dakikan var," diyene kadar.

"Ne için?"

"Burada yazılanları okuman için."

Armin önce eşofman altını, sonra da iç çamaşırını sıyırdı, bacaklarını açıp biraz öne eğildi, sonra elini kıçına götürdü. Az sonra elinde, dışarıdan vuran ışığın altında küflenmiş sucuk kabuğu gibi görünen bir kondom tutuyordu. Armin kauçuğu esnetip içinden sigara gibi sarılmış bir kâğıt çıkardı.

Kâğıdı Till'e uzattı, Till tiksintisini yenip güçlükle açtı ruloyu. Kâğıt ılık ve nemli gibiydi.

"Bu ne?" diye sordu Till.

"Sinirimi bozma benim," diye çıkıştı Armin. "Beş dakikan var. Oku! Sonra gerçek acı neymiş, göstereceğim ben sana."

22.

İki tarafı da yazılı, tek bir yapraktı bu. Sol üst köşesindeki harf, rakam ve işaretler karmaşık bir parolaya benziyordu: PW12_7hjg+JusA.

Gerçekteyse Till'in başlığını okuyup kolayca anladığı üzere bir dava dosyasının numarasıydı:

PATRICK WINTER MÜZAKERE TUTANAĞI.

Sayfaları eksik tutanak bir cümlenin ortasından başlıyordu. Tuhaf olan, tutanakta sanığın ifadelerinin bire bir aktarılmasıydı. Genelde içeriğin dolaylı anlatımla yalnızca bir özeti yazılırdı. Till parktan vuran cılız ışığın altında güçlükle de olsa sanık Patrick Winter'ın (PW) savcının (S) didikleyici sorularına verdiği cevapları okuyabildi.

... bir bardak su rica eder. Kısa bir aranın ardından ifadeye devam edilir.

PW: Özür dilerim.

S: Sorun değil, Bay Winter. Şimdi 20 Temmuz'un öğleden sonrasına geri dönelim. Bu eylemi ne zamandır planlıyordunuz?

PW: Uzun zamandır. Aslında doğduğundan beri.

S: Neden?

PW: Efendim?

S: Gerekçeniz neydi? Halihazırda beş yaşında bir kızınız var, Frieda. Mahkemede dinlediğimiz kadarıyla çevreniz sizi sevgi dolu bir baba olarak tanımlıyor. Bu tavır değişikliğinin sebebi neydi Bay Winter?

PW: Dosyada yazıyordu.

S: Hangi dosyada?

PW: Bir anlaşma yaptık, karım ve ben. Linda sabahları çocukları anaokuluna götürüyor, ben de işime gidiyorum. Bunun karşılığında, eğer meşgul değilsem öğleden sonra çocukları ben alıyorum.

S: Ne sıklıkla meşgul oluyorsunuz?

PW: Son zamanlarda maalesef sık sık.

S: Sigorta istatikçisi olarak çalışıyorsunuz. Bize kısaca iş alanınızdan bahseder misiniz?

PW: Kısaca mı? Peki, şu an çalıştığım şirket Xantia'da sigorta tiplerini ve primlerini hesaplıyorum. Mesela demografik verilere dayanarak risk haritası çıkarıyorum.

S: Somut bir örnek verebilir misiniz?

PW: Tabii. X kişisinin önümüzdeki yıllarda ölme ihtimali (q x) azami yaş sınırına (ω 0) denk düşüyorsa o zaman bilindiği üzere q x = 0 f. a. X. büyük eşittir (ω 0). Eğer tesadüfü kalan ömrü (T x) ... Efendim?

S: Teşekkürler, ben aslında hepimizin anlayabileceği bir örneği kastetmiştim.

Till izleyici sıralarında oturanların kıkırdadığını duyar gibi oldu, tabii duruşma halka açık yapılmışsa.

Yüce Tanrım, bu Patrick Winter gerçekten bir dâhiydi!

Eğer bu geceyi sağ salim atlatırsam Yağmur Adam *taklidi yapmam gerekecek.*

S: Size başka bir soru sorayım. Bir aile babası olarak ara sıra eve iş getirdiğiniz oluyor mu?

PW: Oluyor. İş sözleşmemde gerekirse evde çalışma şartı var.

S: 20 Temmuz'un bir gün öncesinde de öyle mi yapmıştınız?

PW: Evet.

S: O gün eve getirdiğiniz dosyanın bugünkü somut davamızla ne ilgisi olduğunu açıklayabilir misiniz?

PW: Evet, hayır. Bilmiyorum. Karışık.

S: Acele etmeyin, düşünün.

Till'in elindeki kâğıt titremeye başladı. Armin'in yanlış anlayıp okumayı bitirdiğini sanmasından korktuğu için başını kaldıramıyordu, zaten hücre arkadaşı okuduktan sonra ne olacağına dair şüpheye yer bırakmamıştı. ("*Sonra gerçek acı neymiş, göstereceğim ben sana.*")

Diğer yandan okumaya devam etmek de istemiyordu. Birkaç satır yazının kendisini neden bu kadar çok etkilediğini anlamasa da kalbi göğüs kafesinin içinde darbeli matkap gibi çalışıyordu.

Till, Patrick Winter'nm ifadesinden korkuyordu. Anlatacağı hikâyenin ancak berbat bir sonu olabileceğinin farkındaydı. Yine de seçim şansı yoktu, gözleriyle kaldığı yeri aradı.

S: Eve getirdiğiniz son dosyada ne vardı?

PW: Ölüm oranları var sanıyordum, yani özellikle riskli sigorta bölgelerindeki nüfusun ölüm ihtimallerini içeren yeni hesaplamalar olduğunu.

S: Ama içindekiler bu bilgiler değildi.

PW: Hayır.

S: Neydi peki?

PW: Hepsi benimle ilgiliydi.

S: Sizin hakkınızda tam olarak ne yazıyordu Bay Winter?

PW: Yaptığım şey.

S: Bunu biraz açabilir misiniz?

PW: Doğduğundan beri. Jonas doğduğundan beri hep aynı şeyi diledim. O korkunç ve doğal olmayan dileği.

S: Dosyada bu dileğiniz mi yazıyordu?

PW: Dileklerim ve eylemlerim. Korkunç eylemlerim.

Ah Skania, lanet olsun. Bu kadarı da fazla.

Patrick Winter'nın ikinci bir çocuğu mu var?

Ya da vardı demek daha mı doğruydu?

Tutanağın bu kısmında Winter fenalaştığı için küçük bir ara verildiği yazıyordu. Sonrasında ifade kaldığı yerden devam etti.

PW: Xantia'dan birinin günahlarımı nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yok. Hiç kimseye bir şey anlatmamıştım, bu dosyayı Xantia'da çalışan birinin hazırlamış olması kesinlikle mümkün değildi. Dosyayı açtığımda kendi kafamın içini görmüştüm sanki.

S: Yani sadece eylemlerinizi değil düşüncelerinizi de mi okudunuz, bunu mu kastediyorsunuz?

PW: Ruhumun en karanlık uçurumlarına bakmak gibiydi.

S: Lütfen biraz daha açık konuşabilir misiniz?

PW: Dosyada bir sonbahar günü olan şeyi okudum. Öğleden sonra saat üçtü. Linda Frieda'yla yüzmeye gitmişti. Jonas daha bir yaşındaydı. Onu bodruma götürdüm. Orada küçük bir saunamız var, biliyorsunuzdur. Kapısı sıkıştığı için sürekli sorun çıkarıyordu. Evin önceki sahibi bakımını doğru düzgün yaptırmamıştı ve artık geçerli güvenlik standartlarına uymuyordu.

Saunaya gittim, sobayı yarım saat önceden hazırlamıştım, azami devirde çalışıyordu, içerisi neredeyse doksan dereceydi. Yüzme dersinin biteceği üçü çeyrek geçeye kadar bekledim.

Çünkü Linda'nın her dersten sonra ev alışverişi yaptığını biliyordum. Yani aşağı yukarı altmış dakikam vardı.

S: Ne için?

PW: İçerideki kapı kolunun vidaları için. Hepsini söktüm.

S: Niye?

PW: Ben Jonas'la içindeyken saunanın kapısı açılmasın diye.

S: Siz de onunla birlikte mi girdiniz?

PW: Elbette. Gerçek görünmeliydi. Bir kaza gibi.

Till gözlerini yumdu.

Baba ve oğulun kelimenin tam anlamıyla eridikleri geldi gözünün önüne. Doksan derecede susuzluk çekmiş, gitgide güçlerini kaybetmiş olmalıydılar. Patrick kapıyı çekerken tereddüt etmiş miydi acaba? Son anda fikrini değiştirmiş, paniğe kapılıp kilitli kapıya deli gibi vurmuş muydu? Küçük oğlunun ufacık başı gitgide kızarırken kaynar sıcaklıktaki havada ölüm korkusuyla haykırmış mıydı?

S: On üç aylık bir çocukla kapısı kasıtlı olarak bozulmuş bir saunaya girdiniz, öyle mi?

PW: Jonas hafif nezleydi, üstelik o gün evimizdeki kalorifer doğru düzgün çalışmıyordu. Geçiş devrelerinde hep sorun yaşanıyordu. Yani Linda'ya kolayca açıklayabilir, ikimizi de ısıtmak istediğimi ve bu sırada korkunç bir hata yaptığımı söyleyebilirdim.

S: Kendi hayatınız için endişelenmediniz mi?

PW: Linda'nın alışveriş poşetlerini önce bodruma getireceğini ve bizi bulacağını biliyordum. Ben bir yetişkin olarak bu sıcaklığa bir saat dayanabilirdim. Ama Jonas? O asla dayanamazdı. Birkaç dakika sonra sessizleşti. On beş dakika sonra apatik bir duruma geçti. İçerisi kaynar sıcaklıktaydı, üstelik onu yukarıya, sobanın yakınına koymuştum.

S: Ama planınız işe yaramadı?

Kendisi de terlemeye başlayan Till bu cümleyi okuyunca serinletici bir ferahlık hissetti.

Yüce Tanrım. Onu öldürmemiş. Patrick Winter sadece teşebbüs etmiş. Skania beni bu psikopat yuvasına manyak bir çocuk katilinin kimliğiyle göndermemiş.

PW: Hizmetçi kadın ertesi gün tatile gidecekti. Aslında hep çarşambaları gelirdi ama tatilden önce çamaşırları makineye atıp benim gömleklerimi ütüleyerek bize sürpriz yapmak istemiş. O yüzden istisnai olarak salı günü geldi.

S: Ve sizi saunada buldu?

PW: Evet. Sadece yirmi dakika sonra. Hayatımızı kurtardığını düşündü. Ona cömertçe bir ikramiye verdim ve Linda'ya hiçbir şeyden bahsetmemesini rica ettim. Sonuçta bir şey olmamıştı, bebek çabucak toparlanıp kıçına iğne batıyormuş gibi ağlayıp bağırmaya devam etti. Neden karıma kâbus yaşatayım ki? Elbette eski sauna kapısını değiştireceğime söz verdim, değiştirdim de. Şimdi sadece bir mıknatıs düzeneğiyle açılıp kapanıyor.

S: Bunların hepsi eve getirdiğiniz ve 20 Temmuz akşamı evdeyken açtığınız dosyada mı yazıyordu?

PW: Evet, o günkü cinayet teşebbüsümün detaylı bir tasvirini içeriyordu.

S: Okuyunca ne düşündünüz?

PW: Şoka girdim.

S: Okurken bu dosyayı yeme isteği duydunuz mu?

Sanığın hasta numarası yaptığını kanıtlamak için girişilen bu beceriksizce teşebbüse Till az kalsın dayanamayıp gülecekti. Bir keresinde Spiegel'de psikiyatristlerin sahtekârların maskesini

nasıl düşürdüğüne dair bir makale okumuştu. Delirmiş numarası yapan insanlar tuhaf her davranışı kabul etmeye meyilli oluyorlardı: "*Evet, dosyayı yemek istedim. Hem de ketçapla.*" Gerçekten ruhsal rahatsızlıkları olan insanlarsa fazladan semptomlar ya da davranış biçimleri uydurmuyorlardı.

Patrick Winter ya bu testten haberdardı ya da gerçekten deliydi çünkü savcının sorusunu şaşkınlıkla cevapladı:

PW: Neden dosyayı yemek isteyeyim ki?
S: Peki, okuyunca ne yapmak istediniz?
PW: Bana emredileni.
S: Dosyada size verilen bir emir mi vardı?
PW: Evet. Son sayfada. Detaylı bir talimat vardı.
S: Bu talimatta ne yazıyordu?

Till gözlerini kırpıştırdı, cevabı okuduğunda ağzının kuruduğunu hissetti:

PW: Oğlum Jonas'ı nasıl öldüreceğim yazıyordu. Ama bu kez kimselere yakalanmadan. Gerçekten işe yarayacak şekilde.

23.

"Ne kadar?" diye sordu Till kâğıttan başını kaldırmadan. Görünmez olma umuduyla elleriyle yüzünü kapatan küçük bir çocuk gibiydi.

Till okurken yatağa uzanmış olan Armin ona biraz zaman tanıdı sanki. Ayrıca yeniden vurmak yerine soru sordu: "Ne demek istiyorsun?

"Bana işkence etmek için ne kadar para aldın?" Till kâğıdı ona doğru salladı. "Normal şartlarda böyle bir yerde bu tür bir belgeyi bulamazsın. Biri sana vermiş olmalı. Bana işkence etmeni kim emretti?"

Armin hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı.

Kendisini hâlâ iki tuğlayla hadım edilmiş gibi hisseden Till doğrulup öyle bir hızla konuştu ki neredeyse dili dolaşacaktı: "Ömür boyu burada kalacaksın, değil mi? Kaybedecek hiçbir şeyin yok. Benim de yok."

"Yani?"

Cesaret gösterip kafa karıştırmak için rastgele bir şey söyledi. "Baban ne durumda? Hâlâ hayatta mı?"

"Neden soruyorsun?"

"Eğer hâlâ hayattaysa bir şeyleri değiştirebilirim."

"Sen mi?" Armin gırtlaktan bir kahkaha attı. Hatta sırt ağrıları çeken bir adam gibi ellerini beline dayadı. "Bu hücreden

canlı çıkmayacaksın ki. Huzurevinin yanına sokulmak şöyle dursun."

Demek huzurevi. Güzel. Moruk hâlâ hayatta.

"Yine de onu öldürebilirim," diyerek Till varını yoğunu tek karta yatırdı. Eğer Armin intikam isteği duymuyorsa, hatta en kötü ihtimal olarak bu iki psikopat sonraları barışmışsa elindeki tek jokeri kaybedecekti.

"Nasıl?" diye sordu Armin Till'i rahatlatarak.

"Bağlantılarım var. Bağlantılarım ve param var."

Armin başını iki yana salladı. "Burada tek kişilik bir oda bile ayarlayamadığına göre bağlantıların epey boktan olmalı."

Yıldırım hızıyla Till'in sağ elini kavradı, parmaklarını öyle bir büktü ki Till kırılmamaları için doksan derece dönmek ve dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı.

"Dur, bekle, yemin ederim. Cep telefonum var."

"Saçmalık."

"Gerçekten. Otobüs ne zaman geliyor?"

"Ne?"

"Kütüphane otobüsü. Ne zaman geliyor?"

"Sen benimle alay mı ediyorsun?"

"Hayır. Bağlantılarım cep telefonumda kayıtlı. Sana gösterebilirim. O zaman birlikte bir arama yaparız ve baban..."

Till çığlık attı. Parmaklarından ikisi çarpılmış gibi dönmüştü. Bir milimetre daha bükülselerdi ikisi de kürdan gibi kırılırdı.

"Cep telefonu mu? Bu adada mı?"

"Evveeett."

"Çalışıyor mu?"

"Yemin ederim."

"Gerçekten mi?"

Armin'in tutuşu birazcık gevşedi. Şüpheyle homurdanıyor ama düşünüyor gibi görünüyordu.

Bir kez daha zaman tanıdı Till'e, Till yanlış bir hareket yaparsa yaralanacağı korkusuyla nefes bile almıyordu. "Evet. Evet. Gerçekten. Çalışıyor."

"Hmm. Sana bir gece mühlet veriyorum, karşılığında cep telefonunu yarın bana vereceksin."

"Anlaştık," diye onayladı Till.

"Ama yine de kıracağım parmaklarını."

Till'in nabzı yükseldi, alnını ter bastı. "Hayır, hayır. Dur! Lütfen. O zaman yerimi değiştirirler. Yarın yaralı olduğum anlaşılırsa ayırırlar bizi. Budalalık bu, bir daha düşün."

Ama Armin yüzünde bir sırıtışla, "Benim için fark etmez," dedi. "Riske değer. Yarın seni hücre dışında da bulurum, seni çocuk katili. Hem sakin ol. On parmağın sadece ikisini kıracağım. Rahatla biraz."

Till kuru bir çıtırtı duydu, sonra kısa bir sessizlik oldu, hemen ardından hücrenin içi, acının süzülmemiş, saf sesiyle doldu.

Ses, yüreğinin en derinlerinden geliyordu.

24.

Seda

Seda derin bir uykudaydı ve bunun sebebi ona verdikleri ilaçlar değildi; ilaçları almadan önce de bir düğmeye basmış gibi kolayca rüyalar âlemine geçebilirdi. Çocukken uyanık olduğu zamanlarda karavanda maruz kaldığı kokuları, sesleri ve görüntüleri bastırmak için kendisini eğitmek zorunda kalmıştı. Karavandan kasıt da, annesinin aynı anda hem mutfak hem salon hem yatak odası hem de "misafir odası" olarak kullandığı sararmış ayak tırnağı renginde bir römorktu. "Misafirler" çok kısa kalırdı, ziyaretleri bir saati hiç geçmez, çoğunlukla daha kısa sürerdi.

Seda gündüzleri ormanda oynar fakat oynarken boka ya da kondoma basıp kaymamak için dikkat etmesi gerekirdi, çünkü B 213 kıyısındaki park alanında tuvalet yoktu. Sadece bozuk bir portatif umumi tuvalet vardı ve uzaktan bile öyle kötü kokardı ki şoförler ihtiyaçlarını ağaçların arasında gidermeyi tercih ederdi.

Bazıları da burada kısa bir mola vermek isterdi. Ama birçoğu karavan kapısının önündeki parlak kırmızı kalp yüzünden gelirdi buraya.

Saat geç olduğunda ve Seda dışarıdaki karanlıkta donmak istemediğinde içeri girer, annesi ranzada "misafirleriyle" ilgilenirken masanın altında uyurdu.

Hatta bazıları sekiz yaşındaki kız kendilerini izlesin diye fazladan para teklif ederdi ama annesi böylelerini hep dışarı

atardı, gerekirse yumruklarını ve biber gazı spreyini kullanarak. Hiçbir "müşteri" Seda'ya dokunmamış ya da onu sıkıştırmamıştı. En azından Seda'nın bildiği kadarıyla.

Seda'nın uykusu çok ağırdı, bu yüzden tek kişilik hücresinde uyandığında Doktor Kasov'un elinin ne zamandır külotunun içinde olduğundan emin olamadı.

"Pislik, ne istiyorsun?" Korkudan soluk soluğaydı, battaniyeyi bacaklarının üzerine çekip tiksintiyle yatağın baş ucuna çekildi.

Gecelerini geçirmek zorunda kaldığı kıç kadar hücrenin kapısı içeriden kilitliydi. Başhekim odaya ışınlanarak gelmişti sanki.

"Elimde senin için yeni biri var," dedi Kasov tiksindirici derecede gıcır gıcır bir sesle.

Seda midesinin büzüldüğünü hissetti. Haftada iki kez diye anlaşmışlardı, en fazla üç kez. Ödemesini geciktirdiğinin farkındaydı. Kendisine verilen mühlet de dolmuştu.

"Kim?"

Bir koğuş ileride bulunan erkek hücrelerinden farklı olarak kadınların odalarında kendi banyoları vardı. Uyandığı zamanlarda korkmamak için lavabonun üzerindeki aynanın ışığını yakardı. Ara sıra yön duygusunu kaybeder, ilk birkaç saniye nerede olduğunu bile anlamazdı. Şimdi de hafif aralık kapıdan vuran ışık duvarlarda gölgeler oluşturuyor, Doktor Kasov zaten yeterince uzunken daha da uzun görünüyordu.

"Guido Tramnitz," dedi çatallanan sesiyle.

Seda'nın içine bir kurt düştü. "Neden bu isim bana bu kadar tanıdık geliyor?"

"Son zamanlarda sık sık gazetelerdeydi."

"Bir dakika, yoksa şu çocuk katili mi?"

Kasov damağını şaklattı, sanki Seda cezalandırılmasını gerektiren edepsiz bir söz etmiş küçük bir çocukmuş gibi baktı kadına.

"Herkes ikinci bir şansı hak eder, bu kurumun amacı da bu zaten, değil mi? Senin ve onun gibi insanları iyileştirmek ve yeniden topluma kazandırmak."

Seda vücudunda yükselen bir sıcaklık dalgası hissetti ve aklına annesinin sözleri geldi.

"*Öfke su gibidir Seda. Akmak ister ve kendi yolunu bulur.*"

O anda öfkesi dağlardan şiddetle akan su gibi kendi yolunu buldu.

"Beni böyle bir şeyle aynı kefeye koyma," dedi.

Kasov kısa bir kahkaha atıp yatağa, yanma oturdu. "Bence sen onu herkesle aynı kefeye koymamalısın. Onun başka arzuları var."

Seda işaret parmağıyla alnına vurdu. "Onun yanına bile yaklaşmam. Delirmişsin sen."

"Sana ne dersem onu yapacaksın, seni küçük orospu."

Seda yumruğunu sıktı. Ama o daha kolunu bile kaldıramadan Kasov kolunu öyle bir sıktı ki kan akışı yavaşladı.

"Yanlış bir şey yapma tatlım. Sonuçlarını biliyorsun," dedi dişlerinin arasından. Seda'nın adamın karga burnuna kafa atma isteği bastırılacak gibi değildi.

Fakat kendisine duyduğu öfke bundan da büyüktü. Onu böyle boktan bir duruma düşüren üç hata yapmıştı. İlk hatası on dört yaşındayken ona eroini yalnızca damardan alanların bağımlı olduğunu söyleyen çocuğa inanmak olmuştu. İkincisi on yıl sonra bağımlılığını finanse edebilmek adına bedenini sattığı için Steglitz Şehir Kütüphanesi'ndeki işinden ayrılmak zorunda kalınca kendisine pezevenk diye bir cehennem meleği bulmasıydı. Üçüncü ama en büyük ve en önemli hatasıysa mesleğin en kadim kuralını çiğnemesi olmuştu: Müşteriye asla güvenme.

Kasov, Schönefeld Havalimanı'nın kenarındaki sabit fiyatlı bir genelevde ona türlü vaatlerde bulunmuş, hatta birçoğunu da

gerçekleştirmişti. Evet, kendisine bir "ek gelir" bulmuş, Berlin'deki hastanelerin birçoğuna "özel cinsel terapi hizmeti" sunmuştu. Evet, onu pezevenginden kurtaracak ve bağımlılık tedavisi için kapalı bir bölüme yatıracak kadar parası ve nüfuzu vardı. Ama burada, içerdeyken ona ilaç vermek, onu zapt etmek ve onu bir tecrit hücresinde çürümeye terk etmek de onun hükmü altındaydı.

Bu yüzden Seda derin bir nefes alıp Kasov'un itaat emrine boyun eğdi. Bir gün gelecek, bu karga suratlıya her şeyin bedelini ödetip intikamını alacaktı. Ama şu an eli güçlü olan taraf Kasov'du.

"Tramnitz çocuklardan hoşlanıyorsa benden ne istiyor?" diye sordu Seda, olacakları tümden engellemek için çaresizce son bir teşebbüste bulundu.

"Değişiklik!" diye sırıttı Kasov, önlüğünün üzerinden sağ göğüs ucunu sıktı. Öyle çok sıkmıştı ki acıdan Seda'nm gözleri yaşardı, bir kez daha annesi geldi aklına.

"Bazı şeylere hiç alışılmıyor Seda. Başına ne kadar sık gelirse gelsin."

"Randevun yarından sonra, öğleden sonra dörtte. Seni onun hasta odasına götüreceğim, anlaştık mı?"

Seda başını kaldırıp Kasov'a baktı ve başıyla onayladı.

Bir süre Seda'yı izledi Kasov, Seda adamın kurnaz bakışlarına katlanmayı başardı, ta ki sonunda ağır ağır nefesini verene ve konuşuna kadar: "Güzel. Şimdi anlat bakalım, Patrick Winter'yla nasıl gitti? Benim hakkımda bir şeyler yumurtladı mı sana?"

25.

Till

Till ne ofisi ne de gözlerini diktiği otoparkı tanıyordu, kendi ismi bile gelmiyordu aklına ama bu genellikle rüya gördüğünde olurdu.

Ya da uyku sırasında uyanık olmadığını ve gördüğü, hissettiği, tattığı, kokladığı ve duyduğu her şeyin yalnızca kafasının içinde gerçekleştiğini düşündüğünde.

Otoparkın parıldayan asfaltı mesela, bu yükseklikten değil kokusunu almak, görmek bile mümkün olmazdı. Hoş bir kokuydu aslında, ona yazı, tatil günlerini hatırlatan bir koku.

Ve ölümü.

Ama Till nedenini açıklayamıyordu. Bildiği kadarıyla hiç araba kazası geçirmemiş, bisikletten bile düşmemişti. Yani tozlu bir otoparkın kokusu ona neden solgun bir deriyi hatırlatıyordu, neden ölülerin derisinde beliren mavi ışıltıyı, güneşin altında çürüyen etin ekşimtırak ve bayat kokusunu hatırlatıyordu?

O anda açıklayabileceği tek şey, onu gitgide saran bu inanılmaz sıcaklığın kaynağının neden sağ eli olduğuydu.

Rüyasında klimayı çalıştırmanın ya da pencereyi açmanın yolunu arıyor olsa da hareket etmemeye çalıştı, muhtemelen bu gökdelende bir pencere de yoktu zaten.

Armin sağ elinin iki parmağını kırmıştı. Bu bilgiyi uzun bir çaresizlik evresinden sonra nihayet kan ter içinde uykuya dalarken beraberinde götürmüştü.

Bu kaçığın yanından ayrılma isteği anlaşılır bir şekilde öyle güçlüydü ki birçok kez yardım çağırmanın ya da teftiş sırasında Simon'a hiç değilse bir işaret vermenin eşiğine gelmişti. Ona menekşe mavisine dönmüş, çarpılmış, şişmiş parmaklarını göstermeyi ve *"Baksana. Bu manyak yaptı bunu, beni biriyle karıştırmış olmalı. Beni onunla yalnız bırakamazsınız!"* demeyi çok istemişti.

Ama Armin ne fısıldamıştı ona? Till sağlıklı eliyle (neyse ki solaktı) hücre kapısına vurmak üzereyken ne söylemişti?

"Başka hastalar çocuklara işkence eden birine saldırınca ne olur biliyor musun? Hiç saldırganı tecrit etmezler. Sadece kurbanı ederler."

Armin kahkaha atmış, Till'in tek kişilik hücrede ne kadar yalnız ve pis olacağını uzun uzun anlatmıştı. Armin'in tükürürcesine söylediği iki şey rüyalarında da Till'in peşine takılmıştı.

"Çocuklara işkence eden biri" ve *"tek kişilik hücre"*.

Patrick gerçekten de bir çocuğa zarar vermiş miydi?

Cevaplayamayacağı bir soruydu bu, özellikle de kök salmış gibi bir pencerenin önünde dikildiği, onlarca kat altında kalan insanların ve arabalarm birer oyuncak gibi göründüğü bir rüyadayken. Yalnızca ölümün reçineli asfalt kokusu vardı yakınında, burnu bu kokuyla doluydu, oysa rüyada insanların koku alamadığı söylenirdi. Buna karşın koku, Till'in diğer tutuklulardan bir gün bile ayrı kalmaması gerektiği konusundaki kanaati kadar yoğundu. Ne olursa olsun tecrit edilemezdi. Gereğinden daha uzun süre içeride kalmaya tahammül edemezdi ve tecrit demek Tramnitz'in yanına yaklaşma şansının bile olmaması demekti.

Dolayısıyla yardım çağırmadı, Armin'i ele vermedi. Altındaki psikopatın nefes alışverişleri sakinleşene, bir denge tutturana kadar bekledi. Till hem etrafı kolaçan eden Simon'un gözetleme penceresini düzenli olarak açışını hem de Armin'in osuruklarını

duymazlıktan geldi, sağ elinin kabak gibi şişeceğini hissetmesine rağmen nihayetinde acısı dışında hiçbir şeye anlam veremediği bu karmakarışık bilinçli rüyaya daldı.

Neden şu ismin bir anda her yerde belirdiğini de anlayamıyordu: JONAS.

Ritz Carlton Oteli'nin çatısındaki neon reklam panosundaydı. Alışveriş merkezinin karşısındaki yapı iskelesini örten devasa brandanın üzerindeydi. Hatta belediye binası yönüne ilerleyen küçük bir uçağın peşinden sürüklediği bayrakta da yazıyordu: Jonas.

Ne güzel bir isimdi.

Ve babası yüzünden çektikleri ne korkunçtu.

Patrick ona ne yaptı da hastanede Armin gibi düşmanlar edindi?

Dahası koğuş arkadaşına Patrick Winter'nın mahkeme dosyasını kim vermişti?

Bu adamdan ölmesini isteyecek kadar nefret eden kim?

Till gerçek hayatta olsaydı tüm sorularının cevabını öğrenebilirdi, hatta rüyadayken bile emindi bundan. Ama uykusunda pencereye yaklaştı, cama yaslandı, yeniden o korkunç çıtırtıyı duydu. Ses bu kez parmaklarının kırıldığı andan daha yüksekti çünkü bu kez kırılan, kemiklerinden çok daha büyük bir şeydi. Önce sadece ince bir yarık belirdi, sonra Till'in omzunu yasladığı camın tamamı paramparça oldu. Güvenlikli cam ufacık parçalara ayrılıp aniden içeriye giren, sauna kadar sıcak rüzgârla konfeti gibi yüzüne yağdı.

Till zaten kapalı olan gözlerini yumdu, böylece ne kadar yüksekte olduğunu (Berlin'in yüzlerce metre üzerindeydi) ve önünde beliren uçurumun ne kadar derin olduğunu daha net görebildi.

"Atla!" dedi adam, her şeyin sorumlusu bu adamdı ama ismini bir türlü çıkaramıyordu. Till'in düşme korkusu öyle büyüktü ki pencere çerçevesine sıkıca tutundu. Ama bir hataydı bu.

Yaralı elinin acısı doğrudan beynine ilerledi, metale değen elektrikli testere gibi bir kıvılcım yaktı orada.

"ATLA!" diye bir kez daha emretti ses, sanki uçurum onu büyüyle kendisine çekiyordu. Aşağıdaki caddeye düşmekten korkuyordu elbette. Ama bir tarafı, bilinçli bir şekilde atılacak bu son adıma seviniyordu. Serbest düşüşün sarhoş edici bir etkisi olmalıydı. Ta ki bedeni yere çarpana kadar.

Aşağıya. Sıcak asfalta. Şimdiden kokusunu alabildiği asfalta.

Till aniden itildiğini hissetti. Hayır, itilmiyordu. Bir şey onu sarsıyor, öne doğru çekiyordu. Uçuruma doğru.

Armin'in Patrick Winter'nın bu geceyi sağ salim atlatmaması için tuttuğu adam değildi bu. Ayrıca adam "ATLA!" diye bağırmıyordu, tam tersine "ATLAMA!" diyordu.

Till gözlerini açıp Simon'un şaşkın yüzünü gördü, uykusunda delice debelenen, çırpınan Till'i yere çarpmak üzere olduğu rüyasından tüm gücüyle ranzanın üstündeki yatağma geri döndürmeye çalışıyordu.

Till sakinleşip nerede olduğunu kavrayınca siyahi hasta bakıcı korkuyla "Lanet olsun!" dedi. "Elinize ne oldu böyle Bay Winter?"

26.

"Kaza mı?"

Profesör Sänger kuşkusunu saklamaya bile çalışmadı. Till'in, annesinden çok iyi bildiği "Aptala mı benziyorum?" diyen bir bakışla bakıyordu. Eskiden annesi de aynen böyle bakardı. Kaşlar kaldırılmış, çene indirilmiş, dudaklar büzülmüş, Till ne zaman boş bir bahaneyle aldığı kötü bir notu, cüzdanını kaybedişini ya da bir partiden eve çok geç dönüşünü haklı göstermeye çalışsa bu bakışla karşılaşırdı.

"Karanlıkta tökezledim, klozetin yanına düşerken tutunmak için yanlış bir hareket yaptım," diye tekrarladı Till, aynısını orta ve yüzük parmağının röntgenini çekip ardından bir atelle parmaklarını bandajlamadan önce asistana da söylemişti.

Till, Sänger'mn çalışma masasında, tam karşısında oturuyordu. Berlin'in üzerindeki fırtına bulutları öyle koyuydu ki yeni binanın açık mimarisine ve camlı alanların çokluğuna rağmen masa lambası ve lambader sabahın bu saatinde yanıyordu.

"Gözümü lavaboya çarptım."

"Ah tabii."

Simon saat yedide uyandıktan sonra onu derhal batı kanadının çatı katında bulunan revire götürmüştü. Oraya biyometrik güvenlik sistemi olan bir asansörle çıkılıyor, asansör ancak elektronik bir kilit sistemi ve göz taramasıyla giriş izninin olduğu kanıtlanınca harekete geçiyordu.

"Yani kırıklarınızın ve morluklarınızın, Bay Winter, oda arkadaşınızla hiçbir ilgisi yok, öyle mi?"

Till başını hayır anlamında salladı ama klinik müdürünün gözlerine bakmaya cüret edemedi. Doktorun arkasındaki pencereden görünen bir söğüt ağacının tepesine dikmişti gözlerini, ağaç yağmurla birlikte sallanıyor, sanki bahçeden Till'e bir işaret veriyordu: "*Hayır! Hiçbir şey söyleme! Tut çeneni!*"

Armin de benzer bir şey söylemişti. Till sezgisini dinlemeye karar verdi.

"Hayır, hiç ilgisi yok," dedi. "Sadece aptalca bir kazaydı."

Sänger derin bir nefes alıp dosyasına bir şeyler not etti, "Pekâlâ, yine de yerinizi değiştireceğim," dedi.

Till anında kafasının içinde Armin'in o çatlak sesini duydu, zihninde dönen sesi, sözlerle beraber ciğerlerindeki pisliği de sökmek istermiş gibiydi. Till yatağına çıktıktan sonra ona son söylediği şuydu: "*Bir gece kazandın Winter. Yarın sabah kendini başka bir hücreye aldırır da cep telefonunu bana vermezsen bağırsakların götünden dökülene kadar kıçını yarmak için fırsat gözleyeceğim.*"

Biri dışarıdan cama bir kova su dökmüş gibi yağmur vurdu pencereye, Till ürperdi. Bir an için yerinin değiştirilmesine karşı çıkma isteği duydu. Öte yandan cep telefonunu Armin'e verse bile öyle veya böyle ona eziyet etmek isteyecekti, onunla arasma biraz mesafe ve zaman koysa hiç fena olmazdı.

Önemli olan tecrit edilmemesiydi.

"Siz öyle diyorsanız," dedi bu yüzden.

Sänger Till'in kişisel dosyasından, elbette öteki kimliği olan "Patrick Winter" adına hazırlanmış röntgen filmini bir kez daha çıkarıp iç geçirdi. "Şansınız varmış ki ameliyat olmanızı gerektirecek komplike bir kırığınız yok."

"Personel az olduğu için mi?" diye sordu Till.

"Yatak az olduğu için."

Arkasına dönüp bakmadan omzunun üzerinden başparmağıyla pencereyi işaret etti. "Batı kanadının bahçe katı aralıksız yağan şiddetli sağanak yüzünden sular altında kaldı, koğuşu boşaltmak, hastaları diğer bölümlere dağıtmak zorunda kaldık. Dün size bir istisna yapmamızın sebebi de buydu."

"Anlıyorum."

Demek ki Armin'le aynı yere konulması önceden planlanmış bir şey değildi. Bu da Simon'un dün gece Till'in odasından emin olmak için neden telefonla bilgi aldığını açıklıyordu.

Soru şu ki, bilgiyi kimden aldı?

Till'e kalsa Sänger'ya oda dağılımından kimin sorumlu olduğunu sorardı ama bunun şüphe uyandıracağının farkındaydı. Ama Armin'in onun düşmanı olduğunu Seda gibi bir hasta bile bildiğine göre bu personeller arasında da konuşuluyor olabilirdi. Dolayısıyla kasıtlı olarak bu psikopatla daracık bir alana kapatılmasını sağlamış bir düşmanı var gibi görünüyordu. Eğer yanılmıyorsa bu düşman kendisini çoktan göstermişti bile. Hatta müdahale odasına gelmiş, onu açık açık tehdit etmişti. Till şimdi, rüyada olduğunun aksine Doktor Kasov'un ismini gayet iyi hatırlıyordu.

"Bay Winter?"

Till, Profesör Sänger'ya baktı, kendisini düşüncelere kaptırmışken doktorun masasının başında ayağa kalktığını fark etmemişti bile. Till'e üzerinde bir numaranın olduğu bir kâğıt parçası uzatıyordu.

"Lütfen ilaç dağıtım bölümüne gidin, oradakilerin bilgisi var, size bir ağrı kesici versinler. Daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyarsanız bana bildirin."

"Anladım."

Sağlıklı sol eliyle kâğıdı aldı. Acıyan sağ eli hâlâ nabzıyla bir zonkluyordu ama lokal anestezi ağrıyı bastırmıştı.

"Aslında bu zamanı bire bir görüşme yapmak için kullanacaktım fakat şu durumda saat ikideki grup terapisinden önce yapamayız."

Till omuz silkti, o da ayağa kalktı.

"Tamam, toplantı nerede olacak?"

"İstisnai olarak lobide. Büyük toplantı odasına personel toplantısı için ihtiyacımız var. Doktor Wozniak da toplantıya katılabilmek için tüm gün çalışmayacak."

"Anlıyorum," dedi Till, toplantıdan önce Skania'yla iletişime geçmek için çok az zamanı olduğunu anladı. Ona acilen sorması gereken, hayati önem taşıyan sorular vardı. Winter küçük oğluna tam olarak ne yapmıştı? Kendisine neden dava açılmıştı? Ve buna rağmen nasıl hâlâ bir anaokuluna girebiliyor ve ayaklı bir meşale olarak kendisini ateşe verebiliyordu?

Till sessizce ve kararsızlıkla bir süre önünde dikilince, "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu Sänger.

"Dün bir kütüphane otobüsünden bahsetmiştiniz," dedi Till kısa bir tereddüdün ardından.

Sänger başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Şimdilik otobüs kalkmayacak. Çok tehlikeli."

Yeniden pencereyi işaret etti, bunun üzerine Till'in içinde, dün Armin'le kaldığı hücreden bir çıkış yolu olmadığını anladığında hissettiğine benzer bir sıcaklık dalgası yükseldi. En büyük korkularının, kendilerini içinde aniden beliren bir yanma hissiyle gösterdiklerini yavaş yavaş öğreniyordu.

Kütüphaneye gidemezsem telefona ulaşamam. Telefona ulaşamazsam dış dünyayla bağlantı kuramam.

Armin kendisinden beklenen şiddetli tepkiyi göstermese bile onu oyalamaya çalışması gerekecekti.

Till ilk kez bu girişimi sonlandırmayı düşündü. Hiç düşünmeden nasıl bir deliliğin içine düşmüştü böyle? Skania sorunları hafife almaması konusunda uyarmıştı onu. Aptalca fikri sayesinde şimdi sağlıklı biri olarak, içlerinden en az birinin onun ölmesini istediği akıl hastalarının arasına kapatılmıştı.

Ölmemi de niye istiyorsa artık.

"Hava böyleyken çıkış izniniz yok," dedi Sänger. "Kurul bugün düşen bir dal yüzünden birinin başına bir şey gelirse sigortanın sorumluluk kabul etmeyeceği konusunda bizi bilgilendirdi. Bu yüzden bugün özel bir oturum yapacağız. Fırtına yüzünden, daha da kötüleşmesi bekleniyor."

"Öyleyse nasıl bir kitap alabilirim?" diye sordu Till, görünüşte böylesine zararsız bir soru için fazla heyecanlıydı.

"Ah, hiç sorun değil. Otobüs kapalı otoparkta duruyor, kolay ulaşılabilir bir yerde. Bana ismini söylerseniz odanıza gönderebilirim." Gülümsedi. "Tabii kitap mevcutsa."

Tabii canım, mevcuttur.

Üçüncü raf, ikinci sıra. Kutsal kitapların hemen arkasında.

Till yutkunup sol eliyle ensesini kaşıdı, ikisini de bilinçsizce yapmıştı. Riske girmeye değer miydi? Ya kitabı getiren kitabı açarsa? Ya taşırken ses çıkar ya da cep telefonu içinden düşerse?

Sonra ikinci sırada duran, arkaya kaymış bir kitabı nereden bildiğini bile açıklayamayacağı geldi aklına.

"Eğer mümkünse otobüsten gidip kendim almak isterim."

"Neden ki?"

"Kitap kokusunu seviyorum, beni sakinleştiriyor," dedi Till, yalan da değildi. "Otobüs dediğiniz gibi kolay ulaşılabilir bir yerdeyse belki benim için açabilirler, değil mi?"

Sänger Patrick Winter'nın dosyasının üzerinde piyano çalar gibi parmaklarını gezdirdi ve Till'in önerisi hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir belirti göstermedi.

"Aklınızda belli bir kitap var mı?" diye sordu.

"James Joyce," dediğini duydu Till, öylece söyleyivermişti çünkü başka bir seçim şansı kalmamıştı.

Skania'yla konuşmalı ve burada kimin kimliğini üstlendiğini öğrenmeliydi. Armin'den biraz daha zaman istemeli, ona hiç değilse telefonu göstermeliydi. Bu yüzden "Ulysses," diye tamamladı sözünü, Sänger bir dünya klasiği seçmiş olmasına şaşırmış gibi görünse de hiçbir şey belli etmedi.

"Tamam, ben bir baktırayım, size haber veririm."

Till teşekkür edip kapıya yönelmişti ki Sänger arkasından seslendi: "Bu arada kemoterapi bugün saat üç buçukta."

Till olduğu yerde kaldı, hareket edebilecek durumda değildi. İç sıcaklığı aniden kesildi. Panik yeni bir biçim kazanmıştı. Till ansızın baş gösteren bir sıtma nöbeti geçirecekmiş gibi aynı anda hem yanıyor hem donuyordu.

"Ne?"

Sänger gülümsedi, öyle bir tonla cevap verdi ki hastasının kendisiyle alay edip etmediğinden emin değildi sanki. "Elbette tedaviyi şu olaydan önce kaldığınız yerden devam ettireceğiz."

Ah Tanrım, olamaz. Patrick Winter sadece zihinsel olarak hurdaya çıkmamış.

Sänger aklından geçeni onaylarcasına konuştu: "Sakın heyecandan kanser hastası olduğunuzu unuttuğunuzu söylemeyin Bay Winter."

27.

Tramnitz

Tramnitz, ayağına hamam terlikleri geçirmiş şişko adam kendisini aldatan karısma sokak ortasında, "Aptal orospu," diyene kadar bekledi, sonra televizyonu ve böylelikle bu boktan yayını kapatıp yüzünde azgın bir sırıtışla beklenmedik ziyaretçisine döndü.

"Merhaba, avukat hanım," diye selamladı kısa sarı saçları ve yedi santimetrelik yüksek topuklu ayakkabıları olan zayıf kadını.

"İyi günler Bay Tramnitz, nasılsınız?"

"İyi. Sizi bu kadar çabuk beklemiyordum."

"Özel durumlar sayesinde bir randevu almak nispeten kolay oldu," dedi ceza avukatı. Tramnitz'in kahvaltıdan beri yarı uzanır, yarı oturur pozisyonda televizyon izlediği yatağa yaklaştı.

Tramnitz pişkinlikle kadının dekoltesinden içeri baktı, kadını bir göğüs ucunu kesip yemeye zorlasa nasıl olacağını ilk kez hayal etmiyordu.

"Ne de olsa ağır bir ameliyat geçirdiniz," dedi kadın, mahkeme salonunda harika bir iş çıkarmıştı. Pia Wohlfeil olmasaydı Tramnitz şimdi Beyaz Saray'da değil, onun cinsel tercihlerini psikiyatri kliniğindeki gevezeler kadar hoş karşılamayacak insanlarla dolu Tegel erkek hapishanesinde olurdu. Ayrıca bütün sorgulamalarda ona emirler veren kafasındaki şu şeyden bahsetmesini de Pia tavsiye etmişti. Saatlik ücretinin meslektaşları

arasında en yüksek ücretlerden olmasına şaşmamak gerekirdi ama Pia Wohlfeil aldığı her senti hak ediyordu.

"Sağlık durumunuzun iyi olduğundan bizzat emin olmak istedim." Pia öne eğildi. "Ve her şeyin yerinde olduğundan," diye fısıldadı Tramnitz'in kulağına, elini battaniyenin altına soktu.

Avukatın eli penisini kavrayınca Tramnitz inledi.

"Hiç merak etme tatlım," dedi fısıltıyla ve Tramnitz başını kapıya doğru döndürmek isteyince iki parmağıyla çenesinden tutup yeniden kendisine çevirdi. Bir öpücük verdi ona, dudaklarını aralayıp dilini ağzına soktu.

"Avukat görüşmesi kutsaldır. Bizi kimse rahatsız edemez."

Bir kedi gibi mırıldadı, avukatının kapalı bölüme almmayı kendisinden daha çok hak ettiğini Tramnitz ilk kez düşünmüyordu.

Hangi sağlıklı kadın bir seri katile âşık olurdu ki? Onun gibi erkeklerin sadece annelerinden hiç görmedikleri sevgi ve ilgiye ihtiyaç duyduklarına, eğer sevilirlerse pat diye doğru yolu bulup bebeklerin derisini yüzmeyi bırakacaklarına inanan rahatsız kadınların varlığından elbette haberdardı. *Ne saçmalık ama.*

Pia'da da böyle bir kahramanlık sendromu vardı. Daha ilk görüşmelerinde ona âşık olduğunu söylemişti, *aptal karı.*

Gerçekten de ona kuyruk sallayan tek kadın, avukatı değildi. Her hafta kafayı kırmış sürtüklerden mektuplar alıyordu ve bazıları hiç de fena görünmüyordu.

"Ah Pia, bana ne kadar iyi geldiğinin hiç farkında değilsin. Sen olmasaydın buradaki hiçbir şeye katlanamazdım," diye yalan söyledi.

Avukat gülümsedi. "Çok tatlısın. Ama birbirimize ne kadar ihtiyaç duyduğumuzun farkındayım."

"Özellikle de şimdi," deyip güldü Tramnitz, kadını kendine çekmeye çalıştı. "Gel buraya. Yakınımda olmanı istiyorum. Formdan düştüm bile."

"Adi herif." Küçük bir çocuk gibi utanıp kıkırdadı, gerçi öyle olsaydı Tramnitz'in daha çok hoşuna giderdi. Kendi ayakları üstünde duran başarılı kadınların, onun gibi erkeklerin huzurunda alçak gönüllü eşlere dönüşmeleri tam bir delilikti.

"Çok yakında yeniden seninle ilgileneceğim," diye fısıldadı Pia, hafifçe hayalarını sıktı. "Ama şimdi zamanımızı daha önemli konular için kullanmalıyız hayatım."

Tramnitz iç geçirdi. Bu arada penisi dimdik olmuştu.

Neyse ki rüşvetçi koğuş doktoru yarın için ona bir fahişe ayarlamıştı. O zamana kadar dayanabilirdi, hem enfeksiyon yüzünden hâlâ biraz güçten düşmüş durumdaydı. Antibiyotiklere rağmen azıcık bir efor sarf etse hemen domuz gibi terliyordu ki terlemek en katlanamadığı şeydi.

"Doktor Hartmut Frieder hakkında araştırma yaptım."

Tramnitz'in gözleri parıldadı. "Sonuç?"

Cerrahın ziyaretinden sonra derhal avukatını istemiş, ona telefonda bu pislik herifin ameliyat sırasında içinde kasıtlı olarak yabancı bir cisim unuttuğunu iddia ettiğini söylemişti.

"Hiçbir şeyi itiraf etmene gerek yok. Blöf yapıyor."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Tramnitz, o sırada elini farkında olmadan boyun bandajının üzerinde gezdirdi. İçinde hiçbir şey yoktu. *Yine de.* Yanılıyor muydu yoksa ameliyat yarası dünden daha mı fazla sızlıyordu?

"Adam tam bir umutsuz vaka," diye açıkladı Pia. "Aylardır Adsız Alkolikler'in toplantılarına gitmiyormuş, kesin yine içmeye başlamıştır. Bir kez daha ameliyat masasında birini gebertmesi an meselesi."

"Bence de öyle." Tramnitz alnındaki bir ter damlasını sildi. İçerisi gerçekten bu kadar sıcak mıydı yoksa yine fenalaşıyor muydu? "Ama ameliyattan sonra kan zehirlenmesi yaşadığım

da bir gerçek. Ya gerçekten, kasten bana bir şey bulaştırdıysa? Bir virüs ya da bir bakteriyse hep tekrarlayabilir."

"Yerini değiştirmeleri için bir dilekçe vereyim mi?"

"Yetmişli yılların havasında sikik bir hastaneye gideyim diye mi?" Tramnitz başını sağa sola salladı. "Olmaz. Burada Kasov'la güzel bir bağlantım var. Onu kaybetmeyi göze alamam."

Pia iç geçirdi. "Benim sözümü dinlemeli, kimseyi kışkırtmamalıydın bebeğim." Ameliyattan öncesine kadar Luke Skywalker figürünün durduğu komodini işaret etti. "Herkesi böyle alaya almak zorunda mısın?"

"Sen de bana eğlenceyi çok görüyorsun," diye sırıttı Tramnitz, o sırada Pia artık Tramnitz'in dümdüz karnını battaniyenin altından okşamıyordu.

"Defterimi getirdin mi?"

"Tabii ki." Pia dosya çantasından yandan bir fiyonkla kapatılmış küçük kahverengi bir defter çıkardı.

"Sen harikasın!"

Tramnitz fiyongu çözmeden günlüğün kaygan cildinin üzerinde şefkatle parmaklarını gezdirdi.

"Bunu burada tutmak istediğine emin misin?"

O zaman kadar Tramnitz yalnızca Pia yanmdayken yazmıştı, Pia ziyaretlerinden sonra günlüğü hep yanında götürüyor, bu sayede günlük klinikte bulunamıyordu.

"Odamı arayacaklarını sanmıyorum. Hasta bölümündeki kontroller, yüksek güvenlikli koğuştaki kadar sıkı değil. Hatta istersem tüm bölümde, ortak kullanım alanlarının neredeyse tamamında rahat rahat gezebilirim." Tramnitz parmaklıklı pencereleri gösterdi. "Elbette çıkışlar her yerdeki kadar iyi korunuyor."

"Tamam, ben en erken birkaç gün içinde gelebilirim. O zamana kadar aptalca bir şey yapma!" Kızarmış yüzüne düşen

saçlarını kenara itti. "Ah, bir şey daha: Kısa bir süre sonra aramızdaki bağ daha da güçlenecek."

"Ne demek istiyorsun?" Tramnitz'in kötü bir haber beklentisiyle midesi büzüldü.

"Bence ne demek istediğimi anladın," dedi Pia ve yanından ayrılmadan önce Tramnitz'i uzun uzun, tutkuyla öptü. "Görüşme odasındaki sevişmemiz başarıyla sonuçlandı. Hamileyim. Sana söz veriyorum, en geç çocuğumuz doğduğunda buradan çıkmış olacaksın!"

28.

Till

Till'in yeni arkadaşlarının isimleri şöyleydi: Öndişsiz, Pantolonsuz ve Kolsuz.

Hepsi lobinin kubbeli büyük salonunda oturuyordu ama rahat koltuklarda değil, parka bakan pencerenin önüne yarım daire şeklinde dizilmiş kullanışlı katlanabilir sandalyelerde.

En fazla yirmi beş yaşında olan ama erken emekli olmuş birine benzeyen Öndişsiz, gruptaki tek kadındı. Till kokain bağımlıları hakkında, kadının fiziksel çöküşünün sebebini tahmin edecek kadar çok röportaj izlemişti. Kadın, Pantolonsuz'un arka çaprazında oturuyordu, bu adam yaşlı bir aristokratı oynamak için son derece uygun bir tipti: köşeli bir çene, kırlaşmış şakaklar, düşünürlere özgü kırışıklıklarla dolu bir alın. Hatta üzerinde çizgili bir takım elbise vardı, sadece küçük bir detay eksikti: pantolon. Yine de Till'in yeni başlayan grup terapisi boyunca bakışlarını başka bir yöne çevirerek ince, kıllı ve pantolonsuz bacakları görmekten kaçınma şansı vardı. Mesela sırtını parka dönmüş grup sorumlusu Doktor Wozniak'a bakabilirdi, arkasındaki parkta kuvvetli yağışın etkisiyle küçük bir bayrak gibi sağa sola savrulmayan tek şey lamba direkleriydi. Denizden gelen güçlü rüzgâr, çalılıkları ve ağaçları sanki elastik bir kauçuktan yapılmışlar gibi eğip büküyordu. İri yağmur damlaları Beyaz Saray'ın metrelerce yükseklikteki kubbe camlarında hareket halindeki bir aracın ön camındaki gibi çizgiler oluşturuyordu.

"Kendimden başlayayım. Benim adım Doktor Krzysztof Wozniak. Stein Kliniği'nde uzman hekimim ve grup terapilerini yönetiyorum."

Terapist yataktan az önce kalkmış gibiydi. Kulaklarının üzerinde yoğunlaşan, taranmamış, seyrek saçları vardı.

"İçinizden bazıları beni beşinci odada yaptığımız ve şu sıralar Beethoven'la ilgilendiğimiz müzik terapisinden tanır."

Doktor, Almancaya anadili kadar hâkim bir Polonyalının güzel, melodik aksanıyla konuşuyordu ama kökleri yadsınacak gibi değildi. Yavaş yavaş gruptaki herkesle tek tek göz kontağı kurdu.

Kolsuz, Till'in soluna oturmuştu, sol kolunun yakın zamanda yeniden uzayıp uzamadığından emin olmak ister gibi ikide bir eliyle kolunun kesildiği yeri yokluyordu.

"Bugün aramızda yeni bir yüz var, bu yüzden sırayla herkesin kendisini tanıtmasını öneriyorum."

Doktor başıyla yanındakine işaret verdi, Kolsuz'un başlaması gerekiyordu, kısık bir sesle konuştu:

"Benim adım Tarek Bode. Önceden bir benzin istasyonu yönetiyordum, belki bilen vardır. Mommsen ile Bleibtreu Caddesi'nin kesiştiği köşedeydi ama şimdi orada bir apartman var. Neyse, B.I.I.D. ve apotemnofili rahatsızlığım var."

Wozniak hastasına onu cesaretlendirircesine gülümseyip ekledi: "Daha iyi anlaşılması için, B.I.I.D. Body Integrity Identity Disorder, yani vücut bütünlüğüne ilişkin kimlik bozukluğu demek. Bunun ne anlama geldiğini gruptakilere kendi sözlerinizle anlatmak ister misiniz Bay Bode?"

"Olur, hımm." Kolsuz boğazını temizledi. "Yani vücudumun bazı kısımları bana ait değilmiş gibi hissediyorum. Onları yabancı bir cisim olarak görüyor ve onlardan kurtulma isteği duyuyorum."

"Neden kafanla başlamıyorsun?" diye sordu geç kalan ve gelişi gruptaki hiç kimse tarafından fark edilmeyen adam. Adam aniden Noel ağacının arkasından çıkınca Doktor Wozniak bile irkildi.

Till boş bir sandalye kapıp arkasına oturanın kim olduğunu görünce içinin daraldığını hissetti.

"Bay Wolf, bir yere vaktinde gelmeniz bir kez olsun mümkün olacak mı acaba?" diye sordu Wozniak kızgınlıkla. "Tutuklu bölümünde, açık alanlarda özgürce dolaşabilmek gibi ayrıcalıklarınız var. Ama çok hızlı bir şekilde elinizden alınabilirler."

"Anlaşıldı," diye sırıttı Armin kurukafa suratıyla, bir an için kendisine dönüp bakan Till'e göz kırptı.

"Pekâlâ, tanışma çemberine kim devam etmek ister?"

Wozniak gözlerini gruptakilerin üzerinde gezdirip Till'de karar kıldı.

"Siz ister misiniz?"

Till içinden yok olmak gelmesine rağmen başıyla onayladı.

Hiç değilse burada Adsız Alkolikler'de olduğu gibi ayağa kalkmak gerekmiyordu.

"Benim adım Patrick Winter," diye tereddütle başladı, bu sırada sargılı eliyle şiş gözüne dokundu. "Bir aktüerim..."

"Bir ne?" diye arkasından sordu Armin, oysa kesinlikle duymuş olmalıydı. Lobinin akustiği muazzamdı.

"Aktüer sigorta istatikçisi demektir," diye açıkladı Till. "Primleri hesaplarım ve riskleri..."

"Mr. Superbrain!"[4]

Lafını kesen Dişsiz övgüyle ıslık çaldı.

---

4 (İng.) Bay Süper Zekâ. (ç. n.)

"Hayır, hayır, ben öyle demezdim," diye kekeledi Till, bir matematikçinin neden grupta kendisini dilim dilim kesmek isteyen birinden daha çok heyecan uyandırdığını merak ediyordu.

Wozniak bu heyecanın sebebini açıkladı: "Evvelki gün birlikte *Can Dostum* filmini izlemiştik. Belli ki gruptaki herkes matematik dehası çıkan hademenin hikâyesinden çok etkilenmiş."

Hah, harika.

Till, Matt Damon ve Robin Williams'ın oynadığı klasikleşmiş filmi biliyordu.

"Yani hayır, benim yeteneklerim o kadar heyecan verici değil," diye geçiştirmeye çalıştı ama Armin izin vermedi.

"Hey, aramızda eğitim görmüş tek insan sensin. Sırf bu yüzden bile biz kafadan kontaklar için 'dâhi' kategorisine girersin. Bir teste ne dersin?"

"Ha?" Till bir kez daha arkasına döndü ama Armin'in bakışlarında şeytani hiçbir ifade bulamadı. Adam Wozniak'ı bile parmağında oynatan feci iyi bir oyuncuydu.

"Lütfen doktor. Grup içi etkileşimin ne kadar önemli olduğunu söyleyen sizdiniz. Matematikçimize küçük bir problem sorabilir miyim? O IQ'yla onun için çocuk oyuncağı olmalı."

"Evet, evet, bir problem," dedi Pantolonsuz, gruptaki diğer herkes de heyecana kapılmış gibiydi. Ya kolsuz kolsuz sallanıyor ya da dişsiz dişsiz gülüyorlardı.

Till bayılma numarası yapsa ya da çığlık çığlığa koşarak kaçsa mı diye düşündü. Sonuncusu bu çevrede muhtemelen çok da büyük bir şaşkınlık yaratmazdı.

"Pekâlâ, itiraf etmeliyim ki ben bile heyecanlandım," dedi Wozniak ve Armin doktoru ikiletmedi Till'in. Sahte dostu söze başladı: "Tamam Patrick, 'sen' diyebilirim değil mi? O halde, yeni arabanla yüz kilometrelik bir yol gidiyorsun, saatte tam olarak yüz kilometrelik bir hızla. Ama dönüş yolunda hiç de acelen

yok, o yüzden öncekinin yarısı kadar, yani saatte elli kilometre hızla gidiyorsun. Gidiş gelişin sonunda ortalama hızın ne olur?"

"Saatte yüz kilometreyle git, elli kilometreyle gel, öyle mi?" diye tekrarladı Kolsuz.

"Ohoo, bu bebek işi," diye homurdandı Öndişsiz. "Yüz artı elli bölü iki, yani yetmiş beş."

"Zoort." Armin bir TV programındaki yanlış cevap sesini taklit etti, böylelikle Till'in ilk düşüncesinin yanlış olduğunu açık etmiş oldu.

Sonra Till rahatlayıp gülümsedi. Bu soruyu daha önce internette okuduğunu heyecandan az kalsın unutacaktı. "Ortalama hız yaklaşık olarak altmış altı nokta altı kilometre eder," diye cevapladı Till, bunun üzerine herkes ona öyle bir baktı ki sanki aklına ilk geleni yapmış, çığlık çığlığa yerinden kalkmıştı. "Yolun uzunluğu değişmeyeceği için dönüş yolu iki kat zamanımı alır. Bunun da ortalama hız üzerinde etkisi olur," diye açıkladı.

Armin arkasından alkışlamaya başladı, Wozniak sessiz olmasını söyleyene ve tanışma sırası bir sonraki hastayla devam edene kadar da alkışlamaya devam etti.

Öndişsiz adının Dorothee olduğunu, geçmişte bir eczanede çalıştığını anlatırken Till artık konuşulanları dinlemiyordu.

Şimdilik işin içinden sıyrıldığı için mutlu, bildiği tek matematik problemini karşısına çıkardığı için kaderine müteşekkirdi. Bu yüzden kalp atışının normale dönmesini beklerken Wozniak'ın sözü yine ona verdiğini biraz geç fark etti.

"Değil mi Bay Winter?"

"Ne, efendim?"

"Dedim ki, Bayan Springer'nın sizin kadar iyi piyano çalışıyor olması ne harika, değil mi?"

Benim kadar mı?

"Evet, evet, harika," diye doktora katıldı Till.

"Solaksınız, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Till doktorun lafı nereye getireceğini anlamadan.

"Harika, öyleyse sağlıklı elinizi kullanabilir, yarın sabah müzik terapisinde birlikte çalabilirsiniz." Wozniak teşvik eder gibi gülümsedi Till'e.

"Hımm... Bilmiyorum, sanırım bu haldeyken yapamam."

"Bu kadar mütevazı olmayın Bay Winter. Dosyanızda, gençken Franz Liszt'in 'Si Minör Sonat'ını çaldığınız için genç orkestra sanatçısı ödülü aldığınız yazıyor. Öyleyse 'Appassionata' sizin için hiç sıkıntı olmayacaktır, üstelik yanınızda Bayan Springer oturuyor olacak."

Till fenalaştığını hissetti. Sağ tarafında yanan şömineye baktı, vücut ısısı ister istemez biraz daha yükseldi.

"Elbette," dedi kendisini zorlayarak, oysa "Yağ satarım bal satarım" için bile hangi tuşlara basması gerektiğini bilmiyordu.

Yarın sabah mı?

Bir yandan, Armin kelimenin tam anlamıyla ensesindeyken buraya ne kadar katlanması gerekeceğini bilmiyordu. Diğer yandan Tramnitz hakkında bir şey bulabilmesi için bu süre çok azdı.

Hâlâ ne diyeceğini bilmez halde müzik terapisinden kurtulmanın bir yolunu ararken Simon göründü. İstisnai bir şekilde günün ilk iyi haberini getirmişti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Doktor Wozniak," deyip doktora bir kâğıt uzattı. Bakıcı yeniden kaybolunca Wozniak gruptakilere haberi özetlemeye girişti.

"Aramızdaki bütün kitapseverlerin hoşuna gidecek bir haber: Profesör Sänger'nın kararıyla otoparktaki kütüphane otobüsü bugün öğleden sonra beş itibarıyla ilgilenen herkese açık olacak."

Beş itibarıyla mı? Lanet olsun!

Neden bu kadar geçti?

Şimdi Till'in kafasını kurcalayan, ilk kemoterapinin yan etkilerinden sonra otobüste panik telefonunu arayacak durumda olup olmayacağıydı.

29.

Sänger

"Benimle mi görüşmek istemiştiniz?"

Kasov, tıraş kolonyasının boğucu ağırlıktaki kokusuyla birlikte Sänger'nın ofisine girdi, klinik müdürü ikisiyle de karşılaşmamış olmayı dilerdi.

"Aslında sadece size bir şey vermek istemiştim," dedi ve yazı masasının üzerinden Kasov'a bir zarf uzattı.

"Nedir bu?"

"Bir ihtar."

"Efendim?" Kasov sivri burnunu ovalayıp sanki Sänger şaka yapmış gibi güldü.

Müdürünse bu kibirli, kasıntı tavrı için bir ihtar daha vermek geldi içinden.

"Bir yanlış anlaşılma olmuş..."

Sänger bir el hareketiyle karşı koydu. "Nefesinizi boşa harcamayın. Dün Patrick Winter'yı vaktinden önce müdahale odasmdan çıkararak benim talimatlarıma aldırış etmeyişiniz hakkında ciddi ciddi tartışmak istemiyorsunuz herhalde?"

Kasov omuzlarını silkip zarfı açtı. "Zamanı gelmişti, siz de meşguldünüz."

"Sel yüzünden başka bir yere çağrılmış olmam size kendi kendinize karar alma hakkı vermez. Hastayla sakinleştikten sonra kurulan ilk iletişimin ne kadar önemli olduğunu siz de biliyorsunuz."

"*Ve bu konuda ne kadar yetersiz olduğunuzu*," dememek için tuttu kendini.

Yoksa işin sonunda disiplin cezası alan Kasov değil, kendisi olurdu.

"Üstelik görünüşe göre dün, açık kapı günü ilan etmişsiniz. Ofislerimizin olduğu koridor da açıktı, bu sayede Seda önlüğümü yürüttü ve hiç rahatsız edilmeden Winter'ya hastaneyi gezdirdi."

"Yanlışlık olmuş," deyip sırıttı Kasov ama Sänger sözünü bitirmemişti: "Ayrıca hangi akla hizmet geçen gece Winter ile Wolf'u aynı odaya koydunuz?"

"Yatak azlığı olduğunu biliyorsunuz," diye bahane bulmaya çalıştı, sesi hiç de inandırıcı değildi. Ya da kendisini suçlu olarak bile görmüyordu.

"Evet. Ama hastalar arasındaki husumeti de biliyorum."

Kasov dudağının bir kenarıyla gülümsedi. "Bu muydu yani?" dedi alaycılıkla.

Sänger'nın öfkeden sağ göz kapağı seğirdi.

Şu an için Kasov'a herhangi bir suçlama yöneltemeyeceğinin farkındaydı. Stein Kliniği psikolojik rahatsızlıkları olan suçluların tutulduğu resmî bir kurum olmasının yanında cezai ehliyeti olmayan ağır hastaların tedavi gördüğü bir hastaneydi. Özel olarak finanse edilen bu alandan Kasov sorumluydu. Hastane sahipleriyle ilişkileri ve Stein Kliniği için her yıl topladığı bağışlar sayesinde neredeyse sınırsız bir özgürlük hakkına sahipti. Yine de Sänger, bu züppenin kendisini kale almamasına göz yummak istemiyordu.

"Hayır, mesele bu değildi. Lütfen şuraya bir bakın." Masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarını Kasov'un ekranı görebileceği şekilde döndürdü.

"Ee?" diye sordu Kasov, sıkılmışa benziyordu.

Winter ve Kasov'un müdahale odasındaki ilk karşılaşmalarının kaydı ilk bakışta son derece sıradan görünüyordu. Doktor sırtını kameraya dönmüş, Winter'yı neredeyse tamamen kapatmıştı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Sänger. Kaydı durdurdu. "Kollarınız tuhaf bir şekilde bükülmüş. Elinizde bir şey varmış gibi."

"Ne olabilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu yüzden soruyorum ya. Akıl yürütmem gerekse göbeğinizin önünde bir fotoğraf makinesi tuttuğunuzu ve hastanın fotoğrafını çektiğinizi düşünürdüm."

"Çok güçlü bir hayal gücünüz var doktor hanım."

Sänger göz teması kurmaya çalıştı. "Olabilir. Ama aynı zamanda insan sarrafıyım da. Şu kapıdan içeri girdiğiniz ilk günden beri size katlanamıyorum. Yönetim kurulundaki babanız olmasaydı çoktan eşyalarınızı toplamış olurdunuz. Benim gözümde şımarık bir oğlan çocuğundan başka bir şey değilsiniz. Hiçbir şeyi kendi başına elde etmemiş ve anne babasının koruyucu ellerinden hiç ayrılmamış bir çocuk. Ama sizi temin ederim, bir gün gelecek bunlar da yeterli olmayacak. O zaman kimsenin örtbas etmek istemeyeceği bir hata yapacaksınız, işte o gün kıçınıza tekmeyi basacağım."

Kasov izin istemeden Sänger'nın yazı masasından bir sümen ve bir tükenmez kalem aldı. İhtar yazısını sümenin üzerinde gerdirirken, "Aramızdaki fark ne biliyor musunuz?" diye sordu sakince. "Siz kliniğe paraya mal oluyorsunuz. Eski yöntemleriniz, o aptalca konuşma, sanat ve müzik terapilerinizle. Peki, ben ne yapıyorum? Ben para sağlıyorum." Elinde kalemi ve sümeniyle, resmini çizdiği objeye bakan bir ressam gibi inceledi kadını. Gerçekten de ihtar yazısının üzerine bir çizgi çekmişti.

"Düzenli olarak organize ettiğim ilaç testleri sayesinde klinik kârlı çıkıyor. Benden kurtulmayı asla başaramayacaksınız. Kendinize karşı dürüst olursanız zaten benden kurtulmayı da istemiyorsunuz. Çünkü beni ortadan kaldırırsanız hastanenin faaliyetini de ortadan kaldırmış olursunuz, böylelikle de kendinizi bitirirsiniz Sänger."

Bu sözlerle birlikte sümeni geri uzattı ve "Hoşça kal" demeden ofisinden çıkıp gitti.

Arkasından kapıyı kapatır kapatmaz fısıltıyla, "Pislik," dedi kadın.

İhtar yazısının üzerine bıraktığı mesajı okuduğundaysa arkasından bağırdı: "Göt herif."

Klinik müdürünün imzasının hemen yanında büyük harflerle SİKTİR GİT!!! yazıyordu, üç ünlemle.

Başka bir işletmede olsaydı bu yaptığı iş sözleşmesinin önelsiz feshi için yeterli olurdu. Ama Kasov haklıydı. Sänger ona karşı istediği kadar ihtar ve şikâyette bulunabilirdi. Ama nihayetinde eli güçlü olan oydu. Zaten bu terbiyesizce hakaretiyle ona göstermeye çalıştığı da buydu.

Sänger'nın öfkeden yazı masasını havaya kaldırmamasının ya da raflarındaki vazoları yere fırlatmamasının tek sebebiyse Kasov'un sümenle birlikte ona bir şey daha vermiş olmasıydı.

Bir cevap.

Kibri maskesini düşürmüştü.

Sänger kaydı bir kez daha oynatıp Kasov'un kol hareketlerini yüzüncü kez dikkatle inceledi ve emin oldu: Kasov az önce sırtı ona dönük sümenin üzerinde bir şeyler yazarken de aynen böyle görünüyordu.

Winter'yla iletişim kurdun. Ona okusun diye bir şey verdin çünkü yüksek sesle söyleyemezdin.

Sänger artık biliyordu. Hatta Kasov'un Winter'yı tehdit ettiğini seziyordu. Zaten kamera önündeki bu esrarengiz tavırlarının da başka bir anlamı olamazdı.

Sänger'nın bilmediği tek şey, neyle tehdit ettiğiydi.

Ama emindi, yakında bunu ortaya çıkaracaktı.

30.

Till

"Bir kez daha düşündüm," dedi aniden yanındaki Kolsuz. Till'in infüzyon odasında uzandığı ayarlanabilir deri koltuk öyle rahattı ki az daha uykuya dalacaktı.

Kolunda vücudunu zehirleyen bir enjeksiyon iğnesi olmasaydı bir sauna merkezinin dinlenme odasında uyukladığını hayal edebilirdi. Işık kısık, krem rengi perdeler çekiliydi, kokulu bir mumdan Noel'e özgü aromalar geliyordu. Ayrıca hafif bir klasik müzik hoparlörlerden, damarına enjekte edilen sitotistik ilaçlar[5] gibi ağır ağır akıyordu.

"Ayağımı kesmesem daha iyi olur," diye açıkladı Kolsuz, Simon Till'i yirmi dakika önce buraya getirdiğinde Kolsuz çoktan seruma bağlanmıştı.

"Tamam," dedi Till kısaca, böylece Kolsuz'un sohbet etmek istemediğini anlayacağını umuyordu. Tabii kendini sakatlamaya düşkün hasta ona ne kanseri olduğunu söyleyebilecek olsaydı konuşurdu. Ama Till kimliğini açık etmeden çok da soru soramazdı. Bu yüzden de vücudundaki sözde kanser hücrelerini yok etmek için içine hangi maddenin enjekte edildiğini dahi bilmiyordu.

"Ayağımı kesmenin hiçbir anlamı yok."

---

5 Hücre büyümesini önleyen, kanser tedavisinde kullanılan ilaçların genel adı. (ç. n.)

"Tabii canım."

"Bacağımın tamamını kesip atmam gerek."

Till sağ tarafına, gözleri kapalı kendi kendine konuşan Kolsuz'a baktı.

Onun serumunda da bir şey yazmadığı için Till, Kolsuz da aynı şekilde kemoterapi mi görüyor yoksa sadece vitamin mi alıyor bilmiyordu. Ama sayıklamalarına bakılırsa zihin bulandıran bir ilaç da olabilirdi.

Kolsuz aniden tümüyle anlamsız bir soru sordu: "Sen ne yaptın, düşündün mü?"

"Neyi?"

"Bir açıklama bulabildin mi?"

"Efendim?"

"Şu tartışmalı mesele. Yasadışı hastalarla ilgili."

Till yeniden sağına baktı. Kolsuz hâlâ uykusunda konuşuyor gibiydi.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Till.

Aldığı cevap neredeyse bu anlamsız diyaloğu başlatan sorudan bile daha çok şaşırttı onu.

"Peki. Peki. Özür dilerim. Buna saygı duyarım."

Kolsuz'un uyuşturucu etkisinde olduğundan artık emin olan Till bu garip konuşmayı sürdürmeye kalkışmadı. Simon tedavi odasının kapısını açıp yatık koltukların yanına geldi.

Boşalmış serumun iğnesini kolundan çıkarırken "İyi misiniz?" diye sordu. İğneyi çekince hafif bir sızı hissetti Till, ertesi gün kolunun moraracağından emindi.

"Maalesef sizin biraz daha kalmanız lazım Bay Bode."

Yeniden Till'e dönüp "Sizin bir sonraki randevunuz üç gün sonra Bay Winter," dedi. "Ama en iyisi bir sonraki randevudan hemen sonra bir bakalım... Özür dilerim."

Till'e üzgün bir bakış atıp mavi önlüğünün cebinden vızıldayan cep telefonunu çıkardı.

"Ben Simon. Evet, buyurun? Bir saniye, sizi şu an çok iyi duyamıyorum Bayan Sänger."

Simon, Till'e hemen döneceğini işaret edip hızlı hızlı kapıya gitti, koridorda gözden kaybolmadan önce tıbbi atıkları kapının yanındaki çöp tenekesinin üzerine koydu.

Till'in kalbi göğsünde trambolinin üzerindeki lastik bir top gibi zıplıyordu. Fenalaşmıştı ama bunun kemoterapinin yan etkileri yüzünden olduğunu hiç sanmıyordu, onu fenalaştıran heyecanıydı.

"Kalksam mı?" diye sordu kendine ama zaten kalkmıştı bile.

Kolsuz'a bakıp gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördü. İçinde bir his şu an "ya şimdi ya hiç" anı yaşadığını söylüyordu ona, bu klinikte bir daha kolay kolay karşısına çıkmayacak bir fırsattı bu.

O da düşünmeden yaptığı planı uygulamaya karar verdi.

Telaşla kapının yamndaki çekmeceli dolaba doğru gitti, çalışma tezgâhındaki lavabonun hemen yanında sarı bir plastik kutu vardı. İğnelerin atıldığı çöp kovası ağzına kadar dolmuştu, bu yüzden hemşireleri ve temizlik işçilerini keskin şeylerle dolu çöpü boşaltırken ellerinin kesilmesinden koruyan kapak yarı açık duruyordu.

Till elini kovanın içine daldırıp keskin bir acı hissetti, sonra elini eşofmanının cebine soktu, bunu tam zamanında yapmıştı çünkü Simon geri dönmüştü.

Hastasının şimdiden yürümeye hazır halde, kapının yanında kendisini beklemesine şaşırmıştı gerçi. Ama odada önemli bir eksiklik fark etmedi. Simon telefon görüşmesinden önce ağzına kadar dolu plastik kovanın üzerine dikkatsizce bıraktığı kanü-

lün hâlâ orada olduğunu görüyordu. Ama görmediği, önceki tedaviden kalan enjeksiyon iğnesinin çöp kapağının aralığından artık görünmediğiydi.

Çünkü iğne şimdi Till'in eşofman cebinde duruyordu.

Artık bir silahı vardı.

31.

Stein Kliniği'nde "hasta artı bir" kuralı geçerliydi. Bu kural bir hastanın dışarıya çıkarken yanında hep birinin olması gerektiği, klinik bahçesinde asla yalnız yürüyemeyeceği anlamına geliyordu, muhtemelen Kuzey Kore'deki bir çalışma kampından kaçmak, hastanenin duvarlarını aşmaktan daha kolay olsa bile.

Till de, yeşil bir otobüsün gerçekten de giriş yolunda durduğu bodrum katındaki otoparka iri kıyım bir hasta bakıcı tarafından götürüldü. Otobüs Till'e çocukken sınıf gezilerine çıktığı uzun yol otobüslerini anımsattı; yaklaşık elli yolculuk yeri olan tek katlı bir otobüstü. Fakat camlar siyah folyoyla tamamen kapatılmıştı.

"On dakikanız var," dedi hasta bakıcı ve önlüğünün üzerine geçirdiği yağmurluğunun cebinden bir sigara paketi çıkardı. Hasta giriş çıkışı için değil, yalnızca ilaç ve araç gereç teslimatı için tasarlanmış gibi görünen bir alandaydılar. Ama alan yağmura karşı korunaklıydı, dışarıda öyle kuvvetli bir yağmur yağıyordu ki çıkan sesi duyan, biri kum püskürtme makinesiyle binayı yontuyor sanırdı. Gürültü yakınlarda kalkış ve iniş yapan uçakların sesini bile bastırıyordu.

Hasta bakıcı parmak iziyle cam giriş kapısını açtığında uğultu kulakları sağır edecek raddeye gelmişti. Till adamın bu fırtınada sigara yakmayı başaracağından şüpheliydi.

Girişin üzerinde çatı olmasına rağmen Till su birikintilerine bata çıka ilerlemek zorunda kaldı. Su toprağa bulutlardan geldiği

hızla sızmıyor, her zamanki yollar belli ki tıkalı olduğundan gidecek başka bir yol arıyordu.

"On dakika," diye bağırdı hasta bakıcı rüzgâra doğru, sonra otobüsün kapısına bir şifre girdi ve kapı hidrolik bir tıslamayla açıldı.

Till içeri girer girmez arkasından yeniden kapandı, soğuktan titriyordu.

Tek başıma.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda ilk kez tek başınaydı.

Çok hoş bir duyguydu bu; çocukluğundan tanıdığı, berbat bir havadan kaçıp zevkle heyecanlı bir roman okuyabileceği odasının konforlu sıcağına sığındığında hissettiği hoş bir ürperti.

Otobüsün içi sıcacıktı, güzel anıları hatırlatmasında eski kitapların cezbedici kokusunun da muhakkak payı vardı. İki taraftaki yolcu koltuklarının yerine yerleştirilmiş raflar yüzlerce eserle doluydu.

Ciltli kurgu dışı kitaplar, ucuz romanlar, atlaslar, karton kapaklı polisiyeler. Till halojen lambanın ışığında bir yandan kitapların isimlerini incelerken parmağını kitapların sırtlarında gezdirdi.

Sadece on dakika mı? Oysa burada saatler geçirebilirdi. Özellikle de elinde sıcak bir kahve, başını cama yaslamış, kulağında fırtınanın uğultusu, en arka sıradaki koltuklara, yerinden sökülmemiş tek sıraya oturmuş, tüm bu kitaplar sayesinde gidilebilecek bütün o dünyalara hem çok yakın hem çok uzakken.

Bu huzurlu atmosferi bozan tek şey hıçkırık sesleriydi.

Otobüsün arka kısmından, normalde otobüsün tuvaletine inilen yerden geliyordu.

"Merhaba!" diye seslendi Till, gözyaşlarını bastırmaya çalışan bir kadınınkine benzeyen sese yaklaştı.

Bir kez daha ürperdi ama bu kez içinde tomurcuklanan bir korkunun belirtisiydi bu.

Ağır ağır ilerledi. Eli eşofman cebindeki iğnedeydi. Sonunda arka çıkış kapısının basamaklarında oturanı tanıyacak kadar yaklaştı.

"Seda?"

Ona küçük bir karşılama şakası yapmış olan kadın korkuyla yerinden sıçradı. Kahverengi gözleri ağlamaktan şişmişti. Az önce yağmurdan kaçmış gibi görünüyordu. Yüzü sırılsıklamdı, bir damla çenesinden göğsüne doğru akıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Till.

Kadın başını iki yana salladı. "Bir şey yok. Bir şey yok." Ayağa kalktı.

"Seni buraya mı kapattılar?"

"Hayır, hayır." Seda az kalsın gülümseyecekti. "Burada yalnız kalabiliyorum. En azından çalışırken."

Till etrafına bakındı. "Yani burada mı çalışıyorsun?"

"Bir zamanlar kütüphaneci gibi bir şeydim, evet," diyerek Till'in Sänger'dan aldığı bilgiyi onayladı.

"Peki niye buradasın?"

Bu hastanede?

"Biz hastalar bunun hakkında konuşmayı pek sevmeyiz."

"Ağlama sebebin hakkında da mı?"

Seda, Till'i şaşırtan bir hareketle elini kaldırıp başını okşadı. Till önce engel olmaya çalıştı ama dokunuşu öyle sevgi dolu, öyle şefkatliydi ki acı tatlı başka bir anıyı canlandırdı zihninde.

Ricarda.

Böyle dokunulmayalı ne kadar zaman olmuştu?

"Üçüncü raf, ikinci sıra, değil mi?" diye aniden sordu Seda, böylece aralarında kısa bir an için örülen samimiyet bağını koparmış oldu.

"Ne? Evet, doğru."

Till, Skania'nın ona ödeme yaptığını, Seda'nın bütün niyetlerini ve amaçlarını bildiğini hatırladı. Bu da onu en az güvenebileceği insan yapıyordu. Kasov'a onun bir numaracı olduğunu yumurtlayabilecek biri varsa o da Seda'ydı.

Seda'nın elinden sıyrılıp rafı aradı, kendisine vadedildiği gibi ikinci sırada, kutsal kitapların hemen arkasında buldu kitabı.

James Joyce, *Ulysses.*

Kitap çok hafifti. Kalın kitabı sallayınca içinde tıkırdayan bir şey de olmadı.

Till kitabı açıp seksen dördüncü sayfaya kadar yaprakları çevirdi.

Telefonu bulana kadar.

Seda'nın ondan yana bakmadığından emin oldu.

Sonra telefonu açıp hızlı arama tuşuna bastı.

32.

"Tanrı'ya şükür!"

"Till?"

"Kim olacak başka?"

Arka koltukta oturuyordu, şoför koltuğunda oturan, kulaklıkla müzik dinleyip resimli bir dergiyi karıştıran Seda'dan olabildiğince uzaktaydı. Seda'nın bu mesafeden onu duyabileceğini düşünmese de fısıltıyla konuşuyordu.

"Ne oldu? Nasılsın?" diye sordu Skania.

"Bok gibiyim. Bana kimin kimliğini verdin böyle? Kimim ben?"

"Till, sesin hiç iyi gelmiyor."

"İyi de değilim zaten. Doğrusunu söylemek gerekirse öncesinden de kötüyüm ki bu da Max kaçırıldığından beri neredeyse imkânsız bir şey."

"Topla kendini. Sakin ol. Ne olduğunu tam olarak bir anlat."

Folyo kaplı camlar Till'in soluğuyla buğulanmıştı. İşaret parmağıyla buğunun üzerine bir soru işareti çizip iç geçirdi.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Sırayla anlat."

Güçlü bir rüzgâr otobüsü titretti ve Till hastaneye getirildiği anı hatırladı.

"Gerçekten deli olduğuma inansınlar diye onlara bir yem atmam gerektiğini düşündüm. Ben de bir bomba yuttuğumu iddia ettim."

"Tamam," dedi Skania, sesinde ufacık bir korku ya da şaşkınlık bile yoktu.

"Sorun şu ki potansiyel bir tehlike olduğuma çalışanların sadece bir kısmını ikna edebildim. Bana sakinleştirici verdiler, tecrit hücresinde uyandıktan hemen sonra Kasov isminde bir doktor beni ziyaret edip yüzüme karşı numaracı olduğumu söyledi."

"İlginç."

"Bence ilginç değil, çok tehlikeli," diye çıkıştı Till. "Çünkü bu Kasov bir sebepten beni zorla susturmak istiyor. Armin Wolf isminde zorba bir psikopatla aynı yere kapatıldım."

"Tek kişilik hücre vermediler mi? Hiç normal değil."

"Evet. Açıkladıklarına göre burada bir koğuş sular altında kalmış ve yatak sıkıntısı varmış. Ama yemin ederim, Armin'in iki parmağını kırmasından Kasov sorumlu."

"Ne yapmasından?" Skania şimdi biraz şaşırmış gibiydi.

"Daha fazlasını da kıracaktı. Hatta Seda bu herifin beni öldürmek istediğini söylüyor."

"Güzel, o halde Seda'yla tanıştın."

Till başını şiddetle sağa sola salladı. Bu sırada gözünün altındaki şişliğin zonklamaya başladığını hissetti.

"Güzel falan değil. O da tam bir kaçık, bir hasta, seni pislik. Ayrıca kütüphane otobüsünü de kullanmıyor, çünkü bahçe sular altında."

Seda'ya baktı, ismi anılınca bile başını kaldırıp bakmadı kadın.

"Öyleyse cep telefonuna nasıl ulaştın?" diye sordu Skania.

"Uzun hikâye. Onu bırak da sen bana kim olduğumu söyle. Çünkü bana alınabilecek en kötü kimliği bulmuşsun gibi geliyor."

Skania sinirle karşılık verdi: "Kusura bakma. İnsan Stein Kliniği'ne bir an evvel yalandan hasta sokmak isteyince maalesef çok da seçeneği olmuyor."

"Biliyorum. Ama piyano çalabilen, matematik dehası ve beyninde tümör olan bir çocuk katili olmak zorunda mıydı?"

"Bir daha söylesene."

"Beni gayet iyi duydun."

Sessizlik. Till sanki kabloların içinde de rüzgâr esiyormuş gibi hatta bir uğultu duydu, sonra Skania öfkeyle konuştu: "Bu... bu saçmalık. Patrick Winter çocuk katili değil. Beyin tümöründen de haberim yok."

"O zaman doğru düzgün bilgi almamışsın." Till sesini yükseltti. "Burada ilk kemoterapimi görmek zorunda kaldım. Oğlum, burada kendimi zehirliyorum."

O anda Seda arkaya doğru baktı, Till'e göz kırpıp bileğindeki hayali bir saate dokundu.

Doğru. On dakika yakında dolmuş olacaktı. Skania da görüşmeyi sonlandırmak istiyordu. Sadece görüşmeyi de değil.

"Tamam, bırakıyoruz. Seni oradan çıkarıyorum."

"Dur, bekle!"

"Hayır! Beklemek falan yok. Şu an burada bitiyor bu iş. Derhal. Lanet olsun. Senin orada kırık bir el, kanında zehirle hasta bölümünde Tramnitz'le kapı kapıya yatmana izin veremem."

Ayağa kalkmak üzere olan Till yeniden oturdu. "Az önce ne dedin sen?"

Skania bir iyilik yapıp cümlesini aynen tekrarladı. Till'in ilgisini çeken "hasta bölümü"ydü.

"Nereden biliyorsun?"

"Parmaklarının kırık olduğundan ve kemoterapiden kendin bahsettin, başka nerede olacaksın ki?"

Till sıra arkadaşına kopya vermek istemeyen bir öğrenci gibi gövdesini yana çevirdi. Sonra sakat eliyle telefonu tutup sol elini ağzına siper etti, fısıltıyla konuştu: "Benim sorduğum, Tramnitz'in hasta bölümünde olduğunu nereden biliyorsun? Çoktan hücresine dönmüş olmalıydı."

"Bugün radyoda söylediler," diye açıkladı Skania. "Güya ameliyat sonrası kan zehirlenmesiymiş. Başka bir yere alınmadığı sürece güvenlik önlemleriyle ilgili endişeler var. Herhalde hasta bölümünde çok daha rahat hareket ediliyor."

Till neredeyse yalvarırcasına, "Bana biraz daha zaman ver Oliver," dedi.

"İçeride kendini öldürt diye mi? Daha fazla zarar görmene izin vermeyeceğim. Sonunda gerçekten öleceksin."

"O kadar ileri gitmeyeceğim. Sana söz veriyorum." Daha hızlı konuştu. "Bu gece yeni bir hücrede tek başıma olacağım, başıma hiçbir şey gelemez. Gündüzleri de başımın çaresine bakabilirim. Bana iki gün daha ver. O zamana kadar hiçbir şey bulamazsam bırakırız."

Konuşmadaki boşlukları bir kez daha uğultu doldurdu ama bu kez rüzgâr dışarıdan, açılan şoför kapısından geliyordu.

"Yirmi dört saat Till. Tam bir günün var," dedi sonunda kayınbiraderi.

"Teşekkürler. Gerçeği öğrenmem için daha fazlası gerekmeyecek."

"Hmm," diye homurdandı Skania. "Telefonu hemen kapatma. Karın seninle biraz konuşmak istiyor."

Till tam o anda otobüste yeni bir ziyaretçi olduğunu fark etti, ama çok geçti artık, kim bilir ne zamandır konuşulanları dinliyor, düşmanca bakışlarıyla gitgide yaklaşıyordu.

33.

"*Ulysses*," dedi Kasov alaycı bir sesle, muhtemelen eşcinsel bir erkeğin taklidi olarak düşündüğü bir tonla konuştu: "Sevgili Bay Winter kitap kurduymuş demek, ne kadar da nitelikli kitaplar okuyor. James Joyce. Kimin aklma gelirdi? Bir bakabilir miyim?"

Kitabı tutup deri ciltli özel baskıyı Till'in elinden zorla çekip aldı.

Kasov başı öne eğik arka sıraya geçmeye çalışırken Till cep telefonunu eşofman cebine koydu ama kuşkulanmış görünen doktorun çoktan fark edip etmediğinden de emin değildi.

Her durumda içi oyulmuş kitabı yeniden rafına koyacak vakti bulamamıştı.

"İçeriği hoşunuza gitti mi?" diye sordu Kasov, hem ironik bakışı hem de sorusunun çift anlamlılığı Till'in, bölüm yöneticisinin kendisiyle kedi fare oyunu oynadığı hissini güçlendiriyordu.

Bu pislik benim hakkımda ne biliyor?

Ön taraftaki Seda'ya baktı, o da Kasov gibi otobüsün orta koridorunda dikiliyor, "*Ne planladığına dair hiçbir fikrim yok,*" der gibi başını sağa sola sallıyordu.

"Kitabı henüz okumadım," diye cevapladı Till, Kasov'un sorusunu.

Otobüsün içinden bir yerden boğuk bir homurtu geldi. Muhtemelen devreye yedek kalorifer girmişti.

"Sanıyorum, kitabı hücrenize götürmek istiyorsunuz?" diye sordu Kasov ve kalın kitabı, Noel hediye paketini içinde ne olduğunu tahmin etmek için sallayan bir çocuk gibi iki eliyle salladı.

"Henüz düşünüyorum," diye cevapladı Till ve Ricarda'nın telefonunu kapatmamış olmasını diledi.

Ve Kasov'un kitabı açma fikrine kapılmamasını.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu doktorun dikkatini dağıtma umuduyla.

"Elinizin nasıl olduğunu öğrenmek," diye cevapladı Kasov, yüzünde alaycı bir sırıtış vardı, yalanını gizlemek için azıcık bir çaba bile harcamıyordu.

Till'in parmağındaki açık mavi sargıyı, sonra da şişmiş gözünü işaret etti. "Dün gece bir talihsizlik yaşamışsınız diye duydum."

"Evet, biri bir hata yaptı." Till kasıtlı olarak doktoru kışkırtmaya çalıştı.

Armin ile beni kasten aynı yere kapattığını ikimiz de biliyoruz.

Asıl soru, niye?

Till doktorun sürekli olarak kapağıyla oynadığı kitaba bakmamaya çalışıyordu, doktorun neyse ki kitaba baktığı yoktu, yoksa sayfaların arasındaki boşluğu fark ederdi. Gizli gözü.

Sonra da üzerimi arardı.

"Biri mi?" diye sordu Kasov, yüz ifadesi donuktu. "Korkarım bu şahıs çenesini tutmazsa daha çok yaralanacak." Yeniden gülümsedi. "Anlaştık mı?"

Hayır. Ama ben gerçek Patrick Winter aradaki bağlantıyı ve neden onun düşmanı olduğunu bildiğinden korkuyorum. O yüzden de çenemi kapalı tutacağım.

Till başıyla onaylayıp olabildiğince dalkavuk görünmeye çalıştı, ne var ki sadece bir an için başarabildi bunu, sonra aklı durdu.

Çünkü Kasov kitabı açtı.

Sadistçe bir yan bakışla, işkence edercesine, sanki kurşundan yapılmış gibi kapağı ağır ağır kaldırdı.

Till'in kalbi göğüs kafesine çarpıyor, patlayacak gibi oluyordu.

Eğer doktor bu muhteşem eserin neden bu kadar hafif olduğuna şaşırmışsa şimdi sebebini öğrenecekti.

Parmaklarıyla yaprakları önce okşuyor, sonra çeviriyordu.

Çevirmeye devam etti.

Ta ki telefonu sakladıkları boşluğa denk gelene kadar.

34.

Kasov'un tek bir kirpiği bile kıpırdamadı yerinden. Öfkelenmedi ya da sesini yükseltmedi.

Till'i kolundan tutup dışarıya sürüklemedi, o yüzden Till kısa bir an burada, otobüsün içinde üzerinin aranacağını düşündü. O zaman sadece telefon değil, enjeksiyon iğnesi de çıkacaktı ortaya.

Doktor sükûnetini korudu. Sakin gibiydi. Sadece orada duruyor olmasına rağmen sırf varlığı bile buz gibi bir hava estiriyordu. Elinde kapağı açılmış, sırrı açığa çıkmış James Joyce'la öylece dikiliyordu.

Kasov sanki dışarıya karbondioksit değil, soğutucu bir madde salıyormuş gibi kütüphane otobüsünün sıcaklığı birkaç derece düşmüştü.

Tanrım, hayır, diye içinden haykırdı Till.

Telefonu vermek zorunda kalırsa dışarısıyla tek bağlantısını yitirmiş olacaktı.

Acaba iğneyi Kasov'a karşı kullansa mı diye düşündü bir an ama tecrit hücresine atılmaktan başka eline ne geçecekti ki. *O da en iyi ihtimalle.*

Klinikten şutlanması, Sänger'nın polis çağırması daha olasıydı. Till, Kasov'a saldırmaya kalkışmasa dahi halihazırda hangi suçlardan yargılandığını bile bilmiyordu.

Winter bir sürü suç işlemiş olmalıydı. Bunun sonuçlarıyla koridorda taş kesilmiş gibi duran Seda'nın da yüzleşmesi gerekip gerekmeyeceğini sordu kendine, ne de olsa Till'in yanında telefonla konuştuğu gözünden kaçmış olamazdı.

Kasov şakaklarına doğru birer bıyık gibi kıvrılarak uzanan kaşlarını kaldırıp Till'e ilk kez baktığında Till fenalaştığını hissetti.

Böyle mi bitecekti?

Kahretsin, çok da ileriye gidememiş ama hiç değilse hastaneye girmeyi başarmıştı. Hasara uğrasa da geceyi sağ salim atlatmıştı. Birkaç büyük engeli aşmıştı, bizzat Tramnitz'e ulaşmayı da muhakkak başaracaktı.

Sadece biraz daha zamanım olsaydı.

Şimdi böyle adi bir herif yüzünden oğluyla asla vedalaşamayacak mıydı yani?

Her şey boşuna mıydı?

"Açıklayabilirim," diye başladı Till ne diyeceğini bilmeden. Kimliğinin ortaya çıkma ihtimaline karşı bir B planı yoktu.

Aslında Tramnitz'in günlüğüne ulaşmak dışında bir planı da yoktu, bu da tarafsız bakıldığında tamamen imkânsız olmasa da çaresizce bir girişimdi.

"Beni ilgilendirmez," dedi Kasov ve Till daha da fena oldu.

Belki de birazdan doktorun Patrick Winter'yla nasıl bir hesabı olduğunu öğrenecekti.

Ya da gerçekte kim olduğumu biliyorsa benimle.

"*Kitabın böyle mahvedilmesine ben de şaşırdım,*" diyecekti ki o daha ağzını açamadan Kasov sözleriyle soluğunu kesti. Çünkü doktorun söylediği, söylediğiyle sunduğu şey tamamen anlaşılmaz ve son derece şaşırtıcıydı.

"Beş dakikanız daha var."

Kasov sırıtıp kitabın kapağını kapattı.

Sonra Till'e, "İyi eğlenceler," dileyip kalın kitabı eline verdi, arkasına dönüp bir kez daha bakmadan ve Seda'ya hiçbir şey demeden ön merdivenlerden çıkıp gitti.

35.

"Ricarda?"

Cevap gelmedi ama nefesinden tanıdı onu. Yeniden yakın olduklarını hayal etti. Onca yıldan sonra.

Hâlâ.

Yani hattaydı. Neyse ki kapatmamıştı telefonu. Belki dinlemişti de. Nasıl zor bir durumda kaldığını öğrenmişti. Doktorun neden onu rahat bıraktığını bilmeden Till'in nasıl bir badire atlattığını.

Kasov'un üzerini aramaması büsbütün anlaşılmazdı. Bu davranışı öyle açıklanamaz, öyle saçmaydı ki onu korkutuyordu. Ama en çok da Ricarda'nın ona söyleyeceklerinden korkuyordu.

"Özür dilerim hayatım," dedi fısıltıyla ve bununla her şeyi kastetti: onu yaptığmdan haberdar etmemesini. Böyle bir deliliğe kalkışmasını. Max'ın komşuya gitmesine izin vermesini.

"Kardeşin nerede olduğumu söyledi, değil mi?"

"Evet."

Gözyaşıyla boğulmuş tek bir kelime. Çok kısa. Dört harf çok azdı. Till devamında ne geleceğini sezemiyordu. Anlayış ya da yargı? Onay ya da sitem? Sevgi ya da... *nefret*?

"Söylememesi gerekirdi. Endişelenmeni istememiştim."

"O benim kardeşim," dedi Ricarda. Bir cümleden çok daha fazlasıydı bu, yine de Till karısının duygu durumunu hâlâ çöze-

memişti. Ta ki Ricarda onu bu sıkıntıdan kurtarıp şöyle diyene kadar: "Seninle gurur duyuyorum."

Till başını kaldırıp otobüsün tavanına gerilmiş gri kumaşa baktı, gözünden yaşlarını sildi. Ama daha çok ağlamaya başladı.

Korku ve rahatlama hissi böyle açığa çıkıyordu, Ricarda'yla yeniden konuşabilecek duruma gelmesi biraz zamanını aldı.

"Özür dilerim," dedi bir kez daha.

"Hayır. Ben özür dilerim. Biliyorum sana bağırdım. Kendini saldığın, hiçbir şey yapmadığın için seni beceriksizlikle suçladım, oysa ne yapılabileceğini ben de bilmiyordum."

"Anlıyorum."

Başını cama yasladı, karısının söylediği her kelime için müteşekkirdi.

Ona bağırsaydı, onu aşağılasaydı bile sorun değildi. Çünkü bu hâlâ çocuğunu alıp onu yalnız bırakmasından daha iyiydi. Şimdi onunla böyle sevgi dolu konuşması, kendi davranışlarını açıklamaya çalışması Till'in hayal etmeye cüret edebileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Öfkeliydim," dedi Ricarda. "Nefret doluydum. Elimizden her şeyi alan şeytana karşı. Fakat o elle tutulabilir bir şey değildi ve benim öfkemin bir kanala ihtiyacı vardı. Senin gibi evde oturup, bütün gazeteleri okuyup, internette Max'la ilgili her şeyi araştırıp bir yandan da için için tükenip gidemezdim. Benim bir şey yapmam lazımdı. Harekete geçmem. Bir şey yapmam, bir yere gitmem lazımdı. Ama ne? Nereye?"

Till sorularını cevapsız bıraktı. Ricarda'nın sesindeki sevgi ve sıcaklığı duymayalı çok olmuştu. Bir şey söyleyerek sözlerinin yankısını dahi bozmak istemiyordu.

"Ben de hırsımı senden aldım. Emilia'yı götürdüm, çekip gittim. Acısını senden çıkardım, özür dilerim."

"Her şeyi yoluna koyacağım," dedi Till fısıltıyla.

"Hayır," diye itiraz etti Ricarda, sesi canlıydı ama sitemkâr değildi. "Yapmayacaksın. Yapamazsın. Bir daha asla yoluna girmeyecek çünkü hiçbir şey bize Max'ı geri getirmeyecek."

"Biliyorum."

"Ama dengeyi yeniden kurabilirsin."

Till başını salladı. Ne kastettiğini biliyordu.

Kötülük üzerlerine gelmiş, ön bahçelerinde Tramnitz biçiminde cisimleşip yaşam anlamlarının büyük bir kısmını ellerinden almıştı. Emilia, tabancayı ağzına sokmamak için en iyi sebepti hâlâ ama denge bozulmuştu bir kez.

Terazinin ölüm kefesinde kurşundan ve kandan oluşan, hüzünle beslenen acının ağırlığı vardı. Yaşam kefesindeyse mutluluğun kırılmış kanatları.

"Onu öldüreceğim," diye söz verdi Till, bunun üzerine Ricarda onu ne kadar sevdiğini, özlediğini söyleyince Till bu sözlerle onları nikâh masasına sürükleyen o berrak, saf sevgiyi kastetmediğini, hiçbir şeyin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anladı.

Ama aralarında olumlu yönde bir değişiklik olduğunun da farkındaydı.

"Ona acı çektir," dedi Ricarda, Till uzun zamandır ilk kez, yeniden birbirlerinin kollarında olmanın nasıl hissettireceğini hayal edebildi.

Sadece kollarında olmak, başka bir şey değil.

Elbet bir gün, uzak gelecekte.

Tramnitz'e ulaşmayı başarır başarmaz.

Eliyle eşofman cebindeki iğneyi yokladı.

Gizemli düşmanı Kasov, her ne sebepten olursa olsun ona bir şans vermişti.

Bu şansı kullanmayı bilecekti.

Bu yol onun için ne kadar acı verici olursa olsun, Till'in bu telefon görüşmesinden sonra bu yolda çekeceği bütün acılara katlanabileceğinden artık şüphesi yoktu.

36.

Till'in kafeteryaya adımını atmasıyla konuşmaların ve çatal bıçak seslerinin kesilmesi bir oldu. Sanki oturmuş kahvesini içen herkesin, Till'in yolladığı tehlike sinyallerini algılayan antenleri vardı.

O sırada salonda altı hasta vardı, bir hasta bakıcı, hemşire ya da doktor yoktu. Saat altıya geliyordu, henüz akşam yemeği servis edilmemişti ve termostaki filtre kahve hastaların içmek için can atacağı kadar güzel değildi.

Dolayısıyla Till'in Armin Wolf'u uzun uzun aramasına gerek kalmadı. Uzun boylu insanlarda sıklıkla görülen eğri duruşuyla geniş bir fincan elinde oturmuş, çoğu manşetlerden ve fotoğraflardan oluşan bir gazeteyi okuyordu.

Till'i fark etmeyen tek kişi Armin gibiydi. Son ana kadar da yeni geleni fark etmemiş gibi davrandı.

"Hey," dedi Till tepesinde dikilip. Armin başını kaldırıp ekşittiği suratını güneş gözünü almış gibi eliyle kapattı.

"Telefon nerede?" diye sordu.

"Telefon yok," diye cevapladı Till. Gerçekten de telefonu otobüste bırakmıştı. Orada kitabın içindeyken, bir şey saklamanın mümkün olmadığı bir hücrede olacağından muhtemelen çok daha güvende olurdu.

"Öyleyse öldün sen," dedi Armin.

"Ya da sen," dedi Till ve iğneyi sapladı.

Armin yerinden sıçrayıp bağırdı, kolunda hissettiği ani sancı canını yakmaktan ziyade şaşırtmış olmalıydı.

"Sen ne?.." Armin yumruğunu havaya kaldırdı ama sonra tavandaki kameraları hatırlamış olacaktı ki sadece Till'i yakasından tutmakla yetindi. "Neydi bu?"

"Bir iğne."

Till'in elini yakaladı, parmaklarını bükerek açıp elinden enjeksiyon iğnesini aldı.

Az önce olan bitene inanamıyormuş gibi şöyle dedi: "Kendi ölüm fermanını imzaladın Winter."

Armin kameralar onu sadece arkadan görecek şekilde döndü. Belli ki çıraklığını Kasov'un yanında yapmıştı, her durumda iğneyi kendisinden bir boy küçük olan Till'in gözüne doğru tuttu.

"Bu şeyi ilk fırsatta gözünden beynine kadar sokacağım, seni spastik." Armin onu ittirip yeniden yerine oturmak istedi ki Till kısık sesle konuştu: "Bende AIDS var."

"Ne?" Armin'in beti benzi attı.

"Artık sende de var."

Till, Armin bir kez daha yerinden sıçrayıp sandalyeyi kapana kadar bekledi, sonra arkasına dönüp yürüyüp giderken ondan geriye doğru saymaya başladı.

Sekizdeyken çıkışa iki adım daha yaklaşmıştı.

Yedideyken ensesindeki hava akımını hissetti.

Altı buçuğa geliyordu ki sandalye kafasında kırıldı.

37.

Sänger

"Temporal kemiğe kadar uzanan bazal kafatası kırığı," diye ekrandaki tomografi sonucunu yorumladı profesör.

"Tam bir savaş alanıydı," diye onayladı Simon, profesörün bu saatte ofisine çağırdığı hasta bakıcı hâlâ olayın etkisinde gibi görünüyordu.

"Winter'nın kanma basıp kaydım. O burnundan akan beyin sıvısı mıydı?"

Sänger hayır anlamında başını salladı. "Göründüğü kadarıyla ikincil kanama yok. Sert zarında yırtık da yok. Frieder'nın sadece hasarı kemik yapıştırıcısıyla kapatması gerekecek."

Simon'un bakışları hüzünlüydü. Derin bir nefes aldı, koyu ten rengine rağmen aniden daha da solgun göründü.

"Ben istifa etsem sizin için daha mı iyi olur?"

Gerginliğini azaltmak için o sırada ensesini ovalayan Sänger, Simon'a sanki Mars'ın hava durumunu sormuş gibi baktı.

"Bu fikre nereden kapıldınız?"

Simon iç geçirdi. "Winter'nın enjeksiyon iğnesine ulaşması benim suçumdu. Ben ihmalkâr davranmasaydım böyle bir şey yaşanmayacaktı."

Sänger, Simon'un gerginlikten işaret parmağıyla başparmağının tırnak derisini kaşıyışını izledi.

Hasta bakıcının sorumluluk bilinci ve duyarlılığı daha önce de birçok kez şaşırtmıştı onu. Senegalli mülteciyi işe aldığında

Simon doğru düzgün Almanca konuşamıyordu ama bu, hastalarla birçok meslektaşından daha hızlı duygusal bağ kurmasına engel olmadı. En küçük jestleri ve mimik değişikliklerini dikkate alması ve empati becerisi sayesinde belli belirsiz ruhsal dalgalanmaları bile fark ettiği için kolayca duygusal bağ kurabiliyordu. Fakat profesörün sırf onun işine son vermesi gerektiği için böyle kaygılı baktığını, bu yüzden tutuk konuştuğunu düşünüyorsa bu kez yanılıyordu.

"Hepimiz hata yaparız ve maalesef ben de bir rapor yazmak zorundayım. Ama sizi işten çıkarmak benim için ihtimal dâhilinde bile değil. Tam tersine. Benim için her zaman iyi bir danışman oldunuz, bugün de fikrinize her zamankinden daha çok ihtiyacım var."

Simon önce bir süre bekledi, sonra müdürün sözlerinde samimi olduğunu fark edince öyle kocaman gülümsedi ki Sänger'ya dudakları ensesinde birleşecekmiş gibi geldi.

Bu da en iyi hasta bakıcısının tipik davranışlarından biriydi. Bir hata yaptıktan sonra günlerce kendisinden şüphe edip durmaz, iyi haberi duyduğunda tüm içtenliğiyle yeniden sevinirdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sänger dizüstü bilgisayarını kapattı. "Şuradaki dağı görüyor musunuz?"

Masanın yanına üst üste konulmuş iki sıra dosyayı gösterdi. Biri yarım metre kadar vardı, diğeri de ondan daha kısa değildi. "Bunların hepsi Winter'yla ilgili toplanan belgeler."

"Bu kadar çok mu?" Simon şaşkınlıkla bir ıslık çaldı.

"Son günlerde Patrick Winter'yla ilgili elimizde olan her şeyi yeniden okudum. Tıbbi raporlar, müzakere tutanakları, tanık ifadeleri." Profesör iç geçirip doğrudan Simon'un gözlerine baktı. "Buna rağmen onu çözemedim."

"Buradaki birçok hastayı ben de çözemedim."

Sänger, Simon'un gülüşüne karşılık verdi. "Evet, biliyorum. Aptalca bir ifade oldu. Ama Winter'nın niyeti ne?"

"Bana mı soruyorsunuz?"

Profesör ayağa kalkıp bahçeye bakan pencereye yaklaştı. Jaluzileri günlerdir çekmek zorunda kalmamıştı. Normalde Berlin'e çok görülmeyen zayıf kasım güneşinin daha öğle öncesinde bile yapay ışıkla ikame edilmesi gerekiyordu.

Şimdi gece yarısı olmak üzereyken park lambaları bile yanmıyordu artık, profesör yalnızca kendisinin ve ofisindeki mobilyaların yansıdığı, yağmurdan ıslanmış karanlık bir boşluğa bakıyordu.

"Ne planladığını bilmeyi çok isterdim," dedi bir elini cama bastırıp.

Camın serinliği kolunun tamamına yayıldı. İçinden camı açmak, topladığı saçlarını çözüp başını binayı döven sağanağın altına tutmak geliyordu. *Ama kafamın içindeki fırtına yine de dinmeyecek.*

"Winter bana Tramnitz'i sormuştu. Sizce bunun bir anlamı olabilir mi?" Kocaman ellerini önünde birleştirmiş, kararsızlıkla bakan Simon'a döndü yine.

"Yani, yani bilmiyorum."

"Ama bir tahmininiz var herhalde?"

Simon başını kaldırıp profesöre baktı. "Yani kafeteryada kaydedilen görüntüleri siz de gördünüz. Tanık ifadelerini dinlediniz. Gerçekten de Winter kışkırtmış gibi görünüyor."

Sänger başıyla onayladı. "Sadece bu da değil. Wolf'a sırtına dönmüş. Görüntüyü büyütüp dudak hareketlerini gördüm. Sanki geriye doğru sayıyormuş gibiydi."

"Bir geri sayım," dedi Simon daha ziyade kendi kendine. "Olacakları biliyormuş."

Sänger uzaklardan bir gök gürültüsü duydu. Geçene kadar bekledi, sonra "Her durumda Winter saldırıyı bekliyormuş," dedi.

Yaralanmayı bilinçli olarak göze almış.

"Şimdi de hasta bölümünde yatıyor. Tıpkı yakın zamanda sorduğu Tramnitz gibi."

"Bu ne anlama geliyor?"

Şüphe dolu bakışlarla birbirlerine baktılar. "Hiçbir fikrim yok. Ama korkarım bu kez öncekilerden çok daha dikkatli olmamız gerekiyor. Yoksa yakında hep beraber berbat bir durumun içine düşeceğiz."

38.

Till

Yine ona yeryüzündeki cehennemi anımsatan o sıcak katran kokusu vardı, cehennemin kapı bekçisinin ismini uzun zamandır biliyordu, ne de olsa buraya sık sık geliyordu.

Yine yazın kavurucu sıcağında o otopark görünüyordu, Berlin'in onlarca kat üzerinde, sözde güvenli bir uzaklıktan, yukarıdan yine o otoparka bakıyordu. Bu kez rüyasındaki araba yeniydi. Parıl parıl çatısına camla kaplı gökdelenin silüetinin yansıdığı siyah bir SUV. Kimselerin olmadığı devasa otoparktaki tek araçtı.

Till yoğun bir acı hisseder gibi oldu, acı sanki pırıl pırıl havayla birlikte yukarıya, ona doğru yükseliyordu, sonra rüyasında pencereden uzaklaşmak istedi, bu sırada yattığı yerde omzunu oynatmış olmalıydı, belki başını da. Her durumda kafatasının içinde çalışan akülü matkap onu yeniden uykuya gönderdi.

Bir süre böyle devam etti.

Siyah. Acı. Sıcaklık. Katran. Acı. Siyah.

Till acı verici bir uyanıklıkla, ağrı kesicilerle uyuşturulmuş bir uyku hali arasında bir döngüye girdi, sonunda sonsuza dek bu arafta kalacağından öyle korktu ki tüm gücünü kullanarak gözlerini açtı.

Hata.

Çok büyük bir hata.

Bir tavan lambasından yayılan donuk ışık bile gözlerinin yaşlarla dolmasına yetti. Göz kapaklarını derhal yeniden kapattı ama ikinci hatasını yaptı. Gözlerinin kenarında kalan yaşları silmek isteyince kırık parmaklarında önce hafif bir sızı hissetti. Sonra başındaki bandaja dokununca bir beyzbol sopasıyla başına vurulmuş gibi oldu.

Bu seferki göstermelik değildi.

Bu sefer ciddi yaralanmıştı. Ve acıları öyle şiddetliydi ki kafasını bir arada tutan tek şey gibi görünen bandajı açacak olsa kafatasının ortadan ikiye ayrılacağından emindi.

Düşüncesi bile fenalaştırdı Till'i.

İçinden acıdan kusmak geliyordu ama sonrasında yalnızca daha kötü hissedeceğinden de emindi. Bu yüzden mide bulantısını bastırmaya çalıştı.

İmdat, diye haykırdı içinden, hasta bölümünde hiç değilse yatağın başına yerleştirilmiş kırmızı bir düğme olması gerektiğini hatırlattı kendine, bununla hemşire çağırabilir, odasına bir kamyon dolusu ağrı kesici, en iyisi de morfin isteyebilirdi.

Tabii hasta bölümündeyse!

Gözlerini kapalı tutmaya devam ettiği için emin olamıyordu. Ama onu başka nereye getireceklerdi ki? Bütün detayları hatırlayamıyordu, tek hatırladığı, ölümle ya da yoğum bakımla sonlanacağını adı gibi bilmesine rağmen Armin'i kafeteryada kışkırttığıydı. Önceden olduğu gibi yine bütün dünyevi acılarla kutsandığı için şimdiden öte tarafa geçmek üzere olduğunu düşünmüyordu.

Fakat... burada olduğundan da emin olamıyordu!

Belki intiharların bir manası yoktu!

Ya herkes yanılıyorsa, ya acılar ölümle son bulmuyorsa?

Bu dehşet verici düşünce Till'i ikinci bir teşebbüste bulunmaya itti ama bu kez göz kapaklarını ağır çekimdeymiş gibi yavaş yavaş açtı.

Tedbirliliği bir kez daha dehşete kapılmasına ve vücudunun bir kez daha titremesine engel olmadı. Tepesine inen acı şimşeklerine rağmen birkaç şeyi hemen algıladı: Beyaz badanalı bir odada, bir hasta yatağında, kalın bir battaniyenin altında yatıyordu ve başının üzerinde bir tutacak vardı. Daha az önce yatağının yanında dikilip onu korkutan silüetin gömme dolabın önünden geçtiğini, hafif aralık kapıdan sessizce çıkıp gittiğini gördü.

"Hey," dedi Till hırıltıyla kadınsı hatları olan silüetin arkasından, hemşirenin geri döneceğini, ona uyuşturucu ilaçlar vereceğini umuyordu.

Doğrulmaya kalkışmak gibi bir hata yapmadı, yalnızca başını biraz kapıya doğru çevirdi.

Bakışları, bulanık görüş alanındaki metal bir nesnenin köşesine takıldı, bunun tekerlekli bir komodinin tepsi gözü olduğunu anlaması biraz zamanını aldı.

Üzerinde duran paket biçimindeki şeyin ne olduğunu algılamasıysa daha uzun sürdü. Nihayet komodinin üzerinde gerçekten de James Joyce'un *Ulysses*'inin deri ciltli özel baskısının durduğunu görünce odasından usulca çıkıp giden gölgenin kim olduğunu da anladı.

"Seda," dedi hırıltıyla, bu kez sesi biraz daha yüksek çıkmıştı ama yine sonuçsuz kaldı.

Sol eliyle kitaba uzanıp kapağını kaldırmayı şaşkınlıkla başardı ama acıdan istemsizce bir kez daha gözlerini yumdu. Neyse ki dokunma duyusu sorunsuz çalışıyordu, bu sayede cep telefonunun hâlâ koyduğu yerde durduğundan emin olabildi.

Seda bana telefonu getirmiş, diye geçirdi içinden, aynı anda hem müteşekkir hem huzursuzdu.

Seda kitabın içinde ne olduğunu biliyor muydu? Yoksa sadece otobüsteyken uzun uzun sayfalarını çevirdiği kitabı mı getirmek istemişti?

Hayır, bu kadar büyük bir tesadüf olamaz.

Till'in ilk dürtüsü bitkinliğine boyun eğip yeniden uykuya dalmak oldu.

İkincisi, Skania'yı aramak. Ama ikisi de çok riskliydi.

Ya biri ona bakmaya gelir de telefonu fark ederse? O uyurken ya da telefonu kullanırken.

Hayır, kafası kelimenin tam anlamıyla netleşene dek beklemeliydi. Nerede, ne zaman, ne kadar süreliğine rahatsız edilmeyeceğinden emin olana dek.

Telefonu hemen saklamalıydı, hatta kitabın kendisini ama bunu nasıl yapacaktı ki?

Üstelik nereye?

Belki de en iyisi Seda'nın kitabı otobüse geri götürmesini sağlamaktı.

Eğer hâlâ bu koğuştaysa onunla hiç değilse konuşmanın bir zararı olmazdı. Skania, Seda'ya güvenemeyeceği konusunda onu uyarmış olsa da buradaki tek bağlantısı oydu.

Demek ki bütün bölümlere giriş hakkı var.

O zaman belki Tramnitz'in nerede olduğunu da biliyordur!

Heyecandan Till'in duyuları keskinleşti. Gerçi hâlâ kafasıyla bir treni durdurmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu ama adrenalin hiç değilse mide bulantısını bastırmış, battaniyeyi kaldırır kaldırmaz kusma isteği duymamıştı.

Şimdilik en iyisinin kitabı telefonla birlikte ortalıkta bırakmamak olduğuna karar verip kitabı komodinin en üst çekmecesine kaldırdı. Kafatasının içinde bir şey oradan oraya savruluyordu

sanki, yataktan bacaklarını sarkıtınca gri geceliği dizlerine kadar sarktı.

Çıplak ayak parmakları zemine değer değmez üşüdüğünü hissetti. Titremesini boş yere bastırmaya çalıştı.

Bu ateşli titreme nöbeti kapıya doğru attığı her adımda biraz daha şiddetleniyordu.

Neyse ki oda küçüktü. Till önce yatağa, sonra sandalyeye ve nihayet gömme dolabın kapı koluna tutundu.

Şaşkınlıkla fark etti ki hasta odasında yalnızca kendi yatağı vardı.

Sänger yatak kıtlığından bahsetmemiş miydi?

Şimdiyse tek kişilik konforlu bir odada kalıyordu.

Pencereden dışarıya bakıp günün hangi saatinde olduğunu tahmin etmek için nafile bir girişimde bulundu. Her durumda geceydi ve yağmur damlalarıyla dolu camdan görünen tek şey de buydu. Dışarıdaki bulanık, loş ışığa bakılacak olursa güneşin batışıyla gün doğumu arasında herhangi bir saat olabilirdi. Berlin için tipik bir sonbahar kış günüydü bu. Tufana benzeyen yağışların günü. Ona mı öyle geliyordu yoksa içeride dahi nem ve çamur kokusu mu vardı?

Kapının kolu bile ıslak gibiydi. Kolu tuttu ama kapıyı açamadı.

Tabii ki kilitli.

Yine de, bir saniye.

Hasta bölümündeki kuralların tutuklu bölümüne kıyasla daha gevşek olduğunu hayal meyal hatırlıyordu.

Belki sadece kapı çok ağırdı ya da kendisi çok güçsüzdü. Yorgunluktan bayılmak üzere tir tir titrerken kapıya yaslandı.

Az daha koridora düşecekti.

Seni aptal.

Kapıyı kendine doğru çekmişti, oysa tabii ki dışarıya açılıyordu. Böylece bir hasta kapının önüne yığıldığında bile personel tarafından dışarıdan açılabiliyordu.

Koridorda kimseler yoktu, Till bacaklarının üzerinde güç bela durabiliyordu, yoksa tekerlekli sandalye yüksekliğinde duvarlara yerleştirilmiş tutma yerlerine rağmen sert zemine düşebilirdi.

Ama bu attığı her adımda gözlerinin ardında çakan şimşeklere engel olmuyordu. Ağrı kesicinin etkisi hissedilir derecede azalmıştı. Başı, acısı kendisine çıkacak bir supap bulamadığı için kapağı yamulan bir düdüklü tencere gibiydi.

Yine de ne kadar kötü olursa olsun Till'in Max kaybolduğundan beri çektiği ruhsal acıların yanına bile yaklaşamazdı.

Max!

Sadece oğlunu düşünmek bile yüksek sesle çığlıklar atıp klinik personelinin dikkatini üzerine çekmemesine yardımcı oluyordu. Till acıdan haykırmamak için sağlıklı elini ısırıp yalnızca hafifçe inledi, en fena acı şimşeği retinasının üzerinde sadece bir gölge halinde titreşene kadar bekledi. Sonra bir adım daha attı.

Odasının bulunduğu kısa yan koridor boyunca ilerledi. Kapalı başka bir kapının önünden geçip kendi koridoruyla kesişen ana koridora doğru.

Koridorun sonunda Till'in nabzını yükselten bir şey duruyordu.

Tekerlekli, raflı bir dolap.

Hastanelerde yemek dağıtımında kullanılanlar gibi.

Ama bunun dar, kalça yüksekliğindeki kısmı üst üste konulmuş kitaplarla doluydu.

Seda, diye seslenmek istedi Till.

Hastane arkadaşı hâlâ bu bölümdeydi ve görünüşe göre seyyar kütüphanesiyle hastalara kitap dağıtıyordu.

Till nihayet koridorların birbiriyle kesiştiği köşede duran raflı dolaba ulaştığında kan ter içindeydi.

Dolap, kapısı aralık bir odanın yarım metre uzağında duruyordu, kapının üzerinde 217 numara, altındaki küçük tabeladaysa "Maksimum kapasite 1 hasta" yazıyordu.

Seda ortalıkta görünmüyordu, Till tek kişilik odaya gittiğini düşündü. Birileri tarafından izlenip izlenmediğini merak etti, tavanda kamera aradı ama yoktu.

Kamera yerine, koridorun bir ucunda duran iki gölge takıldı gözüne. Biyometrik güvenlik sistemi olan asansörlerin önünde duruyorlardı.

Till önce orada konuşanların kim olduğunu seçemedi. Yaşlı gözlerini biraz daha odaklamayı başarınca hızla koşmak geldi içinden.

Hayallerinde yüzlerce kez işkence edip yüzlerce kez öldürdüğü adama doğru.

Ama sonunda eline geçen bu tek fırsatı kaçırmamak için tuttu kendini. En ufacık bir ses bile çıkarmamak, içinde biriken onca umutsuzluğu dışa vurmamak için insan üstü bir irade göstermek zorunda kaldı.

Fakat sessiz, kıpırtısız durdu, ilk hareketlenen Kasov oldu. Till'e doğru döndü, hemen ardından Tramnitz de aynısını yaptı.

Gizli bir seyircilerinin olduğunu ikisi de sezmişti sanki.

39.

Tramnitz

"Ne oldu?" diye sordu Tramnitz. Kasov'un cümlenin ortasında konuşmayı kesip dönmesine şaşırmıştı.

"Bilmiyorum," diye çok da açıklayıcı olmayan bir cevap verdi doktor. Tramnitz doktorun baktığı yere döndü ama bir şey göremedi. Seyyar kütüphane dışında koridor boştu.

"Birini gördüm sandım."

"Seda'yı mı?" diye akıl yürüttü Tramnitz ve yüzünde azgın bir gülümsemeyle apış arasını tuttu.

Kasov başını iki yana salladı. "Hayır. Kaltak odasından çıkmadı. Ben içeri biri girdi sandım."

"Benim odama mı?" diye sordu Tramnitz öfkeyle. Aptal herif odasında fahişeyi rahatsız edilmeden kullanabileceğine dair söz vermişti. "Herkes toplantıda sanıyordum."

"Öyle."

Kasov bir önceki gece güney kanadındaki atık su borusu patlama noktasına gelince "su baskını ve sel" konulu ikinci bir genel toplantı istemişti. Hemşire odasında nöbete kalan bir hasta bakıcı hariç bütün çalışanlar şu an lobide toplantıdaydı. Hastaların birçoğu başka yerlere yerleştirilmişti, bu yüzden katın tamamı aslında Tramnitz'e kalmıştı.

Kafası bulamaca dönmüş şu tip dışında, fakat Kasov'a göre herif yatağından çıkacak halde değildi.

"Nöbetçi hemşire odasından yalnızca acil bir durumda çıkacak ve biz rahatsız edilmeyecektik, böyle ayarlamadınız mı?"

"Evet, elbette. Yoksa sizinle burada rahat rahat gezebilir miydim?" diye karşılık verdi Kasov. "Ama siz güvenlik adına işinizi banyoda görün. Oraya kimse pat diye girmez."

Doktor, Tramnitz'in iki bin beş yüz avro daha zengin ettiği bir adama yakışır şekilde yeniden gülümsedi.

Pia rüşvetçi doktorun "ek ücretini" bizzat evine götürmüştü. Ama avukat Kasov'a yaptığı ödemenin, mahkûmiyeti hafifletecek şeyler, daha iyi yemekler ve daha uzun serbest gezme saatleri için olduğunu sanıyordu. Pia çok toleranslı olabilirdi ama ona fahişe temin edecek hali de yoktu.

"Bana söylemek istediğiniz başka bir şey mi vardı?" diye yeniden konuya döndü Tramnitz.

"Size bir ay ücretsiz hizmet vereceğimi söyleyecektim."

Tramnitz kaşlarını çattı. "Bundan ne anlamam gerekiyor?"

"Size ihtiyacınız olan her şeyi sağlayacağım. Kokain, fahişe, porno."

"Ve ben ödeme yapmayacağım?"

"Hayır."

"Peki ne yapacağım?" diye sordu Tramnitz.

Bana ne yaptıracak acaba?

"Gizli yerinize bakın."

Kasov ona odasında, günlüğünü meraklı gözlerden en iyi saklayabileceği yeri göstermişti.

"İçine bir şey koydum."

"Ne?"

"Görürsünüz. Onu kullanın."

"Ne için?"

Kasov sesini fısıltı seviyesine çekti, bu da Tramnitz'in gözünde olayı şüpheli kılıyordu. Onları tesadüfen biri görecek olsa

bu fısır fısır konuşmanın normal bir hasta doktor konuşması olduğuna onu nasıl ikna edecekti ki?

"Benim adıma bir sıkıntıyı çözmek için."

Aha, şimdi asıl konuya geliyoruz.

"Bu sıkıntının bir ismi var mı?"

"Patrick Winter."

"İki oda ötedeki tip mi?"

"Ayaklı gazetenin dediğine göre sırf size yakın olmak için kafasını kırdırmış," dedi Kasov.

"Aynı ayaklı gazeteye göre siz de hücre arkadaşına Winter'nın oğlunu nasıl öldürdüğüyle ilgili sahte bir müzakere tutanağı vermişsiniz."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" Kasov sırıttı.

"Hücre arkadaşını, çocuk katilini sizin adınıza ortadan kaldıracak kadar kızdırmak için. Ama herhalde işe yaramamış olacak ki bana başvurdunuz, doğru mu?"

"Yorumsuz."

"Bu da bir cevaptır. O halde niyetinizi anlıyorum doktor. Ama şu Patrick Winter benden ne istiyor?"

Kasov gülmeyi bıraktı. "Sizin yerinizde olsaydım bu soruyla zaman kaybetmezdim. Sıkıntıyı en sık yaptığınız şekilde çözün gitsin."

Onu bir kuvöze sokup bahçıvan makasıyla mı öldüreyim?

Tramnitz gülümseyip pantolonunun üzerinden sertleşen organını okşadı.

"Tamam. Bunu düşüneceğim. Ama önce çekik gözlü kaltakla ilgilenmem lazım. Umarım Seda dayanıklıdır."

"Görünürde yara olmasın!" diye bir kez daha uyardı Kasov ama Tramnitz başhekimin fısıltılarını artık anlamıyormuş gibi onu orada bırakıp gitmişti bile.

40.

Till

Seda'nın gözleri kocaman oldu, ağzı açık kaldı, mimikleriyle de, "*Burada ne işin var?*" dışında bir şey söylüyor olamazdı.

Till'in dikkati, bu odaya girdiğinden beri gözbebeklerine içeriden batan yakıcı iğneler yüzünden bu kadar dağınık olmasaydı aynı soruyu o da sorardı.

"Çabuk çık git buradan!" dedi Seda.

Till iki hata yaptı. Başıyla onayladı ve az önce usulca içeri girdiği kapıdan geri dönmek istedi. Bu sırada başı döndü ve dengesini kaybetti. Öne doğru devrildi, telaşla yanına gelen Seda'ya tutundu, kadının omuzları öyle cılızdı ki Till kemiklerini kıracağından korktu. Ama Seda onu yığıldığı yerden yatağa kadar taşımayı başardı.

"Buradan hemen çıkman gerek!" dedi Seda kısık sesle. Sesindeki titreme, korkusunun en az Till'in acıları kadar büyük olduğuna şüphe bırakmıyordu.

Neden korkuyordu bu kadar? Telaşlı bakışlarını neden ikide bir kapıya çeviriyordu?

"Çıkamam," dedi Till zor duyulur bir sesle. Tramnitz dışarıda durduğu sürece çıkamazdı.

O gidene kadar burada saklanmam gerek. Şu anda onu sorgulayacak durumda değilim. Önce gücümü ve aklımı toplamam lazım ki...

Yarım kalan bu düşünceyle birlikte zaman dondu sanki.

Till gözlerini kırpıştırdı ya da kırpıştırdığını hayal etti, sonra dudaklarını kıpırdatmayı gerçekten başardı. Şimdi aklına düşen o korkunç şüpheyi aydınlatmak için gerekli tek soruyu sordu: "Burası kimin odası?" dedi mırıldanarak.

Ve sen neden buradasın?

Kırmızı rujlu dudakların ve düğmelerinin yarısı açılmış bluzunla?

"Hemen gitmen gerek."

"KİMİN?" diye üsteledi Till.

Seda gözlerini öyle bir devirdi ki Till oracıkta bayılabilirdi.

"Tramnitz'in ve şimdi..."

Ah Tanrım.

"...dışarı!"

Demek doğrudan psikopatın yuvasına girmişti.

"Ya koridorda beni gördüyse?" diye düşündü, bu cümleyi farkında olmadan yüksek sesle ve dili dolaşarak söylemişti.

Resmen kapanın içinde oturuyorum.

Artık ulaşamayacağını düşündüğü hedefe ulaşmıştı. Ne var ki olmadık bir zamanda.

Odasına gizlice girdiğini öğrenince ne Tramnitz'in güvenini kazanabilirdi ne de onu döve döve konuşturabilirdi. *Kahretsin,* yürürken bile bayılacak gibi oluyordu.

Şimdi ne olacak?

Dışarıdan yaklaşan adım seslerini duydu. Muşamba kaplı zeminin üzerinde gıcırdayan kauçuk tabanların sesini.

"Lanet olsun," diye çıkıştı Seda, ona yataktan inmesini emretti ve Till'i pencere tarafına ittirdi. Yatağın altına. Till dişlerini sıktı, yataktan inmek yerine yuvarlandı. Yatağın metal kasasına tutunup aşağıya doğru kaydı, ağır yaralı bir hayvan gibi bağırmak, bütün koğuşa küfürler yağdırmak geliyordu içinden.

Kıçı zemine değince arkadan üstünkörü bağlanmış geceliğinin düğmesi açıldı.

"Çekil oradan," dediğini duydu Seda'nın ve yatağın hemen yanındaki komodine doğru süründü. Komodin ile yatak arasındaki duvara yaslanınca duvarın soğukluğu felç edici bir zehir gibi omurgasından vücuduna yayıldı.

Till yeniden titremeye başladı, Seda fısıltıyla, "Yerinden kıpırdama!" dedi.

Tam zamanında söylemişti, çünkü hemen ardından Tramnitz, "Neden hâlâ çıplak değilsin?" diyerek odaya daldı.

41.

Till ondan sonraki bütün sesleri sanki kulaklarına ses emici kulaklık takılmış gibi duydu.

Tramnitz, Seda'ya banyoya gitmesini emretmişti ve görünüşe göre PVC kaplama kalın banyo kapısı, altında boşluk kalmayacak şekilde sıkıca kapanıyordu. Kapı yalnızca çok tok ya da olağanüstü derecede yüksek sesleri geçiriyordu. Till'in baş ağrısının dışında bir de kulaklarında derin sularda yüzüyormuş gibi bir basınç olduğu için sesler kendiliğinden biraz daha azalmış oluyordu.

Dolayısıyla Seda ve Tramnitz'in banyoda ne yaptığını Till ancak tahmin yoluyla anlayabilirdi. Seda'mn kılığı kıyafeti, Tramnitz'in arsız, bayağı selamı, hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi kendine güveni... Seda'nın odasında neden Tramnitz'i beklediği çok açıktı. Neden buraya geldiği de.

Ama Seda gerçekten kendisini bu canavara teslim etmiş olabilir miydi?

Kendi rızasıyla?

Till para karşılığı seksin (başka ne karşılığı olacaktı ki?) resmî cezaevlerinin neredeyse tümünde mevcut olduğunu hapishanelerde cinsellik konulu bir röportajdan biliyordu. Muhtemelen burada, Stein Kliniği'nde de vardı.

Skania onu Seda'ya karşı bu yüzden mi uyarmıştı? Bir fahişe olarak güvenilmez bulduğu için mi?

Ve Kasov bu işin neresindeydi?

Till'in midesi guruldadı.

İronik bir şekilde vücudu, gidemeyeceği tek yere gitmesini istiyordu. Acilen banyoya gidip kusması gerekiyordu.

Buradan çıkmam lazım.

Ama şimdi ayağa kalkarsa (*nasıl yapacaksam artık*) yere kusacağından korktu.

Till oturduğu yerden komodine baktı ve kaygan, köşesiz yüzeyine lanet etti. Tepsi gözü çok yüksekteydi. Ve tutup kendisini çekebileceği hiçbir şey yoktu. Bir şey hariç...

Çekmeceler!

Tekerlekli dolabın üç çekmecesi vardı, ilkini çekti. Boştu.

Sonuçta destek alacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Fakat maalesef çekmece bir işe yaramadı. Sol elini içine koymasıyla dolabın yana kayması bir oldu. Dahası devrilecek gibiydi. Bir dergi ve iki su şişesi yere düştü, neyse ki plastikten yapılmışlardı da pek ses çıkarmadılar.

Till yine de korku dolu bir beklentiyle, Tramnitz'in banyodan apar topar çıkıp onu yatağının arkasında çömelmiş halde bulacağı düşüncesiyle nefesini tuttu.

Ama duyduğu tek şey, derinden gelen hayvani bir homurtu oldu.

Ve... uyduruyor muydu yoksa Seda gerçekten inliyor muydu?

Till komodini daha fazla kaymasın diye duvara kadar ittirip yeniden denedi. Bir kez daha destek alıp kalkmaya çalıştı. Karşılıklı etki sayesinde.

Önce çekmece tabanının bel verdiğini duydu, sonra ahşap yüzeyin kırıldığını hissetti.

Kahretsin!

Dudaklarını ısırıp sol elini çekmeceden çıkardı, neyse ki bir de o yaralanmamıştı, bütün parmaklarını tek tek inceledi ve bir şey daha gördü:

Kâğıtlar. Ve bir cilt. Fiyonklu, kahverengi bir defterdi bu, çekmecenin iki katlı tabanına saklanmış, o da sakarlığı sayesinde bulmuştu.

Başarı beceriklilerin değil...

Manyakların işidir.

Till bunun ne olduğunu derhal anladı. Kendi gücünü olduğundan fazla gördüğü için hasta rolü yapmıştı. Bir kafatası kırığı onu canavara yaklaştırmıştı. Şimdi de tesadüfen günlüğünü bulmuştu.

Tek elle biraz zahmetli olsa da çekmecenin iki katlı tabanını biraz daha açarken eline kıymık battı. Ama parmaklarındaki kan hiç umurunda değildi.

Till defteri çekmeceden çıkarıp günlüğü açmak için siyah fiyongu çözdü.

Hayal ettiğinden çok farklı görünüyordu. Daha yeni, daha pürüzsüz. Sanki kullanılmamış gibi.

Gerçekten de Till'in açınca fark ettiği üzere sayfaların yüzde onu bile kullanılmamıştı.

Eğer Tramnitz her kurbanı için ayrı bir günlük tutuyorduysa, bu ruh hastası sadist psikopatın son cildini şu an elinde tutuyordu. Daha ilk sayfada görüldüğü üzere Tramnitz'in zarif, güzel bir el yazısı vardı, bu da çekici görünüşüne çok iyi uyuyordu.

Ama siyah tükenmez kalemle yazılmış sözcükler Till'in merhametli bir Tanrı'ya dair son inancını da yerle bir etti.

Kuyözdeki oğlan bugün ağzından ismini kaçırdı. Ağzında o kadar çok kan vardı ki tam anlayamadım. Ama Max olduğundan neredeyse eminim.

42.

Bir çığlık.

Ama ondan gelmemişti. O ruhsal ızdırabından bağıracak olsaydı, şu anda banyoda fiziksel acılar çeken Seda'dan daha yüksek sesle haykırırdı.

Onun çığlığı içeriden geliyordu, azabından patlamak üzereydi.

Till'in elleri titriyor, acı ve matemin doğurduğu gözyaşları yüzünden boşanıyordu.

Amacına ulaşmıştı. Elinde sadece Tramnitz'in suçunu ispatlayan bir kanıt değil, muhtemelen oğlunun yaşadığı son anların detaylı bir tasvirini tutuyordu. Max'ın başına ne geldiğinden ve cesedinin nerede olduğundan emin olmadan asla kimselere vermeyeceği bir şeydi. *Çok acı çekti mi?*

Tramnitz onu zevk aldığı için ve planlayarak mı öldürmüştü?

Yoksa Till'in bir internet paylaşımında gördüğü şu seri katilin yaptığı gibi "zırıldayan çocuktan" usandığı için öfkeyle mi öldürmüştü?

Yüce Tanrım!

Ricarda olsaydı muhtemelen gerçeklerden kaçardı. Kulaklarını kapatır, odadan çıkar, Max'ın yaşamının nasıl son bulduğunu duymak, bilmek istemezdi.

Ama o?

Till başını iki yana salladı ve bunun doğuracağı acıları göze aldı. Emin olmak bütün umutlarını yok edecek olsa da o en korkunç gerçeğe gereksinimi vardı.

Till'in veda etmesi gerekiyordu, bu yüzden de günlüğü yerine koyması mümkün değildi.

Ama orada da okuyamazdı.

Seda'nın onunla işi ne kadar sürer ki?

Banyoya doğru baktı, daha az önce oğlunun ismini okuyunca duran zamanın şimdi hızla akıp gittiği hissine kapılmıştı.

Önce tekerlekli komodini geri itmek, Tramnitz yatağına yatar yatmaz bir şeyin eksildiğini fark etmesin diye çekmeceleri kapatmak istedi. Sonra çekmecede metalik ışıltısı olan küçük bir şey çarptı gözüne, bir psikopatın hasta odasında kesinlikle olmaması gereken bir şey.

Till ötesini düşünmeden komodinin gizli gözünde, günlüğün altında duran jileti de aldı.

Ardından daha birkaç saniye öncesine kadar imkânsız olanı yapmayı başardı çünkü günlüğü bulmak tetiklemişti onu. Tramnitz'e duyduğu öfke öyle güçlüydü ki içinden banyoya dalmak, kafasını lavaboya vurup patlatmak geliyordu. Durmaksızın, tekrar tekrar vurmak geliyordu, ta ki beyaz dişleri kan ve kemik bulamacı halinde emayeye dökülene, patlayan kafatasından beyninin boz maddesi görünene dek.

Fakat aniden eriştiği mucizevi güç bile ancak dört ayak üstünde kapıya sürünmesine yetecek kadardı. Kafasının içindeki acı değirmenini durdurup nihayet kendisini yeniden koridora atmak için ayağa kalktı.

Boş.

Kimse yoktu.

Ne şans ama!

Sağlıklı eliyle günlüğü sıkı sıkı tuttu, jileti sayfaların arasına saklamıştı.

Eğer şansı biraz daha yaver giderse yorgunluktan yere yığılıp bayıldığı yerde kusmuğunda boğulmadan önce belki odasına ulaşmayı bile başarabilirdi.

Till daha köşeyi bile dönmemişti.

Seda'nın seyyar kütüphanesinin yanından geçecekken arkasında bir kapının açıldığını, sahte ismiyle çağrıldığını duydu.

43.

"Patrick Winter! Ne oluyor burada?"

Till günlüğü geceliğinin içine sokup arkasına döndü. Bu sırada defteri sıkıştıracak şekilde kollarını karnında birleştirmişti.

"Ben... sadece yolumu şaşırdım," dedi fısıltıyla, gövdesi acıdan öne eğilmişti.

"Görüyorum," dedi hasta bakıcı ve atik adımlarla Till'in yanına geldi. Till'den bir kafa boyu daha kısaydı, koyu kahverengi saçları, yukarıya doğru kıvrımlı kadınsı kaşları vardı, bu kaşlar dostane fakat sürekli şaşkın yüz ifadesine çok uygundu.

Üstelik durmaksızın konuşuyordu: "Ama niye? Niye olmanız gereken yerde, yatakta değilsiniz? Of ya. Bu koğuşta tek başımayım, acil bir durum olursa diye hemşire odasmda kalmam gerek, anlıyor musunuz? Tuvalete gitmem gerekmeseydi sizi görmeyecektim Bay Winter."

Till elini uzattı.

"Lütfen, ağrı kesiciye ihtiyacım var," dedi, yalan da değildi.

"Tahmin edebiliyorum. Sizin durumunuzda olsaydım ben de isterdim. Peki neden yatağın yanındaki düğmeye basmadınız? Böyle olmaz. Bir keresinde bir hastam vardı, ocak ayında kapıları karıştırıp kendini aniden dışarıda buldu. Gecenin bir yarısı, hava eksi on iki derece. Tabii burada değil, Johannisstift'teyken. Ama üstünde sizinkinden fazlası yoktu. Dayanır mısınız yoksa bir sedye getireyim mi?"

Till herhangi bir tepki vermekten kaçındı. Dişlerini sıkıp soğukkanlılıkla, adım adım odasına doğru yürümeye devam etti.

"Bekleyin, hemen bir uyku iğnesi kapıp geliyorum," diye Till'i yatağına yatırır yatırmaz umut verdi bakıcı. "En iyisinden getireceğim, acıyı kaldırıp atar, sonra rüyanızda Playboy Malikânesi'ne ya da nereye gitmek istiyorsanız oraya gidersiniz, gerçi Hugh Hefner öldüğünden beri orası da biraz sıkıcı oldu."

Hasta bakıcı yürüyüp giderken bile konuşmaya devam ettiğinden sözleri giderek daha az duyuluyordu.

Till'in kafatasında çalışan matkabın aksine.

Till fırsattan yararlanıp günlüğü jiletle birlikte içi oyulmuş kitabın durduğu komodin çekmecesine koydu. Sonra terden ıslanmış başını yastığa bıraktı ve dişleri takırdamaya başladı.

Hızla ilerleyen halsizliği, hasta bakıcının nihayet yaptığı iğneyle dahi hemen bastırılamayacak tam bir epilepsi nöbetine dönüştü. İğneden sonra Till'in titremesinin geçip nabzının ve nefesinin normale dönmesi epey bir zaman aldı. Acı canavarı beynine geçirdiği kıskaçlarını, soğuğun vücudundan ayrılışıyla aynı hızda geri çekti.

Till anında uykuya dalmamış, bedenindeki iyileşmeyi hissetmiş olsaydı mutluluktan ağlayabilirdi.

Bilinci yerine geldiğinde kendisini hâlâ berbat hissediyordu gerçi ama son uyanışındaki kadar da kötü değildi.

Tanrım, hasta bakıcı ona her ne verdiyse çok iyiydi. Etkileri hâlâ sürüyordu.

Daha önce baş ağrısı bütün duyularını geri plana attığı için yaralı elindeki zonklamayı şimdi yeniden hissediyor, hatta nefesinin korkunç kokusunu alıyor ve alabildiğine seviniyordu.

Bir kafes dövüşünün on ikinci raundunda mücadele etmesi gereken deniz tutmuş biri gibi hissetmekten nihayet kurtulmuştu. Ama bu huzura çok da güvenmiyordu, o yüzden bir kez hızlıca

göz kırptıktan sonra gözlerini kapalı tuttu. Bu sırada odaya hoş bir alaca karanlık hâkimdi, ne kadardır baygın kaldığına göre sabahın erken saatleri ya da akşam güneşi yalnızca loş bir ışık saçıyordu.

Bir dahakinde gözlerini tamamen açacak cesareti gösterince komodinin üzerinde kitabı gördü.

Ulysses.

Aklı yavaş ama sorunsuz çalışıyordu. Kitabın artık çekmecede olmamasının ne anlama geldiğine dair can sıkıcı bir sezgiye kapıldı.

Hemen çekmeceyi açıp günlüğü aradı. Boşluğa uzandı eli.

Aynı anda sesi duydu. Sağ taraftan.

"Bunu mu arıyorsun?"

Till yatağının yanındaki ziyaretçi koltuğunda oturup ona gülümseyenin gerçekten Tramnitz olduğundan emin olmak için yana döndü.

Günlük açık, kucağında duruyordu.

44.

"Söylemem gerekir ki seni biraz nezaketsiz buldum. Ben meşgulken habersizce odama girdin. Yani ziyarete lafım yok ama biz seninle henüz tanışmadık bile, değil mi?"

Till güçlükle yutkunup kötülüğün nasıl bu kadar zararsız görünebildiğini sordu kendine. Önünde oturan, dostane bakışları, dengeli görünen ve sempatik bir gülüşü olan genç bir adamdı. Hiçbir şey, gözlerindeki pırıltı bile zihninin karanlığını ele vermiyordu.

İnsan, çocukları doğanın bu anormalliğine karşı nasıl uyarırdı ki? Yanakları gülmekten kırışmış, sevimli köpek bakışlı sapık bir sadist. Boynundaki bandaj bile aksesuar gibi görünüyordu. Hafif solgunluğu dışında Tramnitz'in daha birkaç gün önce ölümcül derecede hasta olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

"Sen kimsin?" diye sordu Tramnitz ilgiyle öne eğilerek. Camların ardından inen bir uçağın boğuk uğultusu duyuldu.

Till kapıya baktı, hasta bakıcının yardıma gelip onu Tramnitz'den kurtarmasını isteyip istemediği konusunda kararsızdı. Yoksa gerçeği öğrenmek adına eline geçebilecek en iyi fırsat bu muydu? Daha önce hiç bu kadar güçlü şekilde hissetmediği nefret ile bu nefreti dizginleyemeyip her şeyi berbat edeceği korkusu arasında gidip geliyordu, bu yüzden sessizliğini korudu.

Çocuk katili gülümsedi. "Korkma. Kimse bizi rahatsız etmez. Kasov bize biraz zaman verdi. O halde, adın ne?"

"Patrick Winter."

"Ve sen?.."

"Ben..." Till kısa bir süre düşünüp aklına ilk gelen fikre sarıldı. "Ben bir hayranınım."

Tramnitz gırtlaktan bir kahkaha attı. "Tabii, öyledir."

"Hayır, gerçekten. Senin hakkında çok şey okudum. Seni televizyonda gördüm. Tanışmak istedim."

Eğer ölümden sonra yaşam varsa ve Max bir hayalet olarak bu konuşmayı görüyorsa, Till, oğlunun düşüncelerini okuyabilmesini, bu yalanı atmanın onun için ne kadar zor olduğunu fark etmesini diledi. Çığlık çığlığa yataktan sıçrayıp Tramnitz'in güzel yüzünü parçalamamak için, en azından denememek için nefsiyle nasıl bir mücadeleye girdiğini görmesini umdu.

"Sana hayranım. Yaptıklarına. Senin gibi olmak istiyorum."

"Ve kafanda sandalye kırdırmanın buna bir faydası olacak sanıyorsun öyle mi?" Tramnitz kıkırdayarak alnına düşen bir tutam sarı saçı kenara çekti.

"Sana ulaşmanın tek yolu buydu. Aynı koğuşta kalmıyoruz. Ben senin liginde oynamıyorum. O yüzden sana ulaşmak için hasta koğuşuna yatırılmam gerekiyordu."

"Yatırılman gerekiyordu, öyle mi?"

"Evet. Burada daha rahat hareket edebiliyoruz. Sohbet edebiliyoruz. Şu an yaptığımız gibi. Başka türlü mümkün olmazdı."

"Sohbet etmek," diye bir kez daha tekrarladı Tramnitz. "Birinin günlüğünü çalmak tuhaf bir *sohbet etme* biçimi."

Till özür dilercesine ellerini kaldırdı. "Tesadüfen elime geçti."

"Tesadüfen mi dolabımı kırdın?"

"Takılıp düşmüştüm, yemin ederim. Sonra ilk cümleleri okudum. Off, büyüleyiciydi. Bütün dünya senin Max'a ne yaptığını öğrenmek istiyor. Özür dilerim, kendimi tutamadım."

Bir sonraki sessizlikte Tramnitz ayağa kalkıp pencereye yanaştı, duvardaki bir şalteri kaldırdı. Elektrikli kepenk hafif bir vızıltıyla yukarıya kalktı, çok az aydınlandı içerisi.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu Tramnitz, gözleri klinik parkındaki ağaçların arasına çökmüş sabah sisindeydi. Görünüşe göre yağmur durmuştu ama alçak bulutlar muhakkak sele sebep olacak kadar yüklüydü hâlâ.

"Bana bir yığın palavra sıktığını düşünüyorum." Yüzünü Till'e döndü. "Peki neden böyle düşünüyorum. Çünkü kokusunu alıyorum. Korkunun kokusunu. Patlamış bir yetişkin bezindeki emekli ishalinden daha berbat kokuyor. Ama merak etme."

Tramnitz ziyaretçi sandalyesine geri döndü, yeniden oturup gülümsedi. "Bu hoşuma gidiyor."

Bakışlarını incelercesine Till'in üzerinde gezdirdi, sonra lafını tamamladı. "Korkuyu ve korkunun kokusunu seviyorum. Beni uyaran çok az şeyden biri bu."

Till sol elini yumruk yaptı. "Hey, sen benim idolümsün," dedi, ikiyüzlülüğünden midesi bulanıyordu. "Sana bu kadar yakın olduğum için tabii ki heyecanlanacağım."

Tramnitz başını yana yatırdı. Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle şüpheyle süzdü onu. "Yani gerçeği söylüyorsun?"

"Evet."

Till kafasında bir ağrı hissetmeden başıyla onaylamayı başardı. Ya ilaçlar hâlâ etkisini gösteriyordu ya da Tramnitz'den duyduğu korku, bilincinden diğer bütün olumsuz duyguları silip atıyordu.

"Hımm." Tramnitz düşünür gibi çenesini sıvazladı. "O zaman Kasov yalan söylüyor."

Till omuzlarını silkti. "Başhekimin sana ne anlattığını bilmiyorum."

"Senin numaracı olduğunu söylüyor. Sadece rol yapıyormuşsun. Olduğunu iddia ettiğin kişi değilmişsin."

"Doğru değil."

"Neden doktora değil de sana inanayım? Odama izinsiz girerek bende çok da güven uyandırmadın."

"Biliyorum." Till suçunun farkında olduğunu belirten bir ifade takınmaya çalıştı.

"Belki de hayran falan değil, bir muhbirsin."

"Ne? Hayır, hayır. Ben muhbir değilim."

"O zaman otobüste kiminle konuşuyordun?"

"Efendim?" Till, Tramnitz'in sorusunu anlamazlıktan geldi.

"Kasov seni kütüphane otobüsünde konuşurken duymuş. Güya demişsin ki, *'Gerçeği öğrenmem için daha fazlası gerekmeyecek'*."

"O..."

"O da mı yalan? Otobüste kendi kendine konuşmadın mı?"

Hayır, telefonla konuştum.

"Eğer doğru söylüyorsan o zaman sevgili doktorumuz için yavaş yavaş kaygılanmaya başlayacağım. Belli ki Kasov'un beyni hastasınınki kadar iyi çalışmıyor, ne dersin?"

Till güçlükle yutkundu.

"Onun kuyusunu kazdığını düşünüyor."

"Ne?"

"Senin küçük fahişe sırrını, ek gelir kaynağını çözdüğüne inanıyor. Profesör Sänger'ya ötecek misin?"

"Efendim? Hayır. Kasov benim umurumda değil."

"Ama işte, hiç de öyle görünmüyor. Belki sadece paranoyaktır, ne de olsa kaybedecek çok şeyi var. Güzelim çifte kazancı mesela."

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Hadi ya?"

Bu sorgulama uzadıkça Tramnitz'in daha çok hoşuna gidiyor gibiydi. "Eh, madem birbirimizi bu kadar tanıdık, sana biraz

çıtlatabilirim." Bir kahkaha patlattı. "AB'nin araştırma yapsınlar diye ilaç firmalarına verdiği para milyonları buluyor. Tek şart, ilaç üreticilerinin yeni ve pahalı ilaç testlerinin bir anlamı olduğunu ispat edebilmesi. İşte bu noktada da devreye bizim başhekim giriyor."

"Nasıl?"

"Kasov ilaçların işe yaramasını sağlıyor. Eczacı müsveddelerine ihtiyaç duydukları deney tavşanlarını veriyor."

Psikiyatri hastanesinde kendi rızasıyla mahkûm olan insanları nereden buluyor? Bu soru Till'in dilinin ucuna gelmişti, içine saklanan ironiyi heyecandan fark etmedi. Tramnitz o sormadan cevapladı.

"Kasov fahişeleri gizli gizli kliniğe sokuyor, onlara uygun bir hastalık uyduruyor. Yaramaz Seda mesela, bipolar bozukluk için ilaç kullanıyor, oysa hasta falan değil. Onun tek sıkıntısı kendisine sert davranıldığında fazla sulugözlü olması."

Till sıcakladığını hissedip battaniyeyi üstünden attı.

"Kasov yasa dışı ilaç testleri için içeriye sağlıklı hastalar mı sokuyor?"

Aslında dâhice bir fikirdi. Testler bittiğinde hastalar aslında hiç yaşamadıkları semptomlardan kurtulmuş oluyordu. İlaç endüstrisinin elinde de istenen araştırma fonunu anlamlı kılacak kanıtlar oluyordu.

"Kazancını daha da artırmak için bir de Seda'yı mı pazarlıyor?"

"Çok etkileyici," diye övdü Tramnitz. "Gören de bunları ilk kez duyuyorsun sanır."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Avukatım, daha önceki işvereniyle benzer bir mesele yaşadığında Kasov'u savunmuştu."

"Avukatlık yeminini pek takmıyor herhalde?"

"Seks yaparken takmıyor."

Bunca tuhaf bilgiden sonra Till bu yoruma şaşırmadı. Onu daha çok afallatan başka bir şey vardı. "Bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Hanginiz benimle kafa buluyor anlamak için."

"Ben seninle kafa bulmuyorum, yemin ederim." Till bir elini göğsüne koydu.

"Hımm."

Tramnitz elini eşofman altının cebine attı, parmaklarını yeniden açtığımda Till'in gizli gözde bulduğu jilet elinde duruyordu.

"Kasov bana bu şeyi senin için verdi."

"Ne yapman için?"

Tramnitz gözlerini devirdi. "Sırf akıl hastanesindeyiz diye aptalca sorular sorup olayı abartmana gerek yok. Kasov senin süt kokan sakalım tıraş etmemi istemedi herhalde."

Till istemsizce elini çenesine götürdü. O sırada bacaklarını yataktan sarkıtıp anında pişman oldu. Çünkü bu hareket yüzünden iki kaşının ortasında bir acı şimşeği çaktı.

"Bak, yanlışın var. Kasov'un yanlışı var. Bunu nereden çıkardığını, benden niye huylandığını bilmiyorum. Ama bana bir şey yapmana gerek yok. Baksana bana. Sırf sana yakın olacağım diye buradayım."

Ayağa kalktı, uzun zamandır hiç bu kadar kırılgan hissetmemişti kendini. Üzerinde sadece bir gecelikle yarı çıplak, yalın ayaktı.

"Hmm," diye düşündü Tramnitz, o da aynı şekilde sandalyesinden kalktı. "Bilmiyorum. Kasov şimdiye kadar beni hiç kazıklamadı. Ama sen? Sen beni dikizledin, gizli gizli dinledin, soydun. Her şeye rağmen söylediğin kişi olduğundan nasıl emin olabilirim ki? Patrick Winter, benim en büyük hayranım!" Tramnitz elini çenesine götürüp düşünür pozu verdi.

"Ah. Aklıma bir fikir geldi. İşte."

Till'e öyle yaklaştı ki Till kekremsi limonlu şampuanının kokusunu alabiliyordu. Bu sırada ona günlüğü gösterdi.

Till kekelemeye başladı. "Ne? Ne yapacağım?"

"Oku."

"Niye?"

Tramnitz ince defteri açtı.

Till'in gözünde çizgisiz yaprağın üzerindeki küçük, el yazısı harfler birbirlerine girdi.

"Yani, hayranlar idolleri hakkında her şeyi bilmek isterler, değil mi? Sen de gerçekten bana dediğin kadar tapıyorsan, işte otobiyografik bir lokma önünde duruyor Patrick. Gerçi devamındaki betimlemelere sağlıklı insanlar, yani haklı olarak benden tiksinen insanlar katlanamazlar."

Tramnitz parmağıyla Till'in başlaması gereken paragrafı işaret etti ve günlüğü iki eline tutuşturdu.

"Max Berkhoff'un hikâyesini öğrenmek için can attığını kendin söyledin. Öyleyse oku. O tatlı çocukla geçirdiğim son saatleri nasıl bulacaksın, merakla bekliyorum."

45.

Günlük, s. 9

Hava soğuk, soğuk, soğuktu. Öyle soğuktu ki babam olsaydı çişin şeyinde donar derdi. Hava kararıyordu, ufaklığın dışarıda ne aradığını hiç bilmiyorum. Sonuçta Buckow'daydık, akşamları çocuklarını sayarken bir piç kurusunun eksildiğini fark etse sevinecek anne babaların yaşadığı Thermometersiedlung'da değil.

Yani işim kolaydı, gerçi ufaklık hiç de aptal değildi.

"Parola ne?" diye ciddi ciddi sordu bana. Yani paranoyak anne babası, bir adam okul bahçesine gelip de evdeki yavru köpeklere bakmak ister mi diye sorarsa ne demesi gerektiğini öğretmişlerdi. Neyse ki evrensel bir parola var, adı da Rohypnol. Bütün çocuklarda işe yarar, en çok da iğneyle verildiğinde.

Till başını defterden kaldırmadan salladı. Tramnitz şimdiden tiksindiğini görecek diye korkuyordu.

"Tarzım hoşuna gitti mi? İleride kitap olarak yayımlanabilecek şekilde yazdım. Avukatım şimdi yayın haklarıyla ilgileniyor."

Sapıkça, diye geçirdi içinden Till.

"Süper," dedi.

Tramnitz kendinden memnun güldü. "Tamam, şimdi laf salatasını bırakıp en güzel yere atlayalım."

Psikopat ciddiyetle ellerini ovuşturdu. Bir masörde olması istenecek güzel, güçlü elleri vardı.

"Bir sonraki sayfaya geç, ikinci paragraf."

"Burası mı?" Till ona defteri ve paragrafı gösterdi.

"Aynen. Burada ilk sohbetimizin bellek tutanağı başlıyor. Max'ın ilk kez uyandığı zaman."

"Neredeyim?"

"Yeni evinde."

"Kor... korkuyorum."

Afacan ba cümleyle beni ne kadar matlu ettiğinin farkında değildi. Tabii ki burnundaki sümük, ne zaman konuşsa varalmaş gibi titreyen küçük göğüs kafesi, bunlar açık belirtilerdi. Ama hastalarımın korktuklarını açık açık itiraf etmeleri her zaman başka bir şeydir.

"Ba, ba nasıl bir şey böyle?"

"Bir inkübatör. Babam ona Trixi ismini verdi. Neden bu isim, bugün bile bilmiyorum. Ben kuvözlere hiç isim vermedim."

"Kuvöz ne?"

"Sana güvenlik, sıcaklık, korunma sağlar. İçindeyken seni çok iyi besleyebilirim."

"Neyle besleyeceksin ki?"

Tramnitz zaten kesik kesik okuyan Till'i bir kez daha durdurdu.

"Max burada mı yoksa tedaviye başlayınca mı hüngür hüngür ağlamaya başladı emin değilim ama öyle çok ağlıyordu ki ne dediğini anlamadım. Böyle bir anı tutanağı hazırlamak sandığımdan daha zormuş."

Till'in bağırmamak için çene kemiğini sıkması gerekti. Zorlukla yutkunuyor, Tramnitz'in göz kapaklarındaki seğirmeyi görmemesini umuyordu. Bir de derisinin altında pıt pıt atan atardamarını.

Katilin emri üzerine Till okumaya devam etti.

"Çıkmak ister misin?"

"Evet."

"Tamam, sorun yok. Kanguru yöntemini hiç duydun mu?"

"Kangaroo mu?"

"Evet, bu isim oradan geliyor. Erken doğan tedavisinde kullanılan bir kavram. Erken doğan bebekler çok küçücük çocuklardır. Aşırı sevgiye ihtiyaçları var. Senin gibi ufaklık."

"Birlikte hayvanat bahçesine mi gideceğiz?"

"Hayır, seni aptal şey. Kanguru yöntemi demek anne ya da babanın bebeği ara sıra kuvözden alıp çıplak göğsüne yatırması demek. Kesedeki bir bebek kanguru gibi annesini babasını hissetsin diye. Bu yuva sıcaklığı çok önemli."

Bunu söylerken ışığı kıstım. Bir porno sinemasından daha aydınlık değildi. Tıpkı Virchow'daki neonatoloji bölümünde olduğu gibi. En doğru atmosfer.

Yavaş yavaş soyundum, çırılçıplak kalınca Max'ın ellerini ve ayaklarını kablo bağlarıyla sabitlemek için kuvözün yan kapaklarını açtım.

"Bir deneyelim mi?" diye sordum ona. Cevap vermesine gerek yoktu. Bütün çocuklar kucaklanmayı sever. En azından o yaşta. Daha sonraları inatçı olurlar.

Elbette bazıları güvensiz ve beceriksizdir, yeni bir çevreye girince korkarlar. Bir anda bu kadar çok sevgiyle karşılanmaya

alışkın değildirler. Sonaçta onları karanlıkta bile sokağa salan anne babaları vardır. Kablo bağları da bu yüzden, kendi canlarını yakmasınlar diye. Sonra Maxi kuvözden çıkardım. O yaşta bir çocuk için epey ağırdı ama az önce o daha uyurken ona yıkadığım bebek şampuanının öyle yumuşacık bir kokusu vardı ki.

Bebek şampuanı ve korku, mütkiş bir koku karışımı bence. Şişelere doldurup Rossmann'da satmaları gerek.

Maxi'nin nasıl da titrediğini hâlâ hatırlıyorum. Kuvözün dışındaki soğuk hep bir şok etkisi yaratırdı.

Ama bir noktada sızlanmayı bıraktı ve kasılmaları kesildi.

İkimiz birlikte, onun vücudu benimkinin üzerinde, ikimiz de Tanrı'nın bizi yarattığı gibi çırılçıplak kuvözün yanındaki yatık koltuğa uzandığımız zaman, kanım bacaklarımın arasında nabız gibi atarken sevinçten şarkı söylemeye başladım:

"Bir zamanlar dört çocuğu olan bir baba varmış,
Çocukları bahar, yaz, sonbahar ve kışmış."

Metin burada bitiyordu. Till sayfayı çevirdi ama sonrakilere dokunulmamıştı.

"Ee, ne diyorsun?"

Till başını kaldırıp baktı. Tüm gücüyle kendine hâkim olup şunları söylerken insanüstü bir çaba harcadı: "Ne harika bir metin, baştan sona şiir sanki. Keşke ben de orada olsaydım."

Bir kez daha oğlunun meçhul mezarına tükürdüğü on iki kelime.

Eliyle ağzını kapatmayı, bunları dile dökmemek için dudaklarını kanatana kadar ısırmayı tercih ederdi; Kolsuz'un yaptığı gibi dilini aniden yabancı bir cisim gibi algılayıp anlaşılmaz acı çığlıkları dışında hiçbir ses çıkaramayacak duruma gelene kadar dilini dilim dilim kesmeyi. Ama buna gerek yoktu. Till

kendisini inkâr edemezdi. Bedeni şimdiden gerçeği söylüyordu. Sarsıldı, titredi, göz kırptı, yine de tek bir gözyaşı damlasının bile önüne geçemedi.

"Al işte," dedi Tramnitz, gözyaşlarını silmek için ihtiyatla yüzüne uzandı. "Böyle olacağını sezmiştim."

Till defteri indirdi. Daha şiddetli ağlıyordu ve farkındaydı:

Başarısız oldum. Testi geçemedim.

"Sen gerçekte kimsin?"

Fiziksel olarak Tramnitz'den daha zayıf olduğunun da farkındaydı, yine de yatağın üzerinden çarşafı çekip çıkardı, şaşkınlık içindeki katilin başından geçirdi. Bir kez çevirdi, sonra bir kez daha, tıpkı limanda bir iskele babasına halat dolar gibi, bir yandan da başını aşağıya, kendine doğru çekiyordu. Sonra şiddetle vurdu.

Tramnitz'in hayalet gibi çarşafa sarınmış yüzünün ortasına vurdu. Bir çatırtı duyuldu, muhtemelen burnunu kırmıştı.

Çarşafı kırmızıya boyayan kan mıydı?

Vurmaya devam etti. Daha şiddetli.

Ama...

Bu herif neden kendini savunmuyordu?

Çarşafın altında kendine isabet eden her yumrukta neden böyle içten kahkahalar atıyordu?

46.

Till bıraktı.

Bir sebebi de çarşafı tuttuğu sağ elinin artık kullanılmayacak duruma gelmesiydi. Bandajı çözülmüştü ve Armin parmaklarını yeniden kırmış gibi hissediyordu. Ama Till her şeyden önce, Tramnitz'e vurmaya devam etmenin anlamsız olduğunu fark etti.

Hissetti bunu, örtüyü Tramnitz'in başmdan çekince gördü de: Kötülük insanın içinden döve döve çıkartılamazdı. Tramnitz'in burnundan yoğun bir biçimde kan damlıyor, dudaklarını, dişlerini ve boynunu kırmızıya boyuyordu ama manyak herifin hiç umurunda değil gibiydi. Tam tersine. Oğlunun beceriksizliğini komik bulan bir baba gibi başını sağa sola sallayarak gülmeye devam ediyordu.

"Öyleyse Kasov haklıymış. Numara yapıyorsun."

Till geri çekildi, yataktan inip ayağa kalktı, kanlı çarşaf çıplak ayaklarının dibine düştü.

Evet. Yapıyorum. Ama düşündüğün gibi değil.

"Adın Patrick Winter değil," dedi Tramnitz, burnunu çekti. Bir topak kanlı balgam çıkardı, sonra sordu: "Gerçekte kimsin sen?"

Kontrolsüzce davranıp kendi kendini ele veren Till o an yalan söylemekte bir anlam bulamadı.

"Till," dedi boğuk bir sesle. "Benim adım Till Berkhoff."

Sessizlik. Çocuk katili bir an için dilini yutmuş gibiydi.

"Bir saniye, o zaman... sen?.."

Sessizlik korkunç birkaç saniye daha sürdü, sonra Tramnitz kendini daha fazla tutamadı. "Sen Max'ın babası mısın?"

Psikopat başını geriye attı, gırtlaktan bir kahkaha patlatıp yatağa oturdu. Sonra biraz sertçe uyluklarına vurdu.

"Bunu da gördüm ya! Ah, ne kadar güzel!"

Kahkahası iğrenç derecede içtendi, saf sevinç vardı içinde. "Söylemem lazım, çok saygı duyuyorum. Demek gizlice buraya girdin öyle mi? Beni öldürmek için?"

Till başını hayır anlamında salladı, hemen ardından peyda olan ağrı yüzünden şakaklarını tuttu. "Hayır. Gerçeği öğrenmek için."

Tramnitz homurdandı. "Evet, mantıklı. Kafadan çatlak hayran hikâyesinden daha mantıklı. Hiç değilse neden buraya girip kendini dövdürttüğünün makul bir açıklaması olabilir. Böyle çaresizce bir eyleme ancak bir baba kalkışabilir."

"Max nerede?"

Till'in lafı uzatmaya niyeti yoktu ama Tramnitz umursamıyordu. Görünüşe göre soruları cevaplamaktan ziyade sormayı seviyordu.

"Yine de Kasov'un neden ölmeni istediğini açıklamıyor. Sen sadece canını kurtarmaya çalışıyor olabilir misin? Yani sana Kasov'un içeriye sağlıklı hastalar soktuğundan bahsettim ve sen de bir anda gizlice içeri giren biri oldun, öyle mi?"

Tramnitz yataktan kalkıp Till'i odanın köşesine sıkıştırdı, oysa sadece üzerine yürümüştü.

"Gerçeği söylüyorum."

"Beş dakika önce de aynısını iddia ediyordun ama o yalandı."

"Onu görmem gerek. Vedalaşmam gerek," dediğini duydu Till.

"Anlıyorum," diye başıyla onayladı Tramnitz. Beyaz dişleri kana bulanmış yüzünde parıldıyordu. "Evet, gerçekten. Hatta çok iyi anlıyorum. Ama planın..."

Elini burnuna götürüp parmaklarındaki kırmızılığa baktı.

"Bu sırrı saklayan kişiyi ilk fırsatta dövmek iyi düşünülmüş bir hareket mi sence?"

Hayır, bir hataydı. Dürtü kontrol bozukluğu.

"Sanırım ikna gücünü biraz daha kullanman gerekecek. Diğer bütün günlükler bunun içinde." Parmağıyla kafasına vurdu. "Alnıma patlatacağın küçük bir yumruk, sana kendimi biraz daha açmam için yeterli olmayacak. Al, şununla bir dene bakalım."

Tramnitz Till'i şaşırtan bir hareketle, odasındaki gizli gözden günlükle beraber aşırdığı jileti ona uzattı.

"Ne yapacağım bununla?"

"Şimdi, ben senin yerinde olsaydım, neyse ki değilim, dirseğimle bir de yüzüme vururdum, sonra ellerimi tutar, jileti doğrudan işaret parmağımın tırnağına sokardım, öyle bir şey."

Tramnitz gerçekten de Till'in ellerini sıkıca tutarak sözlerini eyleme döktü.

"Yerinden çıkar."

"Ne?"

"Tırnağımı. Anladın işte. En iyisi yandan yap, öyle daha yavaş ve çok daha acılı olur."

Till ellerinin taş kesildiğini hissetti. Ellerini de jileti de bir santim bile oynatamıyordu.

Tramnitz, "Hadi ama yapma böyle," dedi ve akıl almaz olanı yaptı. Tırnağını kendisi çıkardı.

Jileti tırnağının altına soktu, etin içine girene kadar bastırıp jileti manivela gibi kullandı.

"Yüce Tanrım!"

"Hımm, hayret," dedi Tramnitz şaşkınlıkla. "Şu işe bak, hiç de acımadı."

Tramnitz kan damlayan parmağıyla yerde ters dönmüş tırnağını işaret etti.

"Gerçi yalan söyledim." Gülümsedi. "Biraz çimdiklenmiş gibi oldum sanki. Sonuçta tamamen duyarsız değilim. Sadece acı hissim olağanüstü derecede düşük."

Belli oluyor.

Till afallamış halde öylece bakıyor, bu delinin böylesi ağır bir işkence karşısında bir kez olsun sızlanmayışını açıklayacak bilimsel bir açıklama arıyordu, Tramnitz kendisi açıkladı.

"Borderline kişilik bozukluğu yaşayan insanlar arasında tipik bir şey, o zamanlar ilk psikiyatristim anneme böyle açıklamıştı. Sonraları beynimdeki talamusla[6] ilgili bir sorun olduğu ortaya çıktı ama bilimsel şeylerle canını sıkmayacağım."

Till'i çenesinden kavradı, kanlı pençesiyle az önce elini tuttuğu gibi sıkı sıkı tuttu.

"Bilmen gereken tek şey, bir şey hissetmem için aşırı uyaranlara ihtiyacım olduğu."

Küçük çocuklara bu yüzden mi öldürene kadar işkence ediyorsun?

"Senden farklı olarak Till Berkhoff. Sana küçük bir darbe yeter, hemen kırılırsın, değil mi?"

Tramnitz bu sözlerin üzerine Till'in alnına bir yumruk patlattı ve Till'in kafası patladı.

---

6 Beynin bir parçası. Koku hariç tüm duyusal uyaranlar için ara istasyon görevi görür ve uyaranları azaltma, güçlendirme, iletme gibi fonksiyonları bulunur. (ç. n.)

47.

Yeniden kendine geldiğinde neredeyse Tramnitz'in başına bir kez daha vurmasını dileyecekti. En iyisi de bir balyozla, bir daha asla uyanamayacağı kadar sert vurmalıydı. Böyle bir acıyı bir daha asla hissedemeyeceği kadar sert.

Acının yoğunluğu başka bir şeyle kıyaslanacak gibi değildi, belki beyninin tamamının iltihaplı, devasa bir ön diş olduğu hayal edilebilirdi ve deli bir doktor uyuşturucu vermeden kerpetenle dişi çekmeye kalkışmış, üstelik beceremeyip kırmıştı, şimdi sinir uçları açıkta duruyor ve asitli düşüncelere maruz kalıyordu.

Max nerede?

Canavar ona ne yaptı?

Tramnitz gitmemişti, bilakis. Acısı gibi onun varlığı da güçlenmişti sanki. Bunda Till'in baygınlığından yararlanıp banyoda elini yüzünü kandan arındırmış olmasının da payı vardı. Tazelenmiş, hatta büyümüş, güçlenmiş gibi görünüyordu. Till'in uzandığı yatağın başında dikilip üzerine eğildi, öyle yakınlaştı ki dudakları neredeyse birbirine değecekti.

"Tamam, ufaklık. Beni ikna ettin," diye hohladı suratına doğru. "Seni öldürmeyeceğim."

"Neden?" dedi Till aklına ilk geleni söyleyip.

Bana da işkence etmek için, diye kendi kendini cevapladı.

Mantıklı. *Matemimden besleniyor.*

"Beni meraklandırdığın için."

Sonra psikopat gerçekten de yaptı. Onu alnından öptü. Till'in duyduğu tiksinti bir an için baş ağrısına baskın geldi.

Neyi merak ettin? Bir insanın acıya ne kadar katlanabileceğini mi?

Tramnitz yeniden doğrulup bir adım geriledi, kollarını arkasında birleştirip alnını kırıştırdı.

"Biraz çabuk olmamız lazım, epeydir buradayım zaten. Beş dakika içinde doktor odama damlar, o zamana kadar odama dönmeliyim. Ama şimdilik, bu kez istisnai olarak yalan söylemediğini varsayalım. Sen gerçekten Till Berkhoff'sun, Max'ın babası. Son günlüğümde başrol oynayan o sevimli yumurcağın babası."

Till'in midesi kasılıp büzüldü.

"Öyleyse gerçekten uzun bir yol katetmişsin. Bana ulaşmak için bazı sıkıntılara katlanmışsın. Ama asıl önemli olan, cevabı belirleyici olan soru şu: Bunu sonuna kadar götürecek misin?"

"Ben, ben..." Till yeniden kekelemeye başladı, bunun için kendisinden nefret etti. "Ben anlamıyorum."

Anlaşılabilir miydi zaten? Hasta bir katilin düşüncelerini takip edebilmek mümkün müydü?

Kafanın içinde bir matkap çalışırken kesinlikle değil.

"Doktor Frieder isimli şahısla, adına 'müzakere' diyelim, bir müzakeremiz oldu."

Till'in biraz düşünmesi gerekti. "Cerrahla mı?"

"Alkolikle, aynen. Benden bir şey rica etti. Günah çıkarmam gerekiyormuş. Ama ona değil."

"Kime?"

"Anne babalara kayıp çocuklarına ne yaptığımı söylememi rica etti. Ve söylemem gerekirse... Bu ricasını gerçekleştirmem için seninkilerden daha ikna edici argümanları vardı."

Tramnitz elini boynundaki ameliyat yarasını kapatan bandaja götürdü, Till sordu: "Bana Max'a ne olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Ona ne yaptığını? Cesedini nerede bulacağımı?

"Kendi rızanla?"

"Daha iyi ya." Tramnitz yeniden sırıttı. "Küçük bir düşünce oyunu oynayalım. Ben senin gerçekten Till Berkhoff olduğunu, küçük Max'ın babası olduğunu kabul ediyorum. Karşılığında sen de kendine şu soruyu soruyorsun: Ne kadar ileri giderdin? Sana şimdi burada mini minnacık, küçücük bir ihtimal olduğunu söyleseydim ne yapardın?"

"Ne ihtimali?" dedi Till kısık sesle.

"Ne ihtimali olacak? Oğlunun hayatta olma ihtimali!"

48.

Till ağzını açtı, çok anlamsız bir hareketti bu çünkü aslında herhangi bir ses çıkarabilecek durumda değildi, belki sadece bir sızlanma çıkabilirdi ağzından.

Hayatta mı?

Bu sözcük kelime dağarcığında yoktu artık. Ne oğluyla ne de kendisiyle ilişkili olarak.

Direndi, umudun zehirli okunun bilincinin derinliklerine ulaşmasını engellemeye çalıştı ama kancalı ucu saplanmıştı bir kere.

Yalan söylüyor.

Tabii ki yalan söyler, sana acı çektirmek istiyor.

"Nasıl olabilir ki? Max bir yıldır..."

"Kayıp mı? Hey, ben de zaten, hayatta olması ihtimal dışı değil diyorum. Onu bir süreliğine bir yere kapatmıştım, bilmiyorum. Ama mikroskobik boyutta da olsa hâlâ nefes alıyor olma ihtimali var."

Tramnitz pencereye doğru gidip çatı katından klinik çitlerinin arkasındaki dünyaya baktı, sonra sordu: "O halde, sana gerçeği söyleyip söylemeyeceğimi öğrenmek için ne kadar ileri gidersin? Ama dur, sen bir şey söylemeden önce Till Berkhoff, Max'ın babası, sana bir tavsiye: Bana yalan söyleme!"

Yeniden Till'e döndü. Güzel yüzündeki bütün nezaket silinip gitmişti. "Bir kez daha olmaz. Beni yeniden kandırdığını hissedersem, inan bana, iyi bir insan sarrafıyımdır, o zaman konuşmamız burada biter. O zaman alarma basar, doktorlara sebepsiz yere yüzüme ve tırnağıma neler yaptığını gösteririm."

Till güçlükle yutkundu.

"Sonra ne olacağını tahmin edebilirsin."

Bizi ayırırlar.

"Bana osuruğumun kokusunu alacak kadar bile yaklaşma ihtimalin sıfıra iner."

Sonsuza kadar.

Bu onun kurtuluşu mu yoksa mutlak sonu mu olurdu, Till bilmiyordu.

Bu sohbeti sürdürmenin bir anlamı var mıydı? Skania doğru düzgün düşünülmemiş bu plan için daha en başında, "İntihar komandoculuğu oynamaktan başka bir şey değil," derken haklı mıydı?

"Yani, oğluna gerçekten ne olduğunu öğrenmek için ne yaparsın?" diye sordu Tramnitz.

Ne kadar ileri gidersin?

"Her şeyi yaparım," dedi Till hiç tereddüt etmeden. "Kendi canımı bile veririm."

"Ah, buna hiç gerek yok. Gerçeğe ulaşmanın çok daha basit bir yolu var."

"Senin yalan söylemediğinden nasıl emin olacağım?"

"Olamazsın. Sonuçta ben de senin doğru söyleyip söylemediğini bilmiyorum Max'ın babası Till Berkhoff."

"Tamam peki. Hangi yolmuş bu? Oğluma ne olduğunu anlatman için ne yapmam gerek?"

"Hayır hayır, anlatmayacağım, göstereceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni doğrudan oğluna götüreceğim. Ya da ondan geriye ne kaldıysa ona."

Till'in kanı damarlarında şiddetle zonkluyordu.

"Ne yapmam gerek?"

"Ne olacak?" Tramnitz şeytan gibi sırıttı. "Beni buradan çıkar!"

49.

Ricarda

"Nereden bildiniz?"

"Neyi?"

"Sizi ziyaretimin görüntülerini basına satmak istediğimi?"

Ricarda hamburger dükkânının önünde Gedeon'u beklemişti, ta ki sözde sağduyulu fast food çalışanı mesaisini bitirene kadar.

Personel girişinden yağmurlu havaya çıktığında beyzbol şapkasıyla yüzünü öyle bir kapatmıştı ki Ricarda az daha onu tanıyamayacaktı. Gedeon'un caddeye inmek için ışıklı arabaya servis menüsünün önünden geçmesi gerekiyordu, karınları aç sürücüler tabelanın önünde durmuş, patates kızartması, tavuk kanadı, hamburger ve diğer kalp ve kan dolaşımı katilleri arasında seçim yapmaya çalışıyordu. Ricarda onu tam burada durdurmuştu.

"Size açıklanamaz yeteneklerim hakkında bir şeyler anlatabilirdim ama işin aslı oldukça dünyevi."

Yağmurluğunun altında hâlâ çalışan üniforması olan Gedeon mahcubiyetle gülümsedi.

Şakır şakır yağan yağmurun altında Ricarda'yı yeniden gördüğüne hiç de şaşırmış gibi değildi.

"Randevumuzun olduğu gün büyük bagajlı, Köln plakalı bir araç oraya park etti. Ön camında WDR ve RTL stüdyolarına

giriş izni olduğunu gösteren bir çıkartma vardı. Yani bir TV prodüksiyon firmasının aracıydı."

Ricarda alnına düşen bir tutam ıslak saçı kenara itti. Yağmur şemsiyesinin üzerine patır patır yağıyordu.

"Düşündüğünüz gibi değil. Ben medya meraklısı değilim."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsunuz," diye karşı çıktı Gedeon ve devam etti. "Benim aksime. Ben sizi açık bir kitap gibi okuyabiliyorum."

"Öyle mi?" Ricarda peşinden gitti, bir yandan da sayısız su birikintisinden birine basmamaya dikkat ediyordu.

"Temel psikoloji eğitimi görmüş empatik her insan bunu yapabilir."

"Peki bana bakınca ne görüyorsunuz?"

Gedeon omzunun üzerinden bir bakış attı. "Sadece duygusal olarak değil, finansal olarak da bitik durumdasınız Bayan Berkhoff. Max'ı bulmak için bir servet harcadınız. Özel dedektifler, internette arama ilanları. Şimdi de bir başınıza kaldınız çünkü kocanız gitti."

Bunların hepsi gazetelerde yazıyor, diye düşündü Ricarda, yine de itiraz etti. "Kocam... gitmedi."

"Öyle mi? Peki şu an nerede?" diye merakla sordu Gedeon ama alaycı değildi.

"Ben..." Bir bahane bulmak üzere durakladı. "Biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Şu an nerede bilmiyorum."

Gedeon yağmur paçalarına işlerken kadını inceledi. O an fast food devinin girişinde onlardan başka kimse yoktu.

"Kızınız şimdi bir kadın arkadaşınızın yanında mı?"

"Bir erkek arkadaşımın yanında," diye cevapladı Ricarda gerçeğe uygun olarak. "O da düşündüğünüz gibi değil."

Girişe ulaştılar.

"Yeni bir partnerim yok, sadece yakın bir arkadaşım."

"Öyleyse şu an hayatınızda iki insanın yokluğunu hissediyorsunuz," diye bir tespitte bulundu Gedeon Ricarda'nın ifadesine değinmeden. "Kocanız ve çocuğunuz. Ama ikisinden sadece birini geri istiyorsunuz, doğru mu?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Nihayetinde oğlunuzu bulmanız gerekiyor, yoksa sigorta ödeme yapmaz."

Ricarda'nın bu iftiranın korkunçluğunu anlaması biraz zaman aldı. Gedeon iki adım ilerlemişti bile, ona yetişmek için hızlı hızlı yürüdü.

"Bunu nereden çıkardınız?"

"Bir sigorta sözleşmeniz var. Ama ceset yoksa prim de yok."

Ricarda yüksek sesle bir kahkaha attı. Kulağa alaycı gelen, bu tahminin ne kadar saçma olduğunu belli eden bir kahkaha olmalıydı ama sadece histerik bir ses duyuldu.

"Hayır, yanılıyorsunuz. Sigorta yok. Paraya başka aramalar için ihtiyacım var. Mesela sizin için."

Gedeon eliyle reddetti. "Sizden para almam. Size yardım edemem."

Clay Caddesi üzerindeki ıssız bir otobüs durağına sığınıp beyzbol şapkasını çıkardı. Ricarda adamın, dünyaya dair diğer insanların gördüğünden çok daha fazlasını gördüğünü iddia eden biri için fazla genç göründüğünü bir kez daha fark etti.

"Bana yardım edemez misiniz yoksa etmek mi istemiyorsunuz?" diye sordu şemsiyesini kapatıp.

Yağmur çatının altından nohut bombardımanı gibi duyuluyordu.

Gedeon bir yandan otobüs tarifesini incelerken dönüp bakmadan cevap verdi: "Hissettiğim hiçbir şey birbirine uymuyor.

Siz, para, kocanız. Dediğiniz gibi olabilir Bayan Berkhoff. Ama doğruluğunu kontrol edemem. Çünkü bir şeyler yanlış."

"Ne?"

Saatine bakıp sonra yeniden Ricarda'ya döndü: "Mevzu sadece siz, kocanız ve oğlunuz değil. Bir kişi daha var."

Ricarda aniden nefes almakta güçlük çekti. Yağmur havadaki bütün oksijeni çekmişti sanki. Ciğerlerini doldurmak için şimdiye kadar tek bir nefes yeterliyken şimdi havayı iki kez içine çekmesi gerekiyordu.

"Oğlumu kaçıran adamı mı kastediyorsunuz?" diye sordu.

Gedeon omuzlarını silkti. "Olabilir. Geçen sefer bana Max'ın fotoğrafını gösterdiğinizde yakınlarında hasta bir insan gördüm."

"Onu zorla tutan o hasta canavarı mı kastediyorsunuz?"

"Bilemem. Ama bu insanm sizi çok yakında Max'a götüreceğini hissettim."

Gedeon yana dönüp caddenin ilerisine bakmak için boynunu uzattı, belli ki otobüsün gelip gelmediğine bakıyordu, gerçekten de serpintinin arasından, uzaklardan iki ışık hüzmesi göründü.

Ricarda adamı omzundan tuttu. "Max hâlâ hayatta mı?"

Gedeon başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, çok kısa bir andı."

Ricarda arabasının ve içinde bıraktığı çantasının olduğu belirsiz bir yeri işaret etti.

"Fotoğraf bugün de yanımda. Max'ın oynadığı diğer şeyler de. Lego parçaları ve..."

Gedeon hem beyzbol şapkasını takıp hem de başıyla reddetmeyi aynı anda başardı. "Bugün olmaz. Şu an hiç havamda değilim. Yorucu bir vardiya geçirdim."

Otobüsün yaklaştığı duyulabiliyordu; Ricarda'nın muhatabını alıp götürmeyi kafaya koymuş, tehditkâr bir şekilde homurdanan dizel motorlu bir dev.

"Peki geçen sefer?" diye telaşla sordu Ricarda. "Başka bir şey gördünüz mü?"

"Görmedim. Daha ziyade kokusunu aldım."

"Neyin?"

"Kanın. Bir kurşun yarasının. Bunu başka türlü tarif edemem ama o fotoğrafı gördüğümde bir kurşun bir başa isabet etmiş gibi hissettim."

Bir kurşun yarasının kokusunu mu almış?

"Kimin başına?"

Otobüs fren yaptı. Sıçrattığı su kaldırım taşma çarptı ama ne Ricarda ne de Gedeon rahatsız oldu bundan.

"Bilmiyorum. Sadece..." Doğrudan gözlerinin içine baktı. "Oğlunuzu yeniden göreceksiniz."

Ricarda'nın kalbi bir an için atmayı bıraktı.

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordu ikinci kez.

"Söylemek zor. Bir sürü cesedin yanında. Aşağıda bir şeyler hayatta kalmış. Bodrumda. Ama hepsi değil. Oğlunuz hâlâ orada mı, gerçekten bilmiyorum."

Otobüsün hidrolik kapıları açıldı, sanki binişi kolaylaştırmak ister gibi kaldırıma doğru biraz eğildi. Gedeon Ricarda'dan kendini kurtardı.

"Ya Max'ı bulunca?" diye sordu Ricarda boş yere elinden tutup geri çekmeye çalışırken. "O zaman ne olacak?"

Gedeon sinirle saçını sıvazladı. "O zaman sizi tüm netliğiyle önümde görüyorum. Ağlıyorsunuz. Kapalı bir kapının arkasında."

"Nerede? Kapı neden kapalı? Neredeyim?"

Gedeon otobüse binerken Ricarda sorularını peş peşe sıraladı. Adam son bir kez ağır ağır arkasına döndü. Yağmurun

sesi sözlerini neredeyse tamamen yutmuş olsa da Ricarda'nın beynindeki korku merkezine ulaştılar.

"Bir hapishanede," dedi Gedeon.

Kapılar yeniden kapandı, bu uğursuz kehanet hâlâ durakta dikilen Ricarda'nın soluğunu keserken otobüs uzaklaştı.

50.

Till

"Ne... yapacakmışım?"

"Gayet iyi anladın," dedi Tramnitz. "Anlaşmamız çok basit: Sen beni buradan çıkarırsan ben seni Max'a götürürüm. Ve elini ne kadar çabuk tutarsan oğlunun hayatta olma ihtimali o kadar yüksek olur."

Katilin sözleri bir depremi tetikledi.

Till aniden bütün odanın sallandığı hissine kapıldı, bu motor beceriyi ilgilendiren fenomenin yalnızca kuruntu olduğunu elbette biliyor olmasına rağmen yere devrilmemek için yatağın metal çerçevesine tutunmak istedi. Ama psikopatın söyledikleri de benzer şekilde gerçek dışıydı.

Şu an gerçekten bir katille anlaşma mı yapmak üzereydi?

Tramnitz'le ilk karşılaşmasının nasıl olacağını ne zaman düşünse hayal ettikleri, ateşlenince görülen halüsinasyonlar kadar yoğun olurdu. Bağıntısız görüntülerin üzerine kontrol edilemeyecek kadar güçlü duygular binerdi. Bu görüşmeyi zihninde doğru şekilde canlandırmış, analitik bir hazırlık yapmış olsaydı bile böyle bir gelişmeyi kesinlikle öngöremezdi.

"Bu saçma," dedi soluk soluğa.

"Neden?"

"Çünkü, çünkü..." O kadar çok sebep vardı ki Till nereden başlayacağını bilmiyordu. Sonunda bir psikopat için bile

aşikâr olması gerekenle başladı: "Yüksek güvenlikli bir koğuşta mahkûmuz. Seni nasıl çıkarayım?"

Tramnitz alt dudağını büküp omuzlarını silkti. "Kendini buraya sokturdun. Bunu tek başına yapmadın. Belli ki sana yardım eden insanların bağlantıları var. Onları ikna et, bu ilişkilerini benim için kullansınlar, ben de seni Max'a götüreyim."

Till her bir kelimeyi duydu.

Sokturdun. Tek başına yapmadın. Sana yardım eden insanlar. Bağlantılar.

Her birini anladı. Kelimeler, aklının panosuna hayalî bir not kâğıdını tutturan birer raptiyeydi. Ve kâğıdın üzerinde Tramnitz'in söylediklerinin sadece bir kısmı, bilincinde asılı kalan kısmı yazıyordu. Önemli olan tek kısım şuydu: "*... ben de seni Max'a götüreyim.*"

Bu yüzden buradaydı. Onca şeye bu yüzden katlanmıştı. İğnelere, dayağa, ağrılara, korkuya. Şu ana kadar sadece çaresizliğinin peşinden gitmişken tam da şimdi nasıl aklının sesine kulak verebilirdi?

"Tamam," dedi tuhaf bir şekilde ifadesiz bir sesle.

Bu sesin bedenine ait olmadığı hissine kapıldı.

Daha da fenası, aklı bedeninden ayrılmış gibiydi, çocuğuna bir kez daha sarılabilmeye dair beslediği umutların en nafilesine tutunmuş, bir çocuk katiliyle anlaşma yaparken kendisini izliyordu.

"Denerim," dedi fısıltıyla, sonra komodine doğru gitti. Titreyen elleriyle kalın kitaba uzanıp *Ulysses*'i ortasından açtı.

Buz kesti, Tramnitz'e bakarken odanın sıcaklığı bir kez daha düştü sanki.

"Nerede?" diye sordu ona.

"Ne nerede?"

"Cep telefonum."

"Cep telefonun mu?" Tramnitz şaşırmış gibiydi.

"Evet, kitabın içinde olmalıydı." Till yeniden kapattığı içi oyulmuş kalın kitaba vurdu.

Tramnitz'in gözlerinde anlayışsızlığın siyah bulutlarını görür gibi oldu ama sonrasında kahkaha atarken duydu onu.

Katil duvara sabitlenmiş televizyona doğru gidip televizyonun üst köşesine ulaşmak için parmak uçlarında yükseldi, muhtemelen ekranla duvar arasında bir yere sıkıştırdığı bir şey çıkardı.

"Bunu mu diyorsun?"

Herhalde onu diyorum.

Till rahatlayarak Tramnitz'in kendisine geri verdiği telefona sarıldı. Telefon görmeyeli değişmiş gibi plastik kasası daha biçimsiz, daha kaba geldi gözüne.

"Sen mi saklamıştın?"

"Telefonunu bulsunlar istemezsin diye düşündüm."

"Neden el koymadın?"

"Çünkü ben, senin aksine, buradan çıkmak için kimi aramam gerektiğini bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi Till.

"Hımm, bu hiç iyi olmaz." Tramnitz yeniden Till'e sokulup elini hafifçe omzuna koydu, kısık ve dokunaklı bir sesle konuşurken omzunu sıktı: "Gerçekten, oğlunun sırf sen yeterince ikna edici olamadın diye öleceği gerçeğiyle mi yaşamak istiyorsun?"

Elini geri çekti ama elini koyduğu yer, parmakları geceliğin üzerinden derisinde bir yanık izi bırakmış gibi sızlıyordu.

"Görüşmeni yap! Fırsatı değerlendir!"

Hangi fırsatı? Nasıl becereyim bunu ben?

Parmakları öyle terlemişti ki telefonun avucunda eridiğini hissetti.

"Ben gidiyorum," dedi Tramnitz. "Geç bile kaldım."

Till psikopat odasından çıkana kadar bekledi, sonra çaresizce bir karar alıp hızlı arama yapmak için bire bastı.

Skania.

51.

Telefon çaldı.

Altı kere. Yedi kere, üstelik bu üçüncü denemeydi.

Till telefonu en az otuz kez çaldırmış, sonra kimseye bağlanamadan meşgul sesiyle birlikte hattan düşmüştü.

Ne bu şimdi?

"Skania, neredesin?"

Mesaj kutun neden kapalı?

Till ona tatsız haberi vermek istemişti. Gerçekten bir günlük vardı ve Tramnitz, Max'ın cesedinin yerini değil, belki hâlâ hayatta olduğu yeri bilmekle böbürleniyordu. Ve gerçeği öğrenmenin tek yolu, faili sahte bir kimlik altında girip gizlice gözetim altında tuttuğu klinikten çıkarmaktan geçiyordu.

Skania onu gizlice içeri sokmayı başardıysa o zaman pekâlâ bir takip operasyonu da düzenleyebilmeliydi. Aslında gizli soruşturma olan bir firar.

Elbette Till kayınbiraderinin bu fikre nasıl tepki vereceğini biliyordu. Hatta Skania olur da telefonu açarsa lafını bitirmesinin bile ne kadar ihtimal dışı olduğunun farkındaydı.

"*Şimdi de kafayı tamamen mi kırdın?*"

Sadece kayınbiraderinin onu sözde hasta olarak Stein Kliniği'ne sokmak için yapmak zorunda kaldığı resmî işlemler bile bu "plan"ın gerçekleştirilmesini imkânsız kılıyordu. Kesinlikle, "Artık seni oradan çıkarıyorum, aklını nihayet kaybettin herhalde,"

dışında bir cevap alamayacaktı. Üstelik Skania'nın ona tanıdığı yirmi dört saatlik süre çoktan dolmuştu ve Till kayınbiraderinin için için ne planladığını dahi bilmiyordu.

Tabii ki Till o anda azarlanmaya ya da oyundan atılmaya tahammül edebilecek durumda değildi. Skania'nın da telefonu açtığı yoktu zaten.

O da kayıtlı ikinci numarayı denedi ama işler biraz daha gizemli bir hal aldı.

Bu mümkün değil.

"Bu numara kullanılmamaktadır. Lütfen danışmayı arayın."

Doğru olamazdı.

Ricarda'nın telefon numarasını ezbere biliyordu. Numarayı tuşladı ama sonuç aynı oldu.

Böyle bir numara yok mu?

Karısı bu basit, aslında doğum tarihinden oluşan numarayı yirmi yıldan fazladır kullanıyordu. Ricarda ilk sözleşmesinden beri her operatör değişikliğinde numarasını taşımıştı. Onun için şans getiren tılsım gibi bir şeydi bu. Ondan öylece vazgeçmiş olması kesinlikle mümkün değildi.

Yine de.

"*Bu numara kullanılmamaktadır.*"

Till afallamış halde elindeki Nokia'ya baktı, bir kez daha telefonun gözüne farklı geldiği hissine kapıldı ki kafasına dank etti...

Tabii ya. Tramnitz telefonu değiştirmiş olmalıydı!

Nasıl yaptığını bilmiyordu ama mantıklı tek açıklaması buydu.

Bu herif kafanın karıştığını, şaşkına döndüğünü, acı çektiğini görmek istiyor. Yersiz umutlarını alevlendirip gerçeği öğrenmek için çaresizce didinirken kurduğu psikolojik tuzaklara düşmeni istiyor.

Till avukatına ulaşacağına dair hiçbir umuda kapılmadan üçüncü ve kayıtlı son numarayı da deneyecekti ki neresinden bakılsa tehdit sayılabilecek bir ses duydu.

Ses çok yakından geliyordu.

Telefondan değil.

Ve ses, odasına girip, *"Orada ne yapıyorsunuz?"* sorusuyla telefonla konuşurken onu suçüstü yakalayan Profesör Sänger'ya aitti.

52.

"Gerçek isminiz Till Berkhoff öyle mi?"

Birlikte hasta koğuşundaki hemşire odasında, yuvarlak bir yemek masasında oturuyorlardı, Bayan Sänger personelden onu hastasıyla baş başa bırakmalarını rica etmişti.

Till'in odasında bir itiş kakış yaşanmasına ramak kala klinik müdürü onu buraya getirmişti.

Till hiçbir koşulda, hatta yatağa bağlama tehdidi karşısında bile telefonunu vermek istememiş, Sänger, muhtemelen fiziksel olarak acınası durumda olduğunu göz önüne alarak hastanın güç kullanılarak sakinleştirilmesine yanaşmamıştı.

Sonunda anlaşmışlardı, Till cep telefonunu teslim edecek, Sänger da onu sabit hatlı bir telefona götürüp telefon etmesine izin verecekti.

Till sırf bu yüzden sesini çıkarmadan ama ağrılardan sersemleşmiş bir halde, muhtemelen koğuştaki hasta ve tedavi odalarından daha az steril görünen tek odaya, hemşire odasına kadar peşinden gelmişti. Herhalde burası Sänger'nın gözünde samimi bir görüşme yapmak için en uygun yerdi. Ama Till güven verici tedbirlerden anlayacak durumda değildi, klinik müdürünün bir fincan kahve ve bir dilim kek teklifini reddetti. Onun tek istediği önündeki masada, şarj istasyonunda duran telefondu.

Fakat Sänger anlaşılır bir şekilde, telefonu vermeden önce birkaç sorusunu cevaplamasını istemişti.

"Evet, ben Patrick Winter değilim. Bu sadece bir kamuflaj. Gerçekte sigorta uzmanı değil, itfaiye amiriyim."

Klinik müdürü şaşırdıysa da belli etmedi. Muhtemelen şaşkınlığını hastalarla yaptığı zor görüşmeler için geliştirdiği profesyonel psikiyatrist maskesinin ardında saklıyordu.

"Neden başka bir isim aldınız?"

Till kadınla göz göze gelmekten kaçınıp bunun yerine hemşire odasındaki mobilyaları inceledi. Görünüşe göre personel bol bol bitkiyle hastanenin ruhsuz atmosferine biraz renk katmaya çalışmıştı. Büyük pencerenin denizliğinde o kadar çok palmiye ve kaktüs saksısı vardı ki arkasındaki parmaklıklar neredeyse görülmüyordu.

"Sadece ismini değil," diye sonunda Sänger'nın sorusunu cevapladı Till. "Patrick Winter'nın bütün kimliğini üstlendim."

"Neden?"

"Lütfen, karımla konuşur konuşmaz size her şeyi açıklayacağım."

Az önce ilk olarak Skania'ya ulaşmaya çalıştığı için artık bunun doğru sıralama olmadığını biliyordu.

Öğrendiğini önce Ricarda'ya söylemeliydi. Hâlâ bir ihtimal olduğunu. Eğer umut kıvılcımını ona da sıçratmayı başarırsa karısı gerçeği öğrenmek adına kaplan kesilir, onun yanında savaşırdı. Bunun haricinde bir anne olarak Max'la ilgili her şeyi onun ağzından duyan ve ilk öğrenen kişi olmaya hakkı vardı.

Sänger iç geçirecekti ki tuttu kendini. "Eğer Patrick Winter değilseniz evraklarımız arasında karınızın iletişim bilgileri yoktur."

"Numarasını ezbere biliyorum. Lütfen! Bir deneyin!"

Till numarayı söyledi.

Profesör, Till'i şaşırtarak gerçekten dediğini yaptı. Telefona uzanıp şarj istasyonundan çıkardı ve numarayı girdi. Till dört kez çaldığını duydu, sonra bağlantı gerçekten sağlanınca bir an için kalbi durdu.

Biliyordum işte. Tramnitz telefonu değiştirmiş.

Hastanenin sabit hattı üzerinden Ricarda'ya ulaşılabiliyordu.

"Alo? Profesör Sänger, Stein Kliniği, iyi günler. Şu an eşiniz karşımda oturuyor. Sizinle konuşmak istiyor. Evet, evet, biliyorum. Özür dilerim."

Niye özür diliyor?

O daha klinik müdürünün dilediği özrün şaşkınlığını yaşarken profesör ahizeyi ona uzattı.

Till boğazını temizledi. Yutkununca acı bir tat geldi ağzına.

"Alo?"

Sessizlik.

Gözlerini yumdu. Sänger'yı, hemşire odasını ve bütün kliniği çıkardı aklından. Hayatının en önemli telefon görüşmesine odaklandı.

"Alo, hayatım, benim."

"Biliyorum."

Ricarda'nın sesi korkmuş gibi geliyordu, gerçi bir sinir hastalıkları hastanesinin müdürü tarafından arandığı düşünülürse anlaşılır bir şeydi.

"Hiç endişelenme, her şey yolunda, ben iyiyim."

Yeniden sessizlik. Ricarda dilini yutmuş gibiydi ve bu da makuldü.

"Ben, nereden başlasam bilmiyorum. Sana söyleyeceğim şeyin kulağa delice geleceğinin farkındayım. Ben de çok inanmıyorum zaten. Doğrusunu söylemek gerekirse sadece inanmak istiyorum."

"Anlamıyorum..."

"Biliyorum, ben de anlamıyorum," diye böldü karısının boğuk gelen sesini. "Bunu nasıl dikkatlice söyleyebilirim bilmiyorum, o yüzden öylece söyleyeceğim: Başardım. Tramnitz'le bağlantı kurdum."

"Tramnitz mi? Katille mi?"

"Evet, doğru. Sana söz verdiğim gibi. Ve o dedi ki..." Till göz kapaklarını sıkıca bastırdı ama tek bir damlanın yolunu bulup yanağından akmasına engel olamadı.

"Oğlumuzun hâlâ hayatta olabileceğini söyledi."

Ricarda derin bir nefes alıp verdi. "Lütfen..."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Olası değil... yine de..."

"Neden?"

Tek bir kelimeydi ama Till'in tedirgin olması için yeterliydi. Gözlerini yeniden açıp kırpıştırdı.

Önemli olan ne dediği değildi. Nasıl söylediğiydi.

Neden?

Öylesine buz gibi. Agresif. Neredeyse nefret dolu.

"Efendim?"

"Bunu neden yapıyorsun?" diye aynı soğuklukta sordu.

Till kekelemeye başladı. "Ben, emin olmak istiyorum hayatım. Bunu konuşmuştuk. Sen de istiyordun."

Hatta ona acı çektirmemi istemiştin.

Bir derin nefes daha, bu kez daha az kaygılı. Daha çok sinirli. Öfkeli.

"Bak. Profesör Sänger'ya da söyledim. Artık dayanamıyorum. Kes şunu!"

"Keseyim mi?"

"Evet. Beni rahat bırak. Bizi rahat bırak. Beni bir daha asla ama asla arama Patrick."

Sonra en korkuncu geldi. Telefonu kapattı. Kısa bir tıkırtı oldu ve bu ses Till için bir zindan kapısının kapanma sesiyle

aynı anlamı taşıyordu. Ricarda bağlantıyı koparmıştı ama sebebini en az ona "Patrick" demesinin sebebini anlamadığı kadar anlamıyordu.

Neden bana sahte ismimle hitap etti?

"Bana anlatmak istediğiniz bir şey var mı?"

Till başını kaldırdı. Bir an için yalnız olmadığı, gözlerindeki yaşlar yüzünden bir filtrenin ardından bakar gibi gördüğü kadının iddiaları için kanıt istediği aklından çıkmıştı. Artık sunamayacağı kanıtlar.

"Ben Till Berkhoff'um," dedi inatla, "neden" sorusunu "çünkü öyle"yle cevaplayan küçük bir çocuk gibiydi.

"Karınız aksini iddia ediyor," dedi Sänger soğukkanlılıkla. "Bana isminizin Patrick Winter olduğunu söyledi."

"*Beni bir daha asla ama asla arama Patrick.*"

"Bu benim buraya girmek için kullandığım ad. Bakın, buranın neresi olduğunun farkındayım. Ama ben sağlıklıyım. Ben kendimi buraya yalandan yatırttım."

"Neden böyle bir şey yapasınız?"

"Oğlumun katiline yakın olmak istediğim için."

"Oğlunuzun adı ne?"

"Ne aptalca bir soru bu böyle. Max. Gazete okumuyor musunuz siz? Max bir yıl önce kaçırıldı."

"Max Berkhoff mu?"

"Evet o. Neden uçan dairelerden bahsediyormuşum gibi konuşuyorsunuz? Guido Tramnitz'in neden burada yattığını çok iyi biliyorsunuz."

"Burada tedavi görüyor," diye düzeltti onu sanki arada bir fark varmış gibi. Sonuçta bir yere kapatılmıştı ve çocuk katillerini iyileştirecek bir tedavi yoktu.

"Sadece öldürdüğünü itiraf ettiği iki çocuğu öldürmedi. Benim oğlumu da kaçırdı, işkence edip öldürdü."

Öldürdü mü?

"Ama susuyor."

"Siz de emin olmak istediniz, öyle mi?"

"Evet, elbette. Hangi baba istemez?"

"*Beni bir daha asla ama asla arama Patrick.*"

"Yani kendinizi buraya yalandan yatırttınız?"

"Tramnitz'in günlük tuttuğunu duyunca aklıma bu fikir geldi, evet. Ve tahmin edin ne oldu? Gerçekten tutuyormuş. Max'i onun öldürdüğünü ispatlayabilirim."

"Günlük sayesinde mi?"

"Aynen öyle. Odasını aramanız gerek. Komodininde gizli bir göz var."

Ya da vardı. Kırdım.

"Gizli bir göz mü?"

Sänger yine aynı tonda konuşmuştu, öyle ki bu soru ya küçük bir çocuğa ya da sanrılar gören birine sorulmuş gibi geliyordu kulağa.

Ah Tanrım, gerçekten de bir deli gibi konuşuyorum.

"Tamam, biliyorum, bana inanmıyorsunuz. Bunu anlarım. Ben olsaydım ben de inanmazdım. Ama kayınbiraderim ispatlayabilir. O bir polis. Patrick Winter'nın kimliğini o sağladı ve beni buraya soktu."

Sänger sakinleşmeye çalışan biri gibi derin bir nefes aldı. "Adı ne?"

"Oliver Skania."

"Onun numarasını da ezbere biliyor musunuz?"

Till hayır demek zorundaydı.

"Ama kırk dördüncü bölgede çalışıyor. Tempelhof'taki polis merkezini arayın, numarası bütün çevrimiçi kayıtlarda var. Oliver Skania'yı sorun."

Sänger hayır anlamında başını salladı ama şöyle dedi: "Kendiniz yapsanız daha iyi olur." İkinci ve son kez telefonu Till'e verdi. Bu kez hoparlörü açtı.

53.

"Alo. Ben Till Berkhoff. Oliver Skania'yla konuşmak istiyorum."

"Ne konuda?"

"Özel bir konu. Komiser Skania benim kayınbiraderim olur."

"Bir saniye lütfen."

Santraldeki soğuk kadın sesinin yerini klasik bir bekletme müziği aldı, ta ki sesi sabırsız gibi gelen yaşlı bir adam telefonu açıp kendini tanıtmadan doğrudan sadede gelene kadar:

"Alo. Komiser Skania'yla mı görüşmek istemiştiniz?"

"Evet."

"Artık burada çalışmıyor."

Ah.

Kahretsin. Bana yardım ettiği ortaya mı çıktı?

"Efendim?"

Till endişesini yüksek sesle dile getirdiğini ancak karşı taraftan soru gelince fark etti.

"Skania size ne konuda yardım etti?"

"Önemli değil," dedi Till, boşboğazlık ettiği için kendisine kızdı.

Memurun şüphelenmesi ve başka sorular sorması normaldi, mesela şunun gibi sorular:

"İsminiz neydi?"

"Patrick... ah, Till Berkhoff. Bakın, benim acilen kayınbiraderimle konuşmam lazım. Bir numara bıraktı mı?"

"Oliver sizin kayınbiraderiniz mi?"

"Evet."

"Ve siz bilmiyor musunuz?"

Memur daha da işkillenmiş gibiydi. Arka taraftan başka telefonlar çalışıyordu. İnsan sesleri, klavye tıkırtıları. Büyük bir ofisin canlı arka fonu.

"Neyi bilmiyor muyum?"

"Bana doktoru verin," dedi memur.

"Efendim?"

"Biz konuşurken aradığınız numarayı kontrol ettim. Bir psikiyatri kliniğinde bulunuyorsunuz. Yanınızda bir doktor var mı?"

Till telefonu elinden alan Sänger'ya baktı, profesör hoparlörü kapatıp polise kendini Stein Kliniği'nin müdürü olarak tanıttı.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dilerim. Bu konuşma tedavi sebebiyle gerekliydi, sizi daha sonra arayıp tam olarak açıklayacağım."

Gerekli mi?

Tedavi sebebiyle mi?

Till hemşire odasında etrafına bakındı. Gözlerini personelin kişisel eşyalarının, geniş bir kahve fincanının, buzdolabının üzerindeki kartpostalların, kaloriferin altındaki yedek ayakkabıların üzerinde gezdirip parmaklıklı pencerelerin önündeki bitkilerde takılı kaldı. Ve bir anda korku doldu içi.

Sonsuza kadar burada kapalı kalacağı korkusu. Max hakkındaki gerçeği asla öğrenemeyeceği korkusu.

Yeniden Sänger'ya baktı, kadın eli ensesinde telefonla konuşuyordu.

Ah Tanrım, bana inanmıyor. Beni gerçekten Patrick Winter sanıyor.

"Tamam, anlıyorum. Böyle bir şey bir daha asla olmayacak."

Sänger telefonu kapatıp ayağa kalktı.

"Lütfen, bir saniye. Beni dinlemeniz lazım," dedi Till, aynı şekilde yerinden kalktı.

"Elbette. Dinleyeceğim. Sağlığınız el verirse yarın uzun bir seans yapacağız."

"Hayır. Yarın olmaz." Yumruğunu masaya vurdu. "Şimdi! Anlamıyorsunuz. Bu bir..."

"Komplo mu?" diye lafı ağzından aldı doktor, Sänger söyleyince Till'in kulağına çok da inandırıcı gelmedi.

"Burada ne dönüyor bilmiyorum. Kayınbiraderime ulaşmamız lazım, o her şeyi açıklayabilir."

"Ne var ki polisin az önce telefonda söylediği şeyden sonra sanıyorum pek mümkün değil."

Till yeniden parmaklıklara baktı, sonra doktora döndü.

"Ne söyledi?" diye sordu.

"Gerçekten duymak istiyor musunuz?"

"Tabii ki."

"Oliver Skania ölmüş."

Sanki bir ısıtma çubuğu yutmuş gibi saliseler içerisinde Till'in boğazı kurudu.

"Ölmüş mü?" dedi boğuk bir sesle.

"Evet. İşe gitmeyince dairesinde ölü bulunmuş. Görünüşe göre intihar etmiş."

54.

Ona sakinleştirici vermediler. Hasta odasına geri götürülmesi için ne iğne ne deli gömleği ne de bir hasta bakıcı gerekti. Till sükûnetini korudu. Dışarıdan. İçinden hemşire odasını darmaduman etmek geliyordu. Buzdolabını bağlandığı yerden söküp devirmek, duvar panosunu üzerindeki gülünç tatil kartpostallarıyla birlikte odanın ortasına savurmak geliyordu. Bitkilerden birini, en iyisi de uzun dikenli bir kaktüsü alıp Sänger'nın yalandan kaygılı bir ifade takındığı yüzüne patlatmak, sonra da Simon ya da başka bir bakıcının muhakkak onu bekliyor olduğu koridora doğru koşmak istiyordu. Onu alıkoyan şey kendine hâkimiyeti, mantığı ya da bu davranışın anlamsızlığını idrak etmesi değil, sadece aşırı yorgunluğuydu.

Midesi bulanıyor, susuz kalmış biri gibi kafasının içi uğulduyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu, Profesör Sänger'nın desteğiyle odasına doğru attığı her adım ona sonsuz bir eziyet gibi geliyordu.

Düşünceleri bile yoğun bir salyanın akış hızındaydı ve aslında hepsi de tek bir soru etrafında dönüyordu:

Burada ne oluyor?

Ricarda onu inkâr etmişti. *Skania ise... ölmüştü!*

Hiç mantıklı değildi bunlar. Daha dün telefonda onunla konuşmuştu. Ayrıca Skania intihar edecek bir tip de değildi.

Diğer yandan intihar edecek tip diye bir şey var mıydı ki?

Her insanın kırıldığı bir nokta yok mu? Kendisi gibi davranmadığı, yaralandığı, mahvolduğu bir nokta?

Kendini akıl hastanesine yatırttığı bir nokta?

Şüphe götürmeyecek tek şey onun durumuydu: Kaçıp kurtulmanın mümkün olmadığı bir hapishaneye kendi kendine girmişti. Gerçeği bulmakta ne kadar diretirse personele o kadar deli gözüktüğü bir hapishaneye.

Sonuç ortadaydı: Till çaresiz bir durumun içerisindeydi.

Ama *nedenini* anlamıyordu.

Bu komplonun arkasında nasıl bir plan vardı? Sonsuza kadar burada kapalı kalsın diye bütün bağlantılarının kesilmesinden kimin nasıl bir çıkarı olabilirdi?

O cevaplar ararken bir soru onu sıkıştırıyor, düşünemez hale getiriyordu: Tramnitz doğru mu söylemişti? Max gerçekten de dışarıda bir yerde hâlâ yaşıyor, ağlıyor, nefes alıyor ve acı çekiyor olabilir miydi?

Ve bundan Tramnitz dışında kimin haberi vardı?

Yoksa onu inkâr eden, yok sayan, kendi seçtiği cehennemde yalnız bırakan insanların mı?

Sänger onu yatağına taşımayı başarınca kendi isteğiyle bir ağrı kesici ve bir uyku ilacı aldı, rüyasız, simsiyah bir deliğin içine düşüp birçok kez korkuyla sıçradı. O kadar çok uyandı ki bir saat bile uyumamış gibiydi, oysa ertesi gün tavan lambası açılıp iki silüet odasına girdiğinde çoktan öğle olmuştu.

"Seda?" diye sordu Till kupkuru boğazıyla. Önce kütüphane arabasını görmüştü. Gözleri ağır bir göz nezlesi geçirmiş gibi çok uyumaktan yapış yapıştı. Bir yandan odanın kapısını kapatırken Seda'nın yerine cevap veren ikinci kişiyi o ana kadar fark etmemiş olmasının bir sebebi de buydu.

"Çok zamanımız yok."

Till doğruldu, tahmini doğrulanmıştı. Seda'ya eşlik eden Simon'du.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu kendine bile yabancı gelen bir sesle. Muhtemelen uyku ilacının devam eden etkisi yüzünden dili şişmiş, iki kat büyümüş gibi geliyordu. Ama belki de sadece bir şeyler içmesi gerekiyordu.

Simon düşüncelerini okumuş gibi, "Size su getirdim," dedi. Siyahi hasta bakıcı elindeki beş litrelik bidonu yukarı kaldırdı.

Bir şişe de yeterdi, diye düşünüp şaşırdı Till.

Sonra Simon'un sinirle saatine baktığını gördü, Seda fısıltıyla konuşunca da durum nihayet gerçek dışı bir hal aldı: "Yardımına ihtiyacım var."

Rüya görüyorum. Uyanık değilim.

Ama Till bundan hiç de emin değildi çünkü duyuları tuhaf bir şekilde daha önce hiçbir rüyasında olmadığı kadar keskindi. Seda kütüphane arabasını Till'in yatağına biraz daha yaklaştırırken tekerleklerin gıcırtısını duydu. Hafif, çiçekli parfümünün kokusunu aldı. Kahverengi, hüzünlü gözlerinin beyazındaki kırmızı kılcal damarları gördü.

"Yardım mı?"

Till şimdilik kısık ateşte pişen baş ağrısının yeniden alevleneceğinden korkmasaydı kahkahayı basardı. İşler bundan daha saçma bir hal alamazdı. Orada kapatılmış, yaralanmış, kendini kurtarmak için bile yetersiz bir halde öylece yatıyordu ve neredeyse porselen kadar kırılgan, solgun yüzlü bu çıtı pıtı kadın aksi gibi gelmiş ondan yardım istiyordu.

"Lütfen, zamanımız azalıyor," diye yeniden konuştu Simon. "Nakil birkaç saate başlayacak, o yüzden..."

"Bir saniye." Till gözlerini Seda'dan alıp Simon'a baktı. "Ne nakli?"

Bakıcı perdesi çekilmiş gibi görünen pencereyi işaret etti, oysa hava o kadar kasvetliydi ki dışarısı seçilmiyordu.

"Şiddetli yağış yüzünden dışarıda bir sürü su borusu patladı, hasta koğuşundaki tesisatta zarara yol açtı."

Yani bidon bu yüzden.

"Stoklarımızı kelimenin tam anlamıyla suyun üstünde tutmaya çalışıyoruz. Ama duş alınmıyor, sifonlara sadece bir kez basılabiliyor, sonra elle tekrar doldurmak gerekiyor. Sürdürülebilir bir durum değil, bu yüzden hastaları diğer hastanelere dağıtmak zorundayız."

"Ben nereye gideceğim?" diye sordu Till, o sırada Seda kütüphane arabasına koymak için komodinin üzerinden artık hiçbir işlevi kalmayan James Joyce cildini aldı.

"Siz mi?" diye sordu Simon. "Hiçbir yere. Durumunuz üçüncü bölümde tedavi edemeyeceğimiz kadar kritik değil. Aslında sadece bir yatağa ve ağrı kesiciye ihtiyacınız var. Duşlar yeniden çalışana kadar üstünkörü yıkanmakla yetinmeniz gerekecek."

"Ama Tramnitz?"

Till bir süreliğine gözlerini yumdu. Cevabı duymak istemiyordu.

"O nakledilecek, evet."

Hayır, hayır. Olmaz... YAPAMAZSINIZ!

"Ama niye?" diye karşı çıktı. "O turp gibi."

Benim aksime. "Hatta onunla uzun bir sohbet ettim."

"Tam olarak bu yüzden buradayım Patrick," dedi Seda. Sahte isminin anılması umutsuzluğunu bir kez daha yeşertti.

"Bana öyle deme."

Seda kömür karası bir tutam saçını kulağının arkasına itti, "Tamam, nasıl istersen," dedi. "Ama açık açık konuşabiliriz. Sonunda tüm cesaretimi toplayıp Simon'a açıldım. Ona ben Tramnitz'leyken senin de odada olduğunu söyledim."

"Ee?"

"Bunu doğrulayabilir misin?"

"Burada fahişe olarak çalıştığını mı?"

"Evet. Sadece o değil..." Seda utançla yere baktı. "Bunu kendi rızamla yapmadığımı doğrularsın diye ummuştum."

Seda aniden büsbütün kaybolmuş gibiydi, sadece kıyafetleri değil bütün bir oda etrafında aniden bitivermişti sanki. Sıçan grisi örgü kazağı bir şal gibi bedeninden sarkıyor, kadın güçlü kuvvetli, siyahi bakıcının yanında konuşmak için çok fazla güce gereksinim duyan cılız bir kız çocuğu gibi görünüyordu.

Till bir anda, buraya yatırıldığından beri çok az sohbet ettiği kadını uzun zamandır tanıdığı hissine kapıldı. Derin bir acıma duyup yumuşak bir sesle konuştu: "Kasov'un sana neler yaptığını biliyorum."

Seda başıyla onaylarken Simon sesli bir nefes aldı. Öfkesinden çene kemiklerini öyle bir sıkmıştı ki yanak kemikleri belirginleşmişti.

"Sen tamamen sağlıklısın Seda. Kasov çok para kazandığı ilaç testlerine katılman için seni gizlice buraya soktu."

Till yüzü buz kesmiş Simon'a baktı.

"Sanırım gelen paranın bir kısmı da hastanenin kasasına kalıyor, bu yüzden de Kasov'un bazı şeyleri yapmasına göz yumuluyor, değil mi? Hastaları tehdit ettiğini, zorbalarla aynı hücreye kapattığını ya da senin onun için fahişelik yapmak zorunda kaldığını öylece görmezlikten geliyorlar."

"Bunların hepsini Tramnitz mi anlattı?" diye sordu Simon.

"Evet. O çok önemli bir tanık. Onu göndermemelisiniz. Hiçbir koşulda."

"Elimiz kolumuz bağlı. Avukatı 'uygunsuz koşullar' yüzünden nakledilmesinde ısrarcı, gerçekten de kendi açısından

haklı. Hele de Tramnitz bir sebepten başından ve parmağından yaralanmışken, siz bunu açıklayabilir misiniz acaba?"

Till, Simon'un son sözlerini duymamıştı. Fazlasıyla kendi düşünceleriyle meşguldü.

Tanrı aşkına.

Yalnızca buraya tıkılı kalmamıştı, bir de artık mecburen bu hastanede kalıyor olsa da burada bulunmasının asıl sebebi elinden kaçıp gitmek üzereydi. Tramnitz daha sonra geri dönecek olsa bile onun için erişilmez olan yüksek güvenlikli bir koğuşa yerleştirilecekti.

Simon iç geçirdi. "Az önce onun yanındaydık. Seda Kasov'a dair suçlamalarını doğrudan kendisine söyledi ama beklenildiği gibi Tramnitz bunları doğrulamak istemedi. Sadece güldü."

Kahretsin!

Till üzerinden battaniyeyi atıp hangi amaçla yaptığını bilmese de kalkmak istedi. Gerçekten de biraz daha iyi gibiydi.

Kendisini dün geceki kadar yorgun ve bitkin hissetmiyordu, ağrıları da tahammül edilebilir düzeydeydi ama Tramnitz'in naklini engelleyebileceğini hiç sanmıyordu.

"Lütfen yatakta kalın," dedi Simon. "Suyu da bölüştürün. Gerekirse tuvalete dökmek zorunda bile kalabilirsiniz. Ama merak etmeyin yakında birileri gelip sizi yeniden koğuşa götürecektir. O zaman, belki yarın sabah, ifadenizi bir de Profesör Sänger'nın önünde tekrarlamanızı rica edeceğim. Duyuyor musunuz? Bay Winter, yapar mısınız bunu?"

Bu sözleri trans halindeymiş gibi duyan Till bir kez daha itiraz edip "Ben Patrick Winter değilim!" diyecek oldu ki gözü yatağının önündeki kütüphane arabasına takıldı.

Seda James Joyce'u ciltli, büyük boy iki kitabın arasına yerleştirmişti. Bu sırada, yanlışlıkla olmuş gibi, iki ciltten biri biraz öne kaymıştı.

Till gözlerini kırpıştırdı.

A4 kâğıt boyutundaki ciltli kitap, sırtı değil sayfaları ona dönük olan tek kitaptı. Sırf bu sayede atlas benzeri eserin arasına sıkıştırılmış başka bir kitap olduğunu fark edebildi. İncecik bir cilt. Kahverengi. Siyah fiyonklu, günlüğü kapatmaya yarayan siyah bir fiyonk.

Till Seda'ya baktı, kahverengi gözlerindeki anlayan, onaylayan bakışı gördü. Seda başını sallarken Till kısık sesle sordu: "Burada geçireceğim zaman için bir şey ödünç alabilir miyim?"

55.

Tramnitz

"Ne dönüyor burada?" Kasov'un yüzünün fotoğrafı çekilseydi "kuduzun ilk evresi" başlıklı bir belgesel için iyi bir malzeme olurdu. Gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi ve konuşurken salyalar saçıyordu. Sesi her zamankinden daha gıcırtılıydı. "Bu da neyin nesi böyle?"

Tramnitz pencerenin önünden ayrılıp abartılı bir şekilde göğüs geçirdi. "Evet, su tesisatı bayağı boktan, neyse ki yakında nakledileceğim."

Aslında Tramnitz, Kasov'u değil, sevk için gerekli bütün formaliteler halledilip nakil aracı hazırlanır hazırlanmaz tedaviyi yürüten doktor olarak hastasının naklinden sorumlu olacak Frieder'yı bekliyordu.

"Benimle alay etme!" Heyecandan senli benli konuşmaya geçen Kasov öfkeden köpürüyordu. Tramnitz bu kuş suratlının kulaklarından kırmızı dumanlar çıktığını görseydi şaşırmazdı.

"Patrick Winter'dan bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Onunla ilgilenmen gerekiyordu. Hatta sana zaman bile vermiştim. Ama sen bu zamanı ondan dayak yiyerek mi değerlendirdin?"

Tramnitz hafif şişmiş burnuna dokundu, Winter'nın aptalca saldırısından bunun dışında bir de mor bir göz kalmıştı geriye. Sonra sargılı parmaklarına baktı. Bantlı tırnak yuvası kaşınıyor ve bu his nedense hoşuna gidiyordu.

"Biraz köpürmüştü. Gerçekten de aklı başında değil. Orası kesin. Şimdi de Till Berkhoff olduğunu iddia ediyor. Max'ın babası."

"Beni ilgilendirmiyor. Sen bana Simon'la ne konuştuğunu söyle."

"Simon mu?"

"Şu siyahi çam yarması. Az önce Seda'yla birlikte yanına geldiğini gördüm. Ne istiyormuş?"

Tramnitz cevabı hatırlamak için iyice bir düşünmesi gerekiyormuş gibi davrandı. "Simon bana su getirdi, Seda da kitaplarımı topladı."

"Sana benimle alay etme dedim. Ne istiyorlarmış?"

"Bir ifade."

Kasov kaşlarını çattı, böyle yapınca yüzü çirkinleşti, burnu biraz daha uzun göründü, iyice kargaya benzedi. "Ne ifadesi?"

"Tahmin ediyor olmasaydın burada olmazdın. Seda seni ele verdi. Bir tanığı var."

"Kim?"

"Kim olacak. Ben sürtükle ilgilenirken odama saklanmış."

Başhekim istemsizce boğazını tuttu, sert bir sesle tedirginliğini gizlemeye çalıştı. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Bu kanıtlamaz. Ama maalesef Winter konuşmamıza kulak misafiri olmuş."

Tramnitz aniden aklına gelen fikirden memnundu. Elbette Kasov'a hainin kendisi olduğunu, Winter'ya doktorun çevirdiği dolapların hepsini anlattığını söylemeyecekti. Onu tedirgin etmenin daha iyi bir yolu vardı.

"Hangi konuşma?"

Kasov yemi yutmuştu, şimdi Tramnitz'in sırıtmadan durması gerekiyordu. Ah, insanların korkularıyla oynamayı nasıl da seviyordu, özellikle de Kasov gibi şerefsizlerin korkularıyla.

Yine de. Aslında cana yakın insanların korkularını daha çok seviyordu. Onlarınki çoğunlukla daha derin oluyordu.

"Koridorda. Winter'yı senin için ortadan kaldırmam karşılığında bana bedava fahişe ve kokain teklif ettiğin konuşma."

"Nasıl, nerede... olmaz öyle şey."

"O sırada neredeydi ben de bilmiyorum. Ama bunları duymuş. Bana kendisi söyledi. Sonra gizlice benim odama girmiş ve beni Seda'yla suçüstü yakaladı."

"Kahretsin." Kasov dişlerini sıktı.

"Senin için kötü oldu, evet. Ama benim için eğlenceliydi. Hey, ne yapıyorsun sen?"

Başhekim, Tramnitz'in yatağının çevresinden dolanmış, doğrudan komodinin çekmecelerini açmıştı. Tek tek.

"Hop, ne oluyor?"

"Nerede?" diye sordu Kasov, en alt çekmecenin içindekileri yatağın üzerine boşalttı. Fakat aradığını gizli gözde de bulamamış gibiydi.

"*Ne* nerede?"

Yatağın üzerinden örtüyü kaldırıp silkti, ardından yastıkları yokladı, sonunda çarşafı çıkardı.

"Kafayı mı kırdın sen?" diye sordu Tramnitz ama doktor yatak kılıfının fermuarını açarken aslında ne bulacağını biliyordu. Çünkü jileti tam olarak oraya, baş ucuna saklamıştı.

"Seni buradan silahlı göndereceğimi mi sanıyordun?" diye sordu Kasov yüzünde zafer ifadesiyle, baş ve işaret parmaklarının arasında gümüş jileti tutuyordu.

Kahretsin.

"Ayrıca senin aksine nasıl kullanılacağını da biliyorum." Jileti önlüğünün göğüs cebine sokup topuklarının üzerinde döndü.

Ne demek istiyor bu şimdi?

Tramnitz kötü hissetmek nedir bilmiyordu, sadece hafif, belli belirsiz bir kaşıntıya sebep olan şaşırtıcı düşünceleri tanıyordu. Şimdi olduğu gibi.

"Aklından ne geçiyor?" diye doktorun arkasından seslendi Tramnitz.

"Ne olacak? Winter'ya gidiyorum."

Kahretsin. Bu benim planımda yoktu.

"Ne diye?"

Kaşıntı isteği artmıştı.

Kasov kapının kilidine çipli bir kart uzattı.

Tahliyeye hazırlık işlemleri süresince hasta koğuşunda hareket özgürlüğü epey sınırlandırılmıştı, kapılar yalnızca dışarıdan açılabiliyordu. İçeriden açmak için dijital bir anahtar gerekiyordu.

Kasov odadan çıkarken gözlerini Tramnitz'den ayırmadı, ta ki kapı ardından kapanana kadar. Ama öncesinde sorusunu cevaplamıştı: "Senin beceremediğini halletmeye."

56.

Till

El yazısı sahibine uygundu. Özenle değil, enerjik hareketlerle yazılmış süssüz bir yazıydı. Kalem ucunun krem rengi kâğıtta uyguladığı bariz baskı, kendinden emin, dinamik bir insana işaret ediyordu. Ama yazı yanıltıcıydı, tıpkı sahibi gibi.

Till işin aslını bilmeseydi bu kusursuz satırların genç, eğitimli, zeki bir adamın, mesleğe yeni başlamış bir doktor, bir mühendis ya da bir hukukçunun elinden çıktığını sanırdı. Topluma faydası olan birinin elinden. Küçük çocuklara kendi yaptığı kuvözlerde işkence etmeye özel bir merakı olan sadist bir seri katilin değil.

Bahse varım, hiçbir sonuca, hiç kimseye ulaşamadın, diye Tramnitz'in günlüğünü okudu Till. Sayfaları sonuna kadar çevirmiş, en son yazdığı kısımdan başlamıştı. Henüz okumadığı kısımdan.

Gerçekten de Tramnitz dünden bu yana kısacık bir süre içerisinde, yeni iğrençlikler yazmayı ve defteri Seda aracılığıyla ona iletmeyi bir şekilde başarmıştı. Till, Sänger tarafından bir kez daha suçüstü yakalanmamak için kendisini banyoya kilitlemiş, kucağında günlükle kapalı klozet kapağının üzerine oturmuştu.

Aramaların boşa. İletişime geçeceğin kişiler ya seni tanıdıklarını reddedecekler ya da artık zaten yoklar. Şimdi aciz bir şekilde, karanlıkta el yordamıyla dolanıyor, kendine sorup duruyorsun: Neden? Ne oluyor?

Biliyor musun Max'in babası Till, neredeyse sana üzülesim geliyor. Çünkü bu soruların cevabı öyle açık, öyle ortada ki fakat sana senin hayatını açıklayan insan olmak istemem. Çünkü anladığında her şey daha da kötüye gidecek. Senin için tabii.

Balacağın gerçek seni rahatlatmayacak. Daha çok bir kanser teşhisi gibi olacak, haberdar olsan da ömrünün süresinin değişmeyeceği fakat olmasan bedeninde ağır ağır ilerleyen ölümün acı verici farkındalığından muaf olacağın bir kanser teşhisi gibi.

Ama böyle biri olmak istemiyorum, sonuçta senin acı çekmenden hiçbir çıkarım yok. Seni acı çekerken görebilseydim benim için sadece eğlence olurdu ama beni gerçekten naklederlerse aramızda yüksek güvenlikli birkaç kapı, hatta onlarca kilometrelik bir mesafe olacak.

Ben geveze biri değilim. Bildiklerimi burnunun ucundakini bile görmeyen insanlara anlatma ihtiyacı duymuyorum. Aradığın cevapları kendin bulmanı tercih ederim. Bu amaçla, benden sana ilk ipucu: Önce doğru soruları sorman gerek.

Max nerede, başına ne geldi, değil.

Doğru soru: Max'in bulunmamasından kimin çıkarı olabilir?

Till başını ilk kez burada kaldırdı ve banyo zeminindeki gri derzlerde, bu satırların onu, canavarın Max'la karşılaşmasını anlattığı önceki sayfalardan neden daha fazla altüst ettiğine dair bir açıklama bulabilecekmiş gibi gözlerini fayanslara dikti.

Bunun sebebi bu satırların... "samimi" olmasıydı belki de. Tuhaf bir şekilde aklına başka hiçbir kelime gelmiyordu ama Tramnitz'in sözlerinden ispatı zor bir gerçek seziliyordu. Özellikle de devamındaki itiraflarından.

Hayattaki her şey motivasyon meselesidir. Ben sırf aşırı ağlarlar bana hayatta olduğumu göstersinler diye öldürüyorum. Gözyaşlarını seviyorum, sadece kurbanın gözlerindekileri değil yakınlarınınkini de. Suçlarımı baştan itiraf ettim. Çünkü çocukların anne babaları mahkeme salonunda nefret dolu gözlerle bana baktıklarında acılarını hissetmek istedim. Tabii hâlâ hayattalarsa, sonuçta Laura'nın annesi Myriam'ı ortadan kaldırmıştım. Ama karşı taraftan avukatı suçları nasıl işlediğimi detaylarıyla anlatırken geride kalanların çaresizliğini, sarsılmışlığını görmek ruhuma okşadı. Anneler, babalar, kardeşler... hepsi beni öldürmek istiyorda. Cezai ehliyetimin olmayacağı iddiasının kabul edildiğini, sonsuza kadar onların ulaşamayacakları bir yerde kapalı kalacağımı idrak ettiklerinde öfke dolu, neredeyse delice bir acı ışıldadı gözlerinde.

Sense bütün engelleri aşıp bana ulaşmayı başardın Max'in babası Till. Ama burada karşılaşacağımızı tahmin edebilir miydin?

Senin acını ve çaresizliğini izleme zevkini neden Stein Kliniği'nin hasta koğuşunda böylesine ihtimal dışı bir karşılaşmaya saklamıştım?

Neden itiraf etmek istemedim?

Till ürperdi. Tüylerini diken diken eden ürperti bütün vücuduna yayıldı. Bütün soruların içinde en önemli soru tetiklemişti bunu.

Bu kadar akla yakın olmasına rağmen Till'in kendisine hiç sormadığı o soru.

Tramnitz neden itiraf etmemişti?

Hayattaki her şey motivasyon meselesidir.

Till yeniden başını kaldırdı. Son günlerde çoğunlukla ağrıdan, bazen de oğlunu düşünerek ağladığı için göz pınarları artık kuruydu, en azından o an için. Göz kırpmak bile acı veriyordu. Göz kapakları birer törpü gibi kurumuş irislerine sürtüyordu.

Neden itiraf etmek istemedim?

Till yerinden kalktı, yüzüne su çarpıp suyla gözlerini ovuşturdu, su içse de herhangi bir rahatlama hissetmedi. Susuzluğu geçmedi, gözleri sanki günlüğü okumayı bırakması için onu uyarır gibi yanmaya devam ediyordu.

Ama Till'in elbette devam etmesi gerekiyordu çünkü Tramnitz'in sadece birkaç sözle onu temelden sarsmayı nasıl da başardığının farkındaydı.

Bu gaddar herif kurbanlarının yaralarına tuz basmayı çok iyi biliyordu. Birçok psikopat gibi işkence ettiği insanları açık bir kitap gibi okuyabiliyordu. Düşmanlarının umutlarını, dileklerini ve korkularını, muhtemelen sonrasında terapi için gittikleri psikiyatristten çok daha iyi anlıyordu.

Nasıl da kördüm, diye geçirdi içinden Till, yeniden oturdu. *Gözlerim nasıl da bağlıydı.*

Bunca zamandır Tramnitz'in bu suçu tek başına işlediğini varsaymıştı. Skania'ya ne kadar emin olduklarını sorduğunda Skania ne cevap vermişti?

"*Şimdiye kadar yüzde doksan dokuz öyle olduğunu tahmin ediyorduk. Ama son bir saattir yüzde yüz eminiz.*"

Till suç ortaklığını uzak bir ihtimal olarak bile, bir saniyeliğine dahi göz önünde bulundurmamıştı.

Bu kişinin kim olabileceğine dair belli belirsiz, tamamen saçma, anlamsız, gülünç, aptalca ama yine de akla yakın bir fikri olmasına rağmen bu kişiye ilişkin bütün düşüncelerini bastırıp

günlüğün son satırlarıyla birlikte korkunç şüphesinin yanlışlığı kanıtlanacak umuduyla okumaya devam etti.

Neden itiraf etmek istemedim?

Eğer bana verecek anlamlı bir cevabın yoksa bu da seni benim düşüncelerimin çıkış noktasına götürür:

Max'ın bulanıp bulanmaması kimin umurunda değil?

Ricarda'nın.

Bu düşünce aklından geçmişti bir kez. Till sanki aklından geçeni bastırmak ya da en azından yumuşatmak mümkünmüş gibi eliyle ağzına vurdu.

Beni inkâr etti. Bana sahte ismimle seslendi, onu da yalnızca Skania'dan öğrenmiş olabilir. Güya intihar etmiş Skania'dan!

Burnuna acı tatlı bir koku doldu, kendi terinin kokusu, korku, acı ve çaresizlikten beslenmiş bir kokuydu, Till böyle korkunç bir şey için hiçbir sebep, hatta bir bahane bile düşünemiyor olsa da üstüne bir de ihanet eklenmişti.

Tamam, gerildiğimiz oluyordu. Ben Max'ı çok şımartmıştım. O da ikinci bir bebek istiyordu.

Gazeteler bile yazmıştı bunu. Mevzu Till'in çabuk köpüren, sinirli mizacıyla birleşince gemisini manşetlerle yürüten basının işine yarayacak sansasyonel bir haber karışımı çıkmıştı ortaya: "Böyle bir şeye hangi ilişki dayanır?", haftalık bir dergi üç sayfa boyunca bu soruyu incelemişti. Sonra: "Evlilikleri Max'ın kaybolmasından önce zaten bitmiş miydi?"

Gazeteciler detayları sansasyona aç okuyucularının önüne zevkle sermişti: Max tek çocuk olarak kalmasın diye Ricarda ikinci bir bebek istiyordu. Babası oğluna çok düşkündü. Her şeyi yapmasına izin veriyordu. Ne de olsa kendisine çok benziyordu.

Çok mu benziyordu?

Günlük Till'in ellerinden kaydı, yüzünü kapattı elleriyle.

Ona beni hatırlattığı için mi Max'tan nefret ediyordu?

Till karısını düşündükçe karısının görüntüsü soluklaşıyordu.

Evet, ikinci çocuğu istemişti. Evet, biz kavga etmiştik. Ama Max'i elimden alıp beni çıldırtacak kadar tiksiniyor muydu benden?

"Hayır!" dedi yüksek sesle ve bu kelime, aşırı parlak ışığı her saniye biraz daha artıyormuş gibi görünen küçük banyoda garip, boğuk bir sesle yankılandı. Till de gittikçe ısınıyordu. Yavaş yavaş onun içini pişirme amacıyla kurulmuş bir saunada olduğu hissine kapılıyordu.

"Bu delilik!"

Üstelik hiç mantıklı değildi. Ricarda suç işleyecek biri olamazdı. Hele de suç işleme enerjisiyle kocasının yalandan hasta planını öngörebilecek bir süper dâhi hiç değildi.

Yoksa bunu yapmaya beni Skania mı itti?

Till kendi sorusuna cevaben başını iki yana salladı.

Hayır, kayınbiraderi buna şiddetle karşı çıkmıştı. Son ana kadar.

Yoksa bu çelişkili bir müdahale miydi? En başta aklına bu fikrin gelmesine sebep olan bir "giriş yasaktır" tabelası mıydı?

Ama Skania nasıl ölmüş olabilirdi? Hiç depresif görünmüyordu, tam tersine. İntihar etmeyi planlayan biri gizli bir hastayı mahkûm olarak bir psikiyatri hapishanesine sızdıracak durumda olamazdı. *Yoksa olabilir miydi?*

Başkasının beyninin içini görmek elbette mümkün değildi, ama hayır, *Skania beni burada yarı yolda bırakmazdı!*

Hiçbir şey resme uymuyordu, üstelik resim dediği de bir yaşındaki bir çocuğun eciş bücüş karalamasından bile daha şekilsizdi. Till en acımasız kâbuslarında dahi Ricarda'yı ancak bir komplonun yardakçısı olarak hayal edebiliyordu. Ama oğlunu kaçıran biri olarak?

Sonra da Skania gibi bir suç ortağını ortadan kaldıran biri? Kendi kardeşini? Buna bir de intihar süsü vermeyi başarmış biri? *Hayır.* Akıl alacak gibi değildi.

Ve anlamsız. Çok riskli. İlk kez suç işleyen bir kadın böylesi ağır bir suçun altından kalkamazdı.

Max, kendisi, Skania.

Çok fazla kurban. Planda çok fazla açık vardı.

Till'in Patrick Winter olmadığını ispat etmek için sadece bir DNA testi yaptırması gerektiği geldi aklına. Er ya da geç onun iddiasına inanacaklardı.

Yoksa inanmayacaklar mı?

Hipotezinin ağlarına başka bir korkunç düşünce daha yakalandı. *Ya komplo klinikte son bulmuyorsa? Burada, içeride de suç ortakları varsa?*

Sorularına devam etti: *Ya komplonun başlangıç noktası Stein Kliniği'yse?*

Ya gerçek azmettirici, sevk süreci, oda tahsisi, tedavi seçenekleri ve hasta bağlantıları üzerinde gücü olan personelden biriyse?

Kasov!

Aklına gelen ilk isim elbette bu oldu. Doktor onu başından beri tehdit etmişti. Psikolojik ve fiziksel olarak. Ona nefretini açık açık itiraf etmiş, ilk gecesinde yaşam savaşı vermesini sağlamıştı. Till yeniden oturdu, kafasında dönüp duran ama hiçbir yere götürmeyen tahminlerden yorulmuştu. Günlük elleriyle beraber titriyordu.

"Paranoyaklaşıyorsun," diye kendi kendine teşhis koydu.

Sonra saçma sapan vesveselerinden uzaklaşmak adına Tramnitz'in onun için yazdığı son paragrafı da okudu.

Maalesef bu noktada sana çok da adil davranmadığımı söylemem gerek Max'in babası Till. Her şey doğru soruları sormakla

ilgili. Orası kesin. Ama yalnızca düşünerek asla somut cevaplara ulaşamazsın. Bu alçakça bir şey, farkındayım. Fakat başka türlü davranamam. Ama dur, düzelteceğim. Anlaşmamız şu: Sen beni buradan çıkarırsan ben de seni gerçeğe götürürüm. Max'in bedenine. Tabii hayatta olup olmadığı kesin değil.

O yüzden elini çabuk tut. Nakil bugün 19:30'da. Seni on dakika önce bekliyoram ki detayları rahat rahat konuşabilelim.

57.

Till gözlerini banyo zeminindeki fayans derzlerinden alıp bir tür refleksle el bileğine baktı, elbette saati yoktu çünkü girişte elinden almışlardı. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Artık özgürce hareket edememesi bir yana, Tramnitz'in çılgınca talebini yerine getirmek için muhtemelen geç kalmıştı. Gözü mektubun sonuna eklenmiş nota takıldı.

Not: Ah, bir şey daha. Max'la ne kadar samimi sohbet ettiğimi ve sonunda güvenini kazandığımı anlaman için ufak bir şey: Parola baz käpä.

Till daha bu cümlenin anlamını kavrayamamıştı ki kapıdan gelen bir sesle irkildi. Hafif bir sesti, sayfa çevirme sesinden daha yüksek değildi, şayet o anda nefesini tutmuş olmasaydı duymakta gecikecekti.

Kapı kilidi döndü. Daha doğrusu banyo kapısını içeriden bir derece kilitlemeye yarayan kapı topuzu çevrildi, her an bir İngiliz anahtarı ya da bir bozuk parayla dışarıdan açılabilirdi.

Odasına giren kişi, mekanizması güzelce yağlanmış bir saatin gıcırdamadan, tıkırdamadan ilerleyen yelkovanı gibi ağır ağır hareket ediyordu. Belli ki erkenden fark edilmek istemiyordu, bu da Till'i zor bir karar almak zorunda bıraktı: Yerinden kalkmalı

ve böylelikle olası saldırgandan (bir saldırgan dışında odaya kim böyle gizlice girmeye çalışırdı ki?) daha çok ses mi çıkarmalıydı?

Yoksa oturduğu yerde kalmalı ve olası düşmanına avantaj sağlama riski olsa da kapı hiç değilse birazcık aralanana kadar beklemeli miydi? Ne işe yarayacaksa artık.

Till aklına ilk geleni yaptı ve normal davranmayı seçti, gerçi korktuğu ilk birkaç saniye (muhtemelen Tramnitz'in günlüğünün sebep olduğu düşünceler mantıklı düşünme becerisini yavaşlattığı için) bu seçenek aklına hemen gelmemişti.

Haznesinde hâlâ su olan sifona bastı. Elbette kapı kilidinden gözünü ayırmadan. Sonra çerçevesinden ancak şimdi anladığı kadarıyla (doğal olarak) dışarıya doğru açılması gereken kapıya yaklaştı.

Kapının dışarıya açılması Till'in kendisini içeriye kilitlemesini imkânsız kılıyordu. Ama başka bir ihtimal sunuyordu ona: öne doğru kaçma ihtimali. Kelimenin tam anlamıyla.

Klozetin sesi kesildi. Aniden oluşan sessizlik tahmin ettiği üzere saldırgana acele etmesi için bir işaret oldu. Kilidin dili daha hızlı döndü, bir nefes süresi bile geçmedi ki kapı hareket etti. Çok geçmeden de ardına kadar açılacaktı ama Till beklemedi. Tüm gücüyle öne atıldı. Bütün ağırlığıyla kapıyı dışarıya doğru ittirdi. Ve alüminyumla güçlendirilmiş kapı kanadı davetsiz misafire sertçe çarptı.

Till bir tahta parçası kırılmış gibi bir çıtırtı duydu, peşinden boğuk bir çığlık geldi ve sonra dengesini kaybetti. Sendeleyerek açılan kapıdan geçip yerde diz çökmüş Kasov'a takıldı, tam da umduğu gibi adamın kafasına denk getirmiş, burnuna vurmuş olmalıydı.

"Ne istiyorsun benden?" diye bağırdı Till, doktora, midesine bir tekme atarken, doktor tekmeyi yiyince yana devrildi.

"Sen bittin," dedi Kasov güçlükle, oysa durum tam tersini gösteriyordu. Gerçi Till yaralı, eli ve kafası bandajlıydı, damarlarındaki etkili ağrı kesiciler yüzünden hareket kabiliyeti kısıtlanmıştı, üstelik üzerinde sadece geceliğiyle, yalın ayaktı. Ama şu an düşmanının tepesinde duruyordu ve parmakları yeniden kırılacak olsa bile bir kez daha yumruk atmaya hazırdı.

"Ne istiyorsun? Kadınları köleleştirip deneylerde sahtekârlık yaparak para kazanmak istiyorsun, bunu anladık ama benden ne istiyorsun? Ben sana ne yaptım?"

Till'in psikiyatriste tükürmek gibi bir niyeti yoktu ama ağzı öfkeden epey köpürmüştü.

"Ne mi istiyorum?" dedi Kasov soluk soluğa. "Kahretsin, şunu bırakmanı istiyorum!"

"Neyi?"

"Bilmiyormuş gibi davranma, seni numaracı. Seni uyarmıştım. Aynı oyunu kaç kere daha oynayacaksın?"

Kasov doğrulmak istedi ama Till yanlış anlaşılmaya mahal vermeyecek şekilde yerde kalması için uyardı onu.

"Ne oyunundan bahsediyorsun?" diye sordu.

"Oo, çok iyisin. Bahse girerim seni yalan dedektörüne bağlasaydım ibresi bir milim bile oynamazdı."

"Ne kastettiğini anlamıyorum!"

"Oğlum, kes oyun oynamayı!"

"NE OYUNU?!" Till daha da yüksek sesle bağırdı. Üstüne yığıldıkça yığılan, cevapsız sorular kulesi sonunda başına yıkıldığında onu tüm gücüyle ezmeye azmeden bilmecelerden bıkmıştı. Kaldı ki kule şimdiden sallanıyordu.

"Ah, tamam, tabii. Senin için ortada oyun falan yok. O zaman şöyle sorayım: Kendini buraya kaç kere daha sokturtacaksın?"

Bam!

Till ve Kasov yer değiştirmişlerdi sanki. Sanki kapıyı o doktorun değil, doktor onun yüzüne çarpmıştı, oysa sadece bir soruydu sorduğu, ama çarpmanın şiddeti benzer derecede sarsıcıydı.

Kendimi buraya kaç...

"Ne?"

Till gözünün ucuyla Kasov'un elini göğüs cebine götürdüğünü gördü.

"Daha önce bir kez daha mı buradaydım?" diye sordu afallamış halde.

"Hayır." Kasov başını sağa sola salladı. "Bir kez değil. Birçok kez."

"Ama... ama bu çok anlamsız."

"Evet, anlamsız. İşte bu yüzden de artık seni susturmam lazım, yoksa başka kimsenin yapacağı yok."

Till'in gözüne bir parıltı ilişti. Işık bir tükenmez kalemin metal kısmına çarpıp kırılmıştı, ya da belki bir cımbızın. Till, Kasov'un göğüs cebinden beklenmedik bir hızla çıkardığı şeyin jilet olduğunu ancak doktorun çekirge gibi üzerine sıçramasından hemen sonra, jilet az kalsın sol gözüne denk gelecekken fark etti.

Son anda başını hızla geri çekti. Boyun omurunun çıtırdadığını duydu, başında acı verici bir kasılma hissedip dengesini kaybetti.

Kahretsin. Düşme. Yere düşme. Yerde kolay lokma olursun.

Ne var ki Till artık hareketlerini kontrol edebilecek durumda değildi. Bu yüzden düşerken sağ bacağını kaldırıp ayağıyla Kasov'un apış arasına vurması savunma reflekslerinin bir sonucu değil, tamamen tesadüftü.

O da onunla birlikte yere kapaklandı ama hemen kalkamadı. Kasov muşamba kaplı zeminde nefes nefese kıvranıyor, ağzında tükürük birikiyordu.

Jileti tuttuğu elini şimdi kasıklarına bastırıyordu. Jiletse Till'in ayak başparmağının sadece birkaç santim ötesinde duruyordu. Şeytan, *jileti al, daha az önce seni öldürmek istediğini yüzüne açık açık söyleyen herifin boğazına daya*, diyordu. Fakat Till ne öyle bir adamdı ne de bunun için zamanı vardı.

Daha önemlisi, çok çok daha önemlisi, artık cevaplara ulaşmaktı. Kasov'un birçok kez burada bulunduğunu söyleyerek ne kastettiği şimdilik önemsizdi.

Karısının kendisini ve onu neden inkâr ettiği de. Herkesin rol yapıp yapmadığı da.

Şu an önemli olan tek cevap onu en başta buraya getiren sorunun cevabıydı:

Max nerede? Ona ne oldu?

Till dışarıda olsa, bilmecenin cevabını burada mahkûmken olduğundan çok daha kolay bulabileceğinden artık emin olmuştu çünkü besbelli kafası normal çalışan birinin açıklayamayacağı tehlikelerle doluydu burası.

Ama belki hastalıklı bir beyin açıklayabilir.

Tramnitz'inki gibi bir beyin!

Till bir katille baş başa verip bu klinikten bir çıkış yolu arama fikrinin delice olduğunun farkındaydı. Ama bu teşebbüs daha en başından deliceydi zaten, hiç değilse şimdi planın yönü belliydi: Buradan dışarı. Kasov'dan, Armin'den, ihtiyaç duymadığı kemoterapiden özgürlüğe, gerçeğe doğru gitmek.

Bulacağın gerçek seni rahatlatmayacak.

Ne olursa olsun, buradan çıkması gerekiyordu. Olabildiğince çabuk.

Tüm bu sebeplerden dolayı Kasov'un zaten kırık burnuna bir yumruk daha atıp onu bayıltmakla yetindi.

Sonra, aniden aklına gelen bir fikirle, doktoru sadece iç çamaşırlarıyla kalana kadar soydu, pantolonunu, gömleğini ve önlüğünü üzerine geçirdi. Kıyafetler hem çok geniş hem çok uzunken ortopedik ayakkabıları ayağına tam oturdu.

Elinde yerden aldığı Kasov'un kanına bulanmış jiletle kapıya yöneldi.

Kapı kolunu sarstı, çıkışın kilitli olduğunu anlayınca duyduğu korku bütün uzuvlarına yayıldı.

Belli ki güvenlik kuralları değiştirilmiş!

Till telaşla bir cihaz aradı ama ne kapı çerçevesinde ne de duvarda elektronik bir gösterge görebildi. *Tanrı'ya şükür!*

Kasov uyanmadan önce hayatta doğru kodu bulamazdı. Muhtemelen üç kere yanlış giriş yapıp bir de alarmı çalıştırırdı.

Doktor arkasında inliyordu ama hâlâ kıpırtısızdı. Till önlüğü yoklayıp bir cep telefonu buldu, şifreyi bilmediğinden tuş kilidini açamadı ama doktorun pantolon cebinde bulduğu beyaz, yazısız anahtar kartın yanında bu da önemsizdi.

Otellerde verilen elektronik oda kartlarına benziyordu, kartvizit büyüklüğündeydi, sadece biraz daha kalındı ve sert plastikten yapılmıştı.

Ee şimdi ne yapacağım?

Till'in alnının üzerindeki bandajın altından ter damlıyordu.

Kartı nereye tutacağım?

Bir giriş alanı, bir ekran ya da kart yuvası yoktu.

Kasov yeniden inledi, hatta hafifçe öksürdü, bu da Till'i her şeyi denemeye itti. Önce doğrudan kapı kolunu denedi, sonra kilidi, ardından hafif bir TIK sesi geldi.

Kapı açıldı ama alarm da çalıştı. Sesi çok yüksek değildi fakat sinir bozucuydu. Bir çalar saatin biplemesi gibiydi. *Ya da bir...*

Cep telefonunun?

Till gürültünün kaynağını önlük cebinden çıkardı, Kasov'un akıllı telefonunun ekranına basar basmaz çınlama kesildi.

Sadece gelen aramaymış! Till'in güleceği geldi.

Sonra ekrandaki saati okudu ve nadiren yaşadığı rahatlama anı yerini şimdiden geç kaldığı bilgisine bıraktı.

Saat 19:43.

Tramnitz nakledilmişti. Onunla beraber Till'in aptalca bir umutla tutunduğu son dal da gitmişti, onun gidişiyle beraber sadece klinikten çıkış yolu değil, oğlunun kaderini kesin şekilde öğrenme ihtimali de kapanmıştı.

58.

Koridor boştu, muhtemelen hasta koğuşunun tahliyesi çoktan tamamlanmıştı. Kasov uyanmadığı, alarm çalmadığı sürece etraf bir süre böyle sakin kalabilirdi. O an için duyulan tek ses Till'in ayakkabılarının kauçuk tabanlarının koridor zemininde çıkardığı gıcırtılardı. Yağmur bile tavan pencerelerini dövmüyordu artık. Sadece bir hayvanın uluması gibi düzensiz aralıklarla asansör boşluklarından rüzgâr esiyordu.

Tramnitz'in tek kişilik odasına giden yol Till'e bir öncekinden çok daha kısa geldi. Ama bu kez baş ağrısı çok şiddetli değildi, başhekimle ettiği kavgaya rağmen kendisini dinlenmiş gibi hissediyordu.

Bir kurşun ağırlığında içine çöken tek şey bütün çabalarının boşuna olduğu düşüncesiydi.

Koridor T biçiminde ayrıldığında kısa bir an sağ tarafa, önlerinde Tramnitz'i Kasov'la konuşurken gördüğü asansörlere baktı. Hızla sola, hemşire odasına doğru gitti. Soldan ilk kapı olduğunu hatırlıyordu. Bu kez kütüphane arabası yoktu önünde. Seda da Simon'la beraber çoktan ortadan kaybolmuştu.

Till kendini yalnız ve terk edilmiş hissetti, burada unutulduğu, pantolon cebindeki anahtar kartıyla bile çıkamayacağı bir koğuşta tek başına bırakıldığı düşüncesiyle bir an için ürperdi. Kimse onu almaya gelmeyecek, konuşabileceği tek insan açıklanamaz nedenlerle canına kasteden o doktor olacaktı.

Till ıslak bir köpek gibi silkindi, gerçekten de bu karanlık düşüncenin hastalıklı etkisi azaldı biraz.

Derin bir nefes alıp Tramnitz'in tek kişilik odasının kapısını açtı.

Çok geçmeden utançtan ve kendine duyduğu tiksintiden kusmak istedi.

59.

"Sen hâlâ burada mısın?"

Bu cümlede ve Till'de uyandırdığı hislerde yanlış bir şeyler vardı. Till oğlunun katiline siz diye hitap etmeyi hayal dahi edemiyor olsa da sırf şu samimi "sen" hitabı bile yakışıksızdı. Öte yandan onu gördüğüne sevineceğini de hayal edemezdi.

Ama görünüşe göre işin ertelenmiş, Tramnitz'in nakledilmemiş olması Till'i rahatlatmıştı.

"Besbelli kısmetli biriymişsin," deyip sırıttı psikopat, dün muhtemelen burnu kırılmamıştı ama hiç değilse birazcık şişmişti. Boynundaki bandaj ve hafif solgunluğu dışında Tramnitz dinç ve neşeli görünüyordu. Gözündeki morluk bile görünüşünü bozmuyordu. Hastane kıyafetlerini çıkarmıştı, üzerinde muhtemelen hastaneye gelirken giydiği, kaslarını ortaya çıkaran dar kesim siyah bir gömlek ile mavi bir kot pantolon vardı. Ayaklarına eskitilmiş ama iki kezden fazla giyilmiş gibi durmayan, kısa konçlu, bağcıksız, deri bir çizme geçirmişti. Şimdi de su geçirmez, kürk yakalı neopren bir ceket giyiyordu, sonunda güvenlik önlemleri ruh hastası seri katiller için tasarlanmış bir kliniğe nakledilmek için değil, bir moda kataloğunun fotoğraf çekimi için hazırlanmış gibi görünüyordu.

"Mesajımı aldın demek."

Tramnitz derin sularda yüzen bir denizaltının lomboz camı kadar karanlık pencereye baktı.

"Muhtemelen su pompasıyla ilgili bir sorun var ama köprü açıldı. Her an gelebilirler. Hasta nakil aracı beklemede."

İşaret parmağı sargılı elini Till'e doğru uzattı, Till önce bu canavar ciddi ciddi kendisine veda etmek istiyor sandı ama sonradan anladı ki Tramnitz başka bir şey istiyordu.

"Günlüğüm lütfen."

"Evet, tabii." Till cebine attığı ciltli defteri gönülsüzce teslim etti.

"O halde Kasov'dan da kurtuldun," dedi Tramnitz soğukkanlılıkla, detaylarıyla ilgilenmiyor gibiydi. "Fena değil. Ama o gerizekâlı ciddiye alınacak bir düşman değildi zaten. Fazla öngörülebilir, sence de öyle değil mi?"

Till şaşkınlıkla Tramnitz'in ilk sayfaların arasına bir zarf koyuşunu, ardından günlüğü komodinin üzerine bırakışını izledi. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi huzur içinde hareket ediyordu.

"Ne olacak şimdi?" diye üsteledi Till. "Kasov her an alarmı çalıştırabilir. Seni de birazdan gelip alacaklar."

"Yani?" Tramnitz gülümsedi.

"Ne demek yani? Bana sana gelmemi, detayları konuşacağımızı yazdın."

"Aynen. Umuyorum ki hazırladığın bir planın detaylarını konuşacağız Max'ın babası Till."

"Hazırladığım mı?" Till'in dizleri boşalacak gibi oldu. İçinden Tramnitz'in düzelttiği yatağa yatmak geliyordu.

"En son görüşmemizde böyle anlaşmamış mıydık? Sen birkaç arama yapacaktın, bağlantılarını kullanıp bizi buradan çıkaracaktın, değil mi?"

"İşe yaramadığını biliyorsun. Hatta işe yaramayacağını bana kendin yazdın."

Tramnitz neşeli bir yüz ifadesiyle alnını tuttu. "Ah, doğru ya. Ne salağım. O zaman bunca yolu boş yere geldin. Çünkü seninle birlikte, tam gaz giderken içinden atlayabileceğimiz bir hasta nakil aracına nasıl bineceğiz, hiçbir fikrim yok."

Tam o anda kapı açıldı ve içeri bir adam girdi.

"Araya bir şey girdi de benim..." dedi adam ama Tramnitz'in odada yalnız olmadığını fark edince cümleyi tamamladan havada bıraktı.

"Ne oluyor burada?" dedi adam, Till yanılmıyorsa adamın gözünde onu tanırmış gibi hafif bir parıltı belirdi, aynı şekilde kendi gözlerinde de. Cerrah onu ameliyat ederken tamamen narkozun etkisindeydi ama bu yüzü gazetelerden ve televizyondan tanıyordu. Polo yaka pembe tişörtlere merakı olan adamı en son Tramnitz'in acilen ameliyata alınmasıyla ilgili bir haberde görmüştü. Sonra aklına ismi de geldi: Hartmut Frieder, gerektiğinde Stein Kliniği'nde de hekimlik yapan özel bir cerrah.

"Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu Frieder, bir eli kapı kolundaydı, diğeriyle pantolon cebinden bir telefon çıkardı. "Dahası neden Doktor Kasov'un önlüğünü giyiyorsunuz?"

Till'in heyecandan henüz çıkarmadığı isimliği işaret etti.

"Bakın her şeyi açıklayabilirim," diye atıldı Till, oysa nasıl açıklayacağına dair en ufacık bir fikri yoktu.

Gerçeği mi söyleseydi?

"Benim adım Till Berkhoff, bu canavarın kaçırdığı ve muhtemelen öldürdüğü çocuğun babasıyım, hasta numarasıyla buraya girdim. Buralarda gecelikle dolanmayayım diye önlüğü ödünç aldım, öncesinde başhekimden kaçmak zorunda kaldım, bir de dövdüm onu çünkü beni öldürmeye kalkıştı."

Hayal gücü kuvvetli çağdaşları bile bu hikâyeye inanmakta güçlük çekerdi. Hele de psikiyatri hastanesindeki bir mahkûma. Ama inansaydı da bunun ne faydası olurdu ki?

Onun amacı buradan çıkmaktı. Onu Max'a götürebilecek Tramnitz'le birlikte. Psikopat az önce tam olarak nasıl demişti?

"*...seninle birlikte, tam gaz giderken içinden atlayabileceğimiz bir hasta nakil aracına nasıl bineceğiz, hiçbir fikrim yok.*"

Till heyecandan burnunun aktığını hissetti, kafasına aldığı darbelerden sonra çok normaldi. Belki de burnu kanıyordu. Bir mendil aradı ama Kasov'un ceplerinde hiçbir şey bulamadı.

"Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun," dedi Frieder. "Size son kez soruyorum: Burada ne arıyorsunuz?"

"Hadi bakalım, söyle ona," deyip güldü Tramnitz, yatağın önünde dikilmiş, kaza seyreden birinin aleni merakıyla ikisinin karşılaşmasını izliyordu.

"Ona gerçekte kim olduğunu da söyle," diye yüreklendirdi onu.

Çaresiz kaldım, diye düşündü Till, mendil ararken önlüğün cebinden çıkardığı şeyi avucunun içine aldı.

"Beni rehin aldı," dedi ve jileti Tramnitz'e attı, sonra Frieder bir adım dahi atamadan sırtı Tramnitz'e dönük şekilde önünde durdu.

Tramnitz'in gülümseyerek, "Bak sen. Güzel plan," dediğini duydu, fırsattan yararlanmış ve Till'in ellerini arkasından tutup jileti şah damarına dayamıştı.

60.

Tramnitz kolunu arkadan yukarıya doğru gerektiğinden çok daha sertçe döndürdü, oysa Till'in gönüllü rehine olarak kendini savunmak gibi bir niyeti yoktu. Ama sadist adam onu kontrol altında tutmaktan zevk alıyor gibiydi. Till hareket etmekten ve omzunun yerinden çıkmasından korkuyordu. Boğazındaki jilet de derisine öyle bir dayanmıştı ki sanki Tramnitz gerçekten kesmek istiyordu.

İstiyor mu?

"Tamam Frieder," dediğini duydu Tramnitz'in. "Umarım güzelce kafayı çekmişsindir çünkü cesaret verecek bir yudumun şimdi yapacağımız şeye bir zararı olmaz."

"Bu saçmalık da ne şimdi?" diye sordu doktor, öldürmenin kendisi için kelimenin tam anlamıyla çocuk oyuncağı olduğunu birçok kez ispatlamış silahlı bir katilin karşısında durduğu düşünülürse şaşırtıcı derecede kendinden emindi. Cerrahın hayatı doğrudan tehlike altında olmasa da kesik yaralarının ne kadar tehlikeli olduğunu muhakkak mesleki tecrübelerinden biliyordu ve Tramnitz kurbanını değiştirmek isterse sıra çok çabuk kendisine de gelebilirdi.

"Asansörde elektroşok aletleri ve biber gazı spreyleri olan iki hasta bakıcı bekliyor. Uzağa gidemezsiniz Tramnitz."

Till adamların neden odaya kadar Frieder'ya eşlik etmediklerini sordu kendine ama elbette cerrah böyle bir gelişmeyi, her şeyden önce hastasının silahlı olabileceğini tahmin edemezdi.

Tramnitz jileti bir an için Till'in boğazından çekip eliyle Frieder'nın cep telefonunu işaret etti. "Bekçi köpeklerinizi arayıp toz olmalarını söyleyin."

"Yoksa ne olur, onu öldürür müsünüz?" Frieder, omuz eklemlerindeki acıyı hafifletmek için artık parmak uçlarında duran Till'i işaret etti.

"Evet, bütün kanını akıtırım. Ve ben çizmelerimle dimdik ayakta dururken siz o çocuksu kanvas ayakkabılarınızla kan çorbasının içinde kayıp düşüverirsiniz. Siz daha 'bir cin tonik lütfen' diyemeden kasık arterinizi keserim."

Tramnitz daha hızlı, daha coşkulu konuşuyordu, belli ki sapıkça hayal gücünün fikir üretim bandı son devirde çalışıyordu. "Sonra da siz izlerken bağırsaklarınızla ip atlarım, nasıl geliyor kulağa?"

Frieder yutkundu. Refahtan şişmiş yüzündeki bütün özgüven emareleri kayboldu. Şimdi sürünerek bir bankın altına girmek isteyen dayak yemiş bir köpeğe benziyordu.

Telefonuna uzandı. Tek bir tuşa basıp konuştu: "Lütfen Tramnitz'le yanımızda refakatçi olmadan asansörü kullanmama izin verin."

Sessizlik. Frieder gözlerini devirdi, sesini yükseltti. "Bunun protokole aykırı olduğunu biliyorum ama..." İç geçirdi. "...ama burada bir rehine durumu var. Hayır, ben değilim. En azından doğrudan. Bir hasta. Sanırım Patrick Winter."

Tramnitz hayır anlamında başını salladı, muhtemelen Frieder'ya sert bir bakış da attı ama Till göremiyordu, her durumda sadece vücut dilini kullanarak cerrahı durumun aciliyetini konuştuğu kişiye izah etmesi için teşvik etmeyi başardı.

"Tramnitz silahlı. Buradan çıkamazsa hastayı da beni de öldürecek."

"Onlara şimdi çıkacağımızı söyle," diye kükreyerek araya girdi Tramnitz. "Hiçbirini görmek istemiyorum. Ne asansörde ne aşağıdaki nakil aracında. Yoksa bir şnitzel partisi başlar, önümüzdeki yirmi yıl bunun hakkında konuşulur."

Frieder emredileni yaptı, Till de psikopat tarafından çıkışa doğru itildi. Doktor bu arada telefon görüşmesini sonlandırmıştı. Başka bir talebe gerek duymadan anahtar kartıyla hasta odasının kapısını açıp koridora çıktı.

Till'i öne doğru itmeye devam ederken tehditkâr bir sesle, "Sakın bir aptallık yapma," dedi Tramnitz, zaten Till'in dirsek ekleminin ya da kürek kemiğinin kırılmasını istemiyorsa onunla birlikte odadan çıkmaktan başka bir seçim şansı yoktu.

Dışarıya çıktıklarında Tramnitz onu asansörden yana çevirdi.

Boş.

Koridor gerçekten de bomboştu. Ne asansörde personel ne de silahlı destek ekibi. Rehineyi kurtarmaya gelmiş kimse yoktu.

"Hadi, hadi, bütün gün bekleyemeyiz."

Harekete geçtiler.

"İşe yaramayacak," dedi Frieder asansör kapısı açıldığında. Belli ki asansör zaten onların katında bekliyordu.

"Yarar yarar, sonuçta elimizde senin gözlerin ve çipli kartın var."

Tramnitz, göz tarayıcısıyla giriş iznini doğrulasın diye kat numaralarının yanındaki kameraya dönmesi için Frieder'ya emir verdi.

Tuhaf bir duyguya kapıldı Till, bu his bir an için bükülen kolunun verdiği acıyı unutturdu ona.

Neyi gözden kaçırıyorum?

"Nakil aracı nerede?" diye sordu Tramnitz.

"Ben de bundan söz ediyorum zaten," dedi cerrah. "Asansör kapısı açılır açılmaz sizi etkisiz hale getirecekler. Ambulans girişte duruyor. Araca ulaşmamız için ara kattan geçmemiz gerekiyor ve oradaki her yeri kontrol edemezsiniz. Size arkadan saldırmaları için harika bir yer."

Till'in asansörün krom duvarlarına yansıyan görüntüsünden fark ettiği gibi Tramnitz gülümsedi, bu sırada kapılar kapanmıştı.

"Zaten bu yüzden nakil aracını kullanmayacağız," dedi.

"Neyi kullanacağız?"

"Porsche'niz garajın hangi katında Frieder?"

61.

Pia Wohlfeil

"Gizli numara mı?"

Pia rehberinde kayıtlı olmayan numaralardan gelen aramaları açmaktan hoşlanmazdı. Olmadık bir zamanda hukuki danışmanlık almak için arayan, cep telefonu numarasını dolambaçlı yollardan elde etmiş sinir bozucu bir müşteri olma ihtimali çok yüksekti. Acil durumlarda aranması gereken bu numarayı, hiç sormadan arkadaşlarına veren bir müvekkilinden almış olabilirdi mesela.

Ama Im Saatwinkel'daki otoparkta, bir saatten uzun bir süredir arabasında bekliyordu. Spandau'nun ana karasına uzanan köprünün hemen arkasındaki en yakın otopark değildi burası, öyle olsa çok göze batardı ama uzak da değildi. Klinik girişinden en fazla iki dakika uzaklıktaydı, Pia tam da bu yüzden neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu.

"Alo?" dedi nihayet bir ses duyma umuduyla.

Guido ona ne planladığını söylememişti ve Pia, planının tüm detaylarını ona anlatmadığı için açığa vurmasa da mutsuzdu. Son telefon görüşmelerinde, "Saat sekizde kamp alanındaki otoparkta ol!" dışında bir bilgi vermemişti. Pia'yı suç ortağı yapmamak içindi muhtemelen. Bu gereksiz bir düşüncelilik olsa da hoş bir davranıştı. Pia onu o kadar çok seviyordu ki Tramnitz ile avukatlık ruhsatı arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı işin sonunda hep onu seçerdi. Nasıl olsa sevgilisi hastaneden kaçmayı

başarsa bile aşklarını rahatsız edilmeden özgürce yaşayabilmeleri gerçekçi bir ihtimal değildi. *En azından Almanya'da.*

Böyle bakınca Pia'nın da suçlu duruma düşüp düşmemesinin bir önemi yoktu.

Aşk sınır tanımaz.

Hülyalara dalmış halde gülümsedi.

Guido bunu anlayan çok az insandan biriydi. Belki de tek insan. Her durumda ailesi anlamıyordu. Özellikle de daha Pia'nın eğitim gördüğü dönemde sırf kahramanlık sendromu olduğu için avukat olmak istediğini tahmin eden gıcık kız kardeşi. Ona göre Pia'da kurban psikolojisi vardı. Böyle şeyler söyleyebiliyordu çünkü Guido'yu tanımıyordu. Kuşkusuz, hataları vardı. Fakat hiç ona yanaşacak kadar zeki ve akıllı, onunla boy ölçüşebilecek denli güçlü bir kadın olmamıştı yanında. Aşkın gücüyle onu değiştirebilecek hiçbir kadın olmamıştı, oysa Pia onu karakoldaki sorgu odasında gördüğü ilk andan beri o aşkı içinde hissediyordu.

"Selam hayatım," dediğini duydu, yüreğinden bir yük kalktı.

"Neredesiniz?"

"Arkanı dön."

Pia kendisinden isteneni yapıp gülümsedi.

Ormanın içinden far ışıkları göründü, önce otoparkın girişini çevreleyen akçaağaçların tepelerini aydınlattı. Sonra spor bir araba köşeyi döndü ve girişe saptı.

"Geldin mi hayatım? Biz de seni bekliyorduk."

Pia gülümseyerek karnını okşadı, karnında bir şişkinlik oluşması için çok erkendi henüz, sonra arabadan indi. Bir Mercedes limuzin dikkat çekmeyen bir araba olmasa da alçak tabanlı, açık sarı bir Porsche Panamera'dan yine de daha iyiydi.

"Senden istediğim şeyi getirdin mi?"

Pia cevap vermek yerine vizon kürkünün cebine uzanıp küçük kalibreli tabancayı çıkardı.

Siyah kabzası far ışığında yağ gibi parıldıyordu, tabancayı gururla ışığa doğru uzattı. Silahı geçen yıl başarıyla savunduğu bir uyuşturucu satıcısı emanet etmişti ona. Suçlular suç aletini yalnızca filmlerde denize atardı. Gerçek hayattaysa bir avukatın çelik kasasında polislerin meraklı gözlerine karşı çok daha güvende olurdu.

"Sen bir tanesin tatlım."

Pia telefondan bir öpücük yollayıp, "Sadece doldurman lazım, ben nasıl çalışır bilmiyorum. Ama birkaç mermi..."

Devamını getiremedi.

Pia'nın âşık gülümsemesi yüzünden henüz silinmemişti ki Panamera'nın tamponu iki baldır kemiğini de parçaladı. Beş yüz elli beygir gücündeki canavar ölümcül bir ok gibi hızla üzerine gelmiş, topuklu ayakkabılarını yerden kesip kadını sırtüstü kendi arabasına savurmuştu, Pia da aşağıya yuvarlanıp birçok yerinden kırılmış omurgasıyla bir su birikintisinin içine düştü.

O anda hâlâ nefes alıyordu. Ağzına kan tadı geliyor ama artık altıncı boyun omurundan aşağısını hissetmiyordu. Yine de işitme duyusu hâlâ yerindeydi.

Bebeğimiz, son düşüncesiydi.

Ve fani zihnine ulaşan son ses, geri geri giden Porsche'nin tekerleklerinden gelen gıcırtı oldu.

62.

Till

"Lanet olsun, ne yaptınız?"

Frieder kilitli arka kapıyı sarsıyordu. Tramnitz onu garajda arka koltuğa oturmaya zorlamış ve çocuk emniyet kilidini açmıştı. Kısa yolculukları süresince kontrol bile edilmediler. Tramnitz'in doktorun anahtar kartıyla açabileceği yalnızca iki elektronik kapı çıkmıştı karşılarına.

"Çıkarın beni buradan!"

"Hayhay," deyip güldü Tramnitz ve dirsekliğin üzerindeki bir tuşa bastı, Frieder aniden açılan kapıdan az kalsın yere düşecekti.

"Sen de," diye emretti Till'e, Till şoförün yanındaki koltukta oturmuş, hipnotize olmuş gibi dikiz aynasından çarpılmış insan yığınına bakıyordu, ceset otoparkta içi eski kıyafetlerle dolu patlamış gibi çuval gibi duruyordu.

"İnin!" diye yeniden emretti Tramnitz. Araba kullanırken yumruk yaptığı elinde sakladığı jileti bu kez Till'in gözüne doğru tuttu, elindeki kesici aletle, direksiyona uzanan ya da aptalca başka bir şeye kalkışan herkesin yüzüne vurmaya hazırdı.

Till tepki vermeyince Tramnitz arabadan indi, spor arabanın çevresinden dolanıp kapıyı açtı, Till'i önlüğünden yakalayıp asfalta çekti. Rüzgâr yakalarını ve pantolon paçalarını çekiştiriyor, toprağın, dökülen yaprakların, fırtınanın geldiği yönde kalan gölün kokusunu alıyordu.

"Hadi hadi hadi, piknik yapmaya gelmedik."

Tramnitz, Till'i tanımadığı kadının Mercedes'ine doğru itti, manyak herif önce kadınla telefonlaşmış, sonra da konuşmanın ortasında kadını öldürmüştü.

"Bunu neden yaptınız?" diye sordu Frieder, ölünün yanında diz çökmüş, boş yere nabzını kontrol ediyordu.

Tramnitz eğilip daha saniyeler önce kadının elinde tuttuğu tabancayı aldı.

Till önce bu fırsatı kaçırdığı için kızdı kendine ama sonra silahın onun ellerinde faydasız olacağını anladı. Tramnitz acı hissetmiyordu, uyluğuna yiyeceği bir kurşun bile konuşmasına engel olamazdı. Üstelik onu vurmak da istemiyordu.

Beni gerçeğe götürmeden önce olmaz.

Tabii Frieder ölmüş biriyle ilgileneceğine tabanları yağlasaydı daha iyi olurdu, diye düşünüyordu ki Tramnitz kadının geldiği Mercedes'in şoför kapısını açtı.

"Hadi ama neyi bekliyorsunuz?"

Tabancayı bir Till'e bir doktora doğrultup diğer eliyle ikisini yanına çağırdı.

"Binin ama çabuk."

Cerrah ayağa kalktı ama üzgün bakışlarını cesedin üzerinden alamıyordu. Gözlerini kadından ayırmadan transa geçmiş gibi geriye doğru adım adım yürüdü. Ancak Mercedes'e varınca döndü önüne.

"Neden?" dedi fısıltıyla, gözleri yaşlıydı.

Alnını ön koltuğa çarptığı yerde kırmızılık oluşmuştu. Till en azından kemerini bağlamıştı ama bu sefer de spor arabanın çarpışma anında derisini kesen kemeri yüzünden boynu acıyordu.

"Bin, anlatacağım."

Till çoktan şoförün yanındaki koltuğa yerleşmişken Frieder hâlâ tereddütlü gibiydi fakat kendisine doğrultulan silah ona

seçim şansı bırakmayınca yeniden arka koltuğa oturdu; yine kemerini bağlamadan.

"Ne boktan bir durum," diye mırıldandı, "Ne kadar da boktan bir durum," ve elleriyle yüzünü kapattı. O anda neyin daha gürültülü olduğunu anlamak mümkün değildi: motorun kükreyişi mi, cerrahın feryadı mı yoksa vitese takıp gaz pedalına basan Tramnitz'in hayvani kahkahası mı. Mercedes biraz öne doğru ilerledi, sonra Tramnitz bir şeyi unutmuş gibi frene bastı.

Neyi gözden kaçırıyorum, diye kendine yeniden sordu Till, gözlerini artık önünde uzanan kadına dikmişti, kadının bedeni Mercedes'in far ışıklarının altında, açık alanda sergilenen hastalıklı bir sanat objesi gibi duruyordu.

Tramnitz Frieder'ya döndü. "Avukatımı neden öldürdüğümü öğrenmek istiyordun değil mi?"

"Evet."

"Çünkü artık ona ihtiyacım yoktu," deyip güldü Tramnitz, "çünkü çok sinirime dokunuyordu." Psikopat düşünceli bir ifade takındı. "Şimdi düşününce fark ettim, bu ikisi sana da uyuyor," dediğini duydu Till.

Tramnitz kendi düşüncelerini onaylar gibi başını salladı, sonra arka koltuktaki cerrahı karnından vurdu.

63.

Sänger

"Ne yapmış?!"

"Kaçmış. Firar etmiş. Gitmiş."

"Ama bu... Nasıl böyle bir şey olabilir?"

Sänger, Tramnitz'in boş odasında, Simon'un bu küçücük alanda gözden kaçırdığı bir kuytu köşe varmış gibi kendi etrafında döndü.

"Onu alıp nakil aracına götürecektim ama buraya geldiğimde..." Bakıcı cümlesini yarım bıraktı.

"Alarm verdiniz mi?" diye sordu Sänger.

Başındaki bütün kan çekilmişti. *Tramnitz kaçmış!* Hastanedeki en tehlikeli psikopat görünüşe göre buhar olup uçmuştu.

"Tabii ki," diye karşılık verdi Simon, her şeyi doğru yapmış olmasına rağmen suçunun farkında olan biri gibi görünüyordu. Stein Kliniği'nin her koğuşunda gizli panik düğmeleri vardı, bunlardan biri koridordaki yangın söndürücünün hemen yanında duruyor, bir sabit hat üzerinden polisi bilgilendirmek için yalnızca acil durumlarda basılması gerekiyordu. "Sizi aramadan bir dakika önce bastım."

"Güzel," dedi Sänger.

Şimdi üç dakika bile sürmez, mavi ışıklarıyla bahçede birbirleriyle yarışacak yarım düzine devriye aracı girişe yığılırdı.

Ama polisler nereyi arayacaktı ki?

Sänger pencereye yanaşıp kötü havaya kurban gitmiş, kimselerin olmadığı bahçeye baktı. Sokak lambalarının ışığında yalnızca ıslak çimenliği ve rüzgârda savrulan yaprakları gördü. Bütün yollar sahile vurmuş tahta parçaları gibi duran, fırtınada kırılmış dallarla kaplıydı.

"Belki pislik herif hâlâ buradadır. Dışarıdan yardım almadan güvenlik kapılarını nasıl aşmış olabilir?"

Klinikteki herkesten daha çok güvendiği hasta bakıcının karanlık cama vuran yansımasında pişman yüz ifadesi bir kez daha dikkatini çekti.

"Ne var?"

"Üzgünüm ama kötü haberler bu kadar değil."

"Ne?"

"Kasov!"

Sänger hızla döndü. "Yoksa bu firarın arkasında o mu var?"

Simon iç geçirdi. "Hiç sanmıyorum. Kasov ağır yaralı bir şekilde Winter'nın odasında yatıyor. Görünüşe göre dayak yemiş. Tramnitz ve Winter birlikte kaçmışlar. Üstelik hepsi bu kadar da değil."

Yüce Tanrım, bir günde iki hasta mı?

Yarın onu kıyma makinesinden geçirecek basının maskarası olmak, onu halkın güvenliğinden daha az kaygılandırıyordu.

Simon boğazını temizledi.

"Sakın bana biri daha eksik demeyin."

"Doktor Frieder'ya ulaşamıyorum. Onun yerine şu komodinde bunu buldum."

"Günlük mü?"

Yani Winter haklı mıymış?

Defteri Simon'un elinden alıp fiyongu çözdü. Defteri açarken bir mektup düştü içinden. Adres kısmında şöyle yazıyordu:

Profesör Sänger (tabii henüz kovalmadıysa!)

Sevgili Sänger Hanım, başka bir insanın kişisel notlarına burnunu sokan sevgili meraklı şahıs: Bu, Guido Tramnitz'in yaşamına samimi, espirili bir bakıştır. İsterseniz adına günlük deyin.

Sänger, tüm küstahlığıyla kendine âşık adamın mırıl mırıl şarkı söylediğini duyar gibi oldu.

Gördüğünüz gibi deneyimlerimden oluşan bu anlatı otuz kırk sayfa uzanabilirdi. Özellikle çetin ceviz küçük Max'ın kaderini, kovuzdeki son anlarını merkeze alarak özenle betimledim. Ama aceleniz varsa ki geçen her saniye biraz daha azaldığının gerçeğini göz önünde bulundurursak öyle olduğunu varsayıyorum, size nefis kısımları şimdilik atlamanızı tavsiye edeceğim. (Nasılsa daha sonra bir kadeh şarapla şöminenin başında otarup kazarla bir oturma saatinde tadını çıkara çıkara okuyabilirsiniz.)

Bence nerede olduğunu öğrenmek istiyorsanız hemen şimdi mektubun arkasını çevirin.

Klinik müdürünün kâğıdı çevirirken eli titredi. Öyle çok titriyordu ki arka tarafa yazılmış paragrafları okumakta zorlandı. Nihayet becerip okumayı bitirince ve Tramnitz'in özenle ne gibi korkunçluklar planladığını, neler yaptığını öğrenince mektup elinden düştü. Profesör Sänger'nın öfkesinden ve çaresizliğinden tüm gücüyle Simon'un yüzüne haykırmaktan başka bir şey gelmedi elinden.

64.

Till

Till torpido gözünde bulduğu ilk yardım çantasıyla arkaya geçti, cerrahın kurşun yarasını kanamayı durduran pansuman malzemeleriyle yapabildiği kadar bastırdı ama kan durmuyordu.

Bu kadarı fazla, bu kadarı çok fazla artık.

Gazlı bezden, pamuktan ve bulabildiği diğer her şeyden ıslak bir süngер gibi kan damlıyordu. Parmağındaki bandaj bile emebileceği kadarını emmişti.

Arabanın içi kan, ter ve korku kokuyordu, Till ölümün ancak böyle kokabileceğini düşündü, oysa ölüm yeni yıkanmış bir şekilde, keyfi yerinde, Mercedes'in direksiyonunda oturuyordu.

"Yardım!.."

Cerrah inliyor, sızlanıyor, bağırıyor, soluk soluğa yardım istiyordu. Dolu tanesi büyüklüğündeki ter damlaları alnından boncuk boncuk dökülüyordu. Sağ bacağı kontrolsüzce kasılıyor, göz yuvarları da kapalı göz kapaklarının altında elektriğe tutulmuş gibi titriyordu.

"Dur!" diye bağırdı Till ama Tramnitz biraz daha hızlandı. Till yanılmıyorsa Spandau ya da Charlottenburg yönüne gidiyorlardı fakat o anda bunun hiçbir önemi yoktu çünkü kesinlikle Frieder'ya hayatta kalma şansı verecek bir yere gitmiyorlardı.

"Hastaneye götürülmesi gerek."

"Bunu daha önce söyleyemez miydi?" diye alaya aldı Tramnitz. "Zaten hastaneden geliyoruz ya."

"Ölecek."

"Umarım." Tramnitz dikiz aynasından ona göz kırptı. "Kesin senin de bir itirazın yoktur."

Niye?

Bir yandan doktorun uyumasını engellemeye çalışırken işte yine o soru, neyi gözden kaçırdığı sorusu gelmişti.

Neyi gözden kaçırıyorum?

Pencereden dışarı baktı. Devasa gövdeleriyle birer ünlem işareti gibi göğe uzanan karanlık ağaçların yanından geçiyorlardı.

Sen! Bir şeyi! Gözden! Kaçırıyorsun!

Ünlem işaretlerinin hiç acelesi yoktu. Ağır ağır hareket ediyorlardı çünkü Tramnitz muhtemelen dikkat çekmemek için hız sınırını aşmıyordu. Yine de Till'in bir tür gündüz düşü şeklinde algıladığı yolculuk şaşırtıcı derecede çabuk bitti. Oysa Frieder tüm bu zaman boyunca kâh sızlanmış, kâh hırıldamış, inlemiş ve anlaşılmaz bir sesle yardım dilenmişti, Till'in yaraya baskı uyguladığı, kanla ıslanmış eliyse giderek soğumuş, gücünü yitirmişti.

Boş müstakil evlerin olduğu küçük bir bulvarda durdular, Till eski moda sokak lambalarının ışığında bu yeni çevreyi ilk kez incelerken dejavuya benzeyen bir hisse kapıldı.

Sanki ona bir şekilde tanıdık gelen bir kitabın başlarmdaydı da sayfa atladıkça bu kitabı daha önce okuyup okumadığından giderek daha çok şüphe ediyordu.

Neredeyim ben?

Evlerin birçoğu geçen yüzyılın başlarından kalma, devasa çatıları düz kiremitli, tavanları yüksek, etkileyici eski binalardı.

Ama Tramnitz'in önünde durduğu ev, tek tip evlerin arasından sivriliyordu. Kocaman pencereleri, stüdyo katının üzerindeki düz çatısıyla modern, yeni bir binaydı. Hiçbir yerde ışık yanmıyordu, ev numarası bile aydınlatılmamıştı.

"Bahçe kapısını aç!" diye emretti Tramnitz silahı Till'in alnına doğrultarak.

Till sağ eliyle karşı koyar gibi bir hareket yaptı, kapıyı açabilmesi için, Frieder'ya yaptığı ve aslında işlevsiz olan sargıya baskı uygulamaktan vazgeçmesi gerekecekti. "Silahı indir. Nasılsa senden kaçacak değilim."

Tramnitz kıkır kıkır güldü. "Doğru, sonuçta Max'i istiyorsun."

Bu isim anılınca Frieder yeniden inlemeye başladı. Onu bu manyakla arabada bırakmaması için yalvarır gibi Till'e elini uzattı.

Till doktorun ellerini tutup karnına bastırdı.

"Geri geleceğim, merak etmeyin."

Arabadan inip bahçe girişindeki dökme demirden büyük kapıyı açtı. Ev boş ve karanlık göründüğü için davetsiz misafirlere karşı hiç değilse bir bekçi konulmuş olsaydı mantıklı olurdu.

Neyi gözden kaçırıyorum?

Tramnitz motorun homurtusuyla çakıl taşı kaplı girişe ilerledi, bitişiğinde bodrum katına inen bir merdiven olan üstü kapalı park yerinde durdu. İki dış aydınlatma sensör aracılığıyla devreye girdi ve hiç değilse ellerin görülebileceği kadar aydınlık sağladı.

Tramnitz arabadan indi.

"Burada mı?" diye sordu Till.

Fenalaştığını hissetti. Ellerindeki kan yüzünden değil, arka koltukta ölmekte olan adam ya da otoparkta hep beraber üstünden geçtikleri ölü kadın yüzünden değil.

Fenalaşmıştı çünkü mutlak gerçekten sadece birkaç saniye uzakta olduğunun farkındaydı.

"Max bu evde mi?"

Hiçbir şey belirsizlikten daha kötü olamaz.

Gerçek dışında...

"İşte, büyük soru bu, değil mi?"

Tramnitz arabanın kapısını kapattı ama aniden arka kapı açıldı, Frieder ıslak bir kutu gibi arabadan düştü.

"Ah, bak sen, çok tatlı. O da gelmek istiyor."

Gerçekten de cerrah elleri ve dizlerinin üzerindeyken kısa bir an için doğrulmayı başardı. Yalpalayarak öne doğru ilerledi, Tramnitz'e ve bodrum merdivenine doğru.

Katil kenara çekilip Frieder'ya bir tekme attı, cerrah bunun üzerine bodrum girişine inen merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Till bunun kesin idam kararı olduğunu, cerrahın boynunu kırdığını düşündü ama Frieder kafasını taş zemine vurmadan önce elleriyle tırabzanın sonuna tutunmayı tam zamanında başardı. Yine de yeniden doğrulabilecek durumda değildi.

Till bir zamanlar beslediği, veterinerin verdiği tam narkozdan sonra müşahade odasında bir saatten uzun bir süre yerinden kalkmaya çalışan ve patileri antiseptik düz zeminde sürekli kayıp duran köpeğin o korkunç halini hatırladı. Frieder'nın nafile çabaları aynı şekilde çaresizceydi ve insanda acıma duygusu uyandırıyordu.

"Onu rahat bırak!" diye korkuyla haykırdı Till ama doktorun peşinden giden Tramnitz, Frieder'yı yakalarından tutup açık bodrum kapısından içeriye sürükledi. Gerekli ışığı yine girişteki sensörler sağladı, bu kez koridorda. Kapı yine hafif aralıktı.

Neyi gözden kaçırıyorum?

"Boş ver onu," diye emretti Tramnitz. Till bir bodrum için alışılmadık derecede yumuşak ve parlak bir halının üzerinde kıpırtısız yatan yaralı cerraha bakmak isteyince Tramnitz öfkeyle, "Boş ver onu!" diye ikinci kez bağırdı.

Tramnitz dış kapıyı kapatıp içeriye, muhtemelen evin zemin katına çıkan merdivene doğru ilerledi.

"Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz," diye arkada kalan Till'e seslendi.

Nemli toz ve eski kitap karışımı bir koku Till'in burnunu gıdıklıyordu. İçerisi dışarıdan birkaç derece daha sıcak olmasına rağmen Tramnitz'in peşinden attığı her adımda soğuktan içi titriyordu.

İstiyor muyum bunu? Emin olmak istiyor muyum?

Daha birkaç gün öncesine kadar bu uğurda her şeyden vazgeçerdi. Hayır, zaten her şeyden *vazgeçmişti.* Özgürlüğünden, iradesinden.

Peki aklımdan?

Psikopatın onun için tayin ettiği, dehşetin yol göstericisinin peşinden ilerlediği bu yolun, onu hayal edebileceği her şeyden çok daha kötü bir gerçeğe götürdüğüne dair karanlık bir sezgi doğdu içine.

"Neredeyiz?" Till'in sesi kapıları açık, içleri boş gömme dolapların içinde yankılandı, muhtemelen eskiden ayakkabılar, kışlık paltolar, çamaşırlar saklanıyordu içlerinde. Şimdiyse hepsi boştu. Soğuktu.

Ölü.

"Her şey sırasıyla."

Tramnitz koridordaki bir kapıdan geçip sağa dönerken başını eğdi.

"Önce senin için ne hazırladığıma bir bak."

65.

Burnundaki gıdıklanma hissi güçlenmişti, Till şimdi bir de kimyasal madde kokusu alıyordu. Yakıcı bir şey burun kıllarını uyarıyor, burnunu çekme ihtiyacı hissediyordu.

Bedeninin harekete geçirdiği ve bacaklarını kurşun gibi ağırlaştıran içsel savunma mekanizmasına rağmen Till, Tramnitz'in peşinden gitmeye devam etti. Kapının arkasındaki merdiveni görmeyip tökezleyerek yatak odasına benzer bir yere girdi, bu oda muhtemelen evin varlıklı sahibinin misafirleri için ayırdığı odaydı ve bu evin psikopata ait olması mümkün değildi.

Kesin Tramnitz'in mal varlığına çoktan el konulmuş, satışa çıkarılmıştır. Yoksa böyle olmamış mıdır?

Çift kişilik yatağın üzerinde açık mavi bir örtü seriliydi. Filmli bodrum camlarının önündeki tahta kaplamaların arasında bulunan kalın toz tabakasına bakılırsa burası uzun zamandır temizlenmemişti.

"Buradan." Tramnitz'in yan taraftan ona seslendiğini duydu. Misafir odası sürgülü bir kapıyla bodrum katındaki diğer odalara bağlanıyordu.

"Hadi ama güven kendine! Yaklaş!"

Till gözlerini yumdu ama ona aksini yapması için adeta yalvaran iç sesini susturmanın bir yolu yoktu.

Geri dön! Gitme! Bakma oraya!

Elbette katilin cazip çağrısına uydu. Şeytanın siren şarkısına.

Gözleri hâlâ kapalıyken öne doğru bir adım attı. İki oda arasındaki kapının eşiğinde duruyor olmalıydı. Anne babasının biraz daha beklemesini, gözlerini ancak işaret verilince açmasını söyledikleri Noel gecelerinde olduğu gibi hiçbir şey görmüyordu.

Fakat burada ne Noel ağacı vardı ne de altında sürpriz hediyeler, burada sadece keder, acı *ve*...

"Ah Tanrım!"

Till kendisini daha fazla tutamayıp şaşkın gözlerle boş odanın ortasındaki alete baktı. Bodrumun her yerinde olan halı bile yoktu burada. Bunun yerine odanın ortasında sabit, dikdörtgen şeklinde metal bir masa vardı. Üzerinde de, gerçeği gazetedeki fotoğrafından daha iğrenç görünen o cehennem aleti duruyordu.

Yanlarında pencereler olan ahşap kutu ona demir akciğer de denen makineyi hatırlattı.

Till Nuh nebiden kalma böyle bir basınç kabinini bir keresinde Adli Tıp Tarihi Müzesi'nde görmüştü, eskiden insanlar suni solunum için bu kabinin içine yatırılırdı.

Ama demir akciğerde hastanın başı açıkta kalırken bu kutunun her tarafı kapalıydı.

"Ne bu?" diye sordu ifadesiz bir sesle.

"Babam ona Trixi derdi, nedenini bilmiyorum. Ben kuvözlerime isim koymam."

Till yaklaşıp elini kahverengi suntaya uzattı. Kutunun ona dönük tarafında yer alan ve bir pinpon raketinin yüzeyinden biraz daha geniş olan daire biçimindeki iki deliğe dokundu. Kutunun kapağı gibi delikler de camla kaplanmıştı, baş ucundaysa camdan bir oyuk vardı.

"Max?" diye ürkerek sordu Till. Cihazın içinde bir şeyin hareket edip etmediğini göremiyordu. Kutu altı, hayır artık yedi yaşında olan bir çocuğu içine alacak kadar büyüktü. Bütün camlar opaktı ve hemen hemen şeffaf değildi. *Yine de...*

Hayır, bu opak cam değildi. *Bu...*

Su buharıydı!

Camlar buğulanmış!

Till biraz daha yaklaştı.

İçeriden!

Kapalı kapağın üzerine eğildi. Gayet net bir şekilde içinde bir bedenin yattığını gördü.

"Bu..." Dönüp yanında duran, keyifle onu inceleyen Tramnitz'e baktı.

Gözlerinden yaşlar boşandı. "Bu benim oğlum mu?"

"Tamyamadın mı?"

"Ama, ama göremiyorum ki. Camlar çok buğulanmış."

Bu iyiye mi işaret? Tam tersi mi? Ama hâlâ nefes alıyor demektir. Öyle değil mi?

Tramnitz babacan bir tavırla omzuna vurdu. "Gel. Daha yakından bak."

"Ama bu... bu nasıl mümkün olabilir?"

Till burnunu çekti, önlüğünün yeniyle dışarıdan camı sildi, elbette bir işe yaramadı çünkü yoğuşma içeridendi.

Max kesinlikle bir yıldır bu kutunun içinde duruyor olamazdı. Kimselerin bilmediği bu evde bir yıl!

"Gerçekten hiçbir fikrin yok mu?" diye sordu yanındaki Tramnitz.

Till'in yüzüne baktı. "Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Till okul tahtasına çıkmış, kendisine sorulan soruyu çözemeyen küçük bir çocuk gibi başını iki yana salladı.

"Gerçekten ne olduğunu bilmiyor musun? Bir yıl önce Max'a ne olduğunu?"

"Hayır!" dedi Till fısıldar gibi, korkunun onu içeriden ele geçirişini hissetti.

"Tamam," dedi Tramnitz. "O zaman sana biraz yardım edeyim."

66.

Geçmişe dönüş
Max. Bir yıl önce.

"Buz küpü," diye geçirdi içinden Max lego maketini sıkı sıkı tutarken.

Evden buz gibi bir soğuğa çıkmıştı, hava babasıyla geçen yaz belirledikleri parolaya son derece uygundu.

Sonra sürekli parola alıştırması yapmışlardı, ormanda gezerken, arabayla giderken ya da otobüs beklerken.

"Yabancı biri sana onunla gitmeni söylerse ne diyeceksin?"

"Ona parolayı soracağım."

"Peki parolamız ne?"

"Buz küpü," diye mırıldandı Max ve ön bahçeye çıkan üç basamaklı kapı merdiveninden dikkatle indi. Anna görmeden önce lego maketi bozulmasın ya da bir şekilde elinden kayıp düşmesin diye titizkeniyordu. Anna hep çok güzel kokuyor, onu hep sevgiyle okşuyordu.

"Hey ufaklık!"

Sağ tarafa, sokak lambasının altında duran adama baktı.

"Efendim?"

"Altmış beş numara neresi biliyor musun?"

Max, Anna'ya giderken durdurulmak istemiyordu, hem hava da her saniye biraz daha soğuyordu.

"Parola ne?" diye sordu hiç düşünmeden.

"Ne?"

Adam öyle bir baktı ki sanki Max en yakın arkadaşı Anton'la [illegible] *uydurdukları gizli dilde konuşmuştu.*

"Neyse," dedi Max bir süre sonra ve adama yardım etmeye karar verdi. "Altmış beş numara mıydı?"

Ne de olsa onunla beraber gitmesini istememişti adam.

Hem parola kuralı da paketlerle dolu bir el arabasını karın içinde sürmeye çalışan üniformalı bir postacı için geçerli sayılmazdı.

Max yolu gösterdikten sonra, "Teşekkürler dostum," deyip gitti postacı. Adam sadece evi değil, sokağı da karıştırmıştı. Adres Lärchenweg değil, Lerchenweg'di.

Ama burası zaten kafa karıştırıcı bir yer, her yerin ismi birbirine benziyor.

Max şoför sarı kamyon[illegible]a binip gidene kadar bekledi. Böylece Anna'yı görünce söyleye[illegible]klerini hazırlamak için vakti oldu.

Dürüst olması gerekirs[illegible]asbayağı ödü kopuyordu. Anna o kadar güzel, kendisi o kadar[illegible]çüktü ki. O kapısını çalınca gülecek miydi? Star Wars'u beğeniy[illegible]nuydu? Tabii ki. Anna harika bir kızdı. Star Wars'u seviyor o[illegible]ısı gerekirdi.

Max sonunda karşıdan karşıya geçerken öyle dalgındı ki hızla kendisine doğru gelen spor arabayı fark etmedi.

Ah, hayır, *diye geçirdi içinden.* Millennium Falcon'um.

Lego uzay gemisi de havaya fırlamış, kara düşüp kırılmıştı.

Bir saniye içinde acı denizine dalan kendi küçük bedeni gibi, bu denizin dalgaları ona içeriden ve dışarıdan öyle gürültülü, öyle şiddetli çarpıyordu ki Max bilincini kaybetti.

Ancak saatler sonra uyanabildi ve tek gördüğü bir çift göz oldu. Adamın yüzündeki diğer her şey yeşil bir ağız maskesiyle kapatılmıştı.

Üzerine bağlandığı sert zeminin ameliyat masası olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

* * *

Max o zamanlar, yani bir yıl önce cehennemde uyandığını düşünmüştü. Kötü bir Cadılar Bayramı canavarı işkence etmek için kaçırmıştı onu. Asıl cehennemin o andan bir yıl uzakta olduğunu ve kapıların onun için ancak o gün açılacağını asla tahmin edemezdi.

Şimdi burada, bu tuhaf evin bodrumunda, adamın onu daha bu sabah kaçırıp getirdiği yerde. Arabayla ona çarpan aynı adam, kırık bacağını tahtaya bağlamış, iyileşene kadar ona bakmıştı, sırf sonunda onu öldürmek için.

Bu daracık ahşap kutunun içinde bacakları bağlı yatarken aniden bir gölge eğildi üzerine. Tahminen bir erkekti. Ona şu ana kadar bekçilik eden adama benzemiyordu. Daha zayıf, belki biraz daha gençti. Ama kesin bir şey de söyleyemiyordu. Max adamın yüzünü seçemiyordu çünkü kutunun lanet olasıca camları çok buğulanmıştı.

"Baba?" diye seslendi Max tüm umuduyla, oysa tecrit halinde geçirdiği onca aydan sonra umudunun hemen hemen tamamını çoktan yitirmişti.

67.

Till

"Max?"

Till "kuvözün" camını tıklattı. Oğlunun kendisine seslendiğinden emindi, oysa dışarıdan duyulan boğuk bir mırıltıdan fazlası değildi. Bu cehennem makinesi çok iyi yalıtılmıştı.

"Aç!" diye bağırdı Tramnitz'e, anlattığı saçmalıklara hiç inanmıyordu.

Vur kaç olayı mı? Tramnitz kaçırmamış mı?

Öyleyse Max neden bu bodrumdaydı? Bu kuvözün içinde?

Neyi gözden kaçırıyorum?

"Aç şunu. Hemen!"

Tramnitz göğüs geçirdi. "Maalesef yapamam. Anahtarım yok."

Till şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Niye?"

"Bu şeyi ben yapmadım."

Şaşkınlıktan Till'in kafası öyle bir karıştı ki kekelemeye başladı. "Ama, ama... kim yaptı o zaman?"

Till kutunun üzerinde vida aradı. Hiçbir yerinde bir manivela, bir çıkrık ya da yerinden sökebileceği bir menteşe yoktu. Ne muhtemelen elle müdahale için tasarlanmış yan taraftaki yuvarlak camlarda ne de baş ucundaki camdan kapakta. Sonra başka bir endişeye kapıldı. "İçeri hava giriyor mu?"

"Şuradaki vana açık olduğu sürece evet."

Tramnitz yan taraftaki metal çubuğu gösterdi, çubuk bir tükenmez kalemin başlığı kadardı.

"Ama bu sıkılacak olursa..."

Tramnitz dilini dışarı çıkarıp boğulur gibi sesler çıkardı, boğulma taklidi yapmayı bırakınca kıkır kıkır güldü.

"Bu şey sana ait değilse anahtar kimde?" diye bir kez daha sordu Till.

"Bir saniye, elbette bana ait. Bu, Teltow Kanalı'ndaki bir garajda sakladığım bir prototip. Ama müdahale bağlantıları ve vana yeni. Onları ben üretmedim."

"Kim?" Till haykırdı. "Sen üretmediysen kim üretti?"

Arkalarından bir çıtırtı geldi, sonra Frieder iki büklüm bir halde yalpalayarak odaya girip eşikte yere yığıldı.

Tramnitz'in gözleri, kız arkadaşı ilk defa sevişmeleri için kendisine söz veren bir ergenin gözleri gibi ışıldadı.

"Hah, müthiş zamanlama. İyi insan lafının üstüne gelirmiş."

68.

Kan.

Cerrahın gövdesi, yüzü ve saçları kan içindeydi, halının üzerinde, elinin değdiği her yerde kan vardı.

Till kanın tadını, kokusunu aldı, kendi derisinde, kendi başındaki ve parmaklarındaki sargıda, kendi ellerinde hissetti kanı. Kendi kanıysa bir taşkın gibi kulaklarında uğulduyordu.

"Az önce ne dediniz?" diye sordu boğuk bir sesle. Boğazı düğümlenmişti.

Balacağın gerçek seni rahatlatmayacak.

"Öf be Max'ın babası Till. Jetonun hâlâ düşmedi mi?" Tramnitz gözlerinin içine baktı. "Kaçışımız neden şaşılacak kadar basit oldu? Neden kimse yolumuzu kesmedi?"

Buradaki kapılar neden açıktı?

"Yardım aldık."

Psikopat iki oda arasındaki duvara yaslanıp kapının dibine çökmüş cerrahı işaret etti.

"Hiç aklma gelir miydi? İşte firarımızın arkasındaki deha. Doktor Vermut, pardon, Hartmut Frieder. Sadece sarhoşken eline neşter aldığı için her şeyini kaybetmenin eşiğinden dönen adsız bir alkolik değil. Aynı zamanda geçen sene Porsche'siyle sevgili Max'a toslayan adam."

"Kapatın çenenizi," dedi Frieder soluk soluğa, kanlı eliyle kurşun yarasını bastırdı.

"Ama öyle." Tramnitz Frieder'nın yanına gidip uzattığı bacağına bir tekme attı.

"Azami hızın otuz kilometre olduğu bir yerde körkütük sarhoş araba kullanıp çocuğa çarptın. Legosu etrafa saçılmış, karda yatan ağır yaralı çocuğun yanında dikilirken o ayyaş kafandan neler geçtiğini gayet iyi tahmin edebiliyorum. 'Siktir, bu ortaya çıkarsa boku yerim. O zaman her şeyimi kaybederim; işimi, itibarımı, özgürlüğümü. Her şeyimi!'"

"Doğru mu bu?"

Till kuvözün yanından ayrılıp daha birkaç dakika önce hayatını kurtarmaya çalıştığı adama doğru bir adım attı.

Elini tuttuğum adam!

"Sonra Max'ı bagajına tıkıştırıp Brandenburg'daki yazlığına götürdü," diye açıklamaya devam etti Tramnitz. "Ne yapacağını sakin kafayla düşünmek için."

Tramnitz yeniden Till'e baktı. "Hiç değilse tedavi etti. Bacağını sardı falan.. Ama hep bir maske takıyordu. Bence onu bir noktada serbest bırakmak istiyordu, değil mi?" İç geçirdi. "Ama gerizekâlı herif bir gün tedavi sırasında önlüğünü giydi, inanabiliyor musun? Hem ayyaş hem amatör. Max'ın bir ihtimal hatırlayabileceği yüzünü görmesine gerek yoktu. Sadece okusaydı yeterdi. Doktor Hartmut Frieder, Stein Kliniği."

Katilin sözleri aniden acayip, boğuk bir tını kazandı, bunun sebebi Till'in göğsündeki basıncm şimdi kulaklarına taşınmış olmasıydı. Belli ki beyni Tramnitz'in ona sunduğu gerçeği duymak istemiyordu.

"Olayın ironisi şurada ki Max o zamanlar doğru düzgün okuyamıyordu, sonuçta daha birinci sınıftaydı. Ama bu kadarı da yeterliydi."

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye inledi Frieder. Artık eliyle karnını tutmaktan vazgeçmişti.

"Yanlış anlama Till. Frieder kötü bir insan değil, her durumda benim gibi biri değil. O kendisiyle boğuşuyor. Bir yandan çocuk kaçırmaktan hapsi boylamak istemiyor. Diğer yandan Max'ı öldürmeye gönlü el vermiyor. Bugüne kadar da vermedi. Sonra ta taa... oyuna ben girdim." Tramnitz az sonra en önemli oyunu için sahneye çıkacak bir oyuncu gibi bacaklarını ısıttı.

"Onun için alın yazısı gibi bir şey olmalı. Çünkü bir anda ameliyat masasında beni buldu. Ben ki bütün dünyanın Max'ı öldürdüğüne inandığı adamdım."

Ama neden suçunu itiraf edip geride kalanların acılarıyla eğlenmedi?

Çünkü Tramnitz katil değildi!

"Sevgili cerrahımız küçük Max'ı tüm bu süre boyunca yazlığında saklamıştı. Scharmützel Gölü'nün kıyısında, kimsenin ona bulamayacağı ücra bir balıkçı kulübesinde."

Tramnitz doktoru gösterdi.

"Frieder ameliyattan sonra odama gelip bana bir teklif sundu: Ben Max'ı gerçekten öldürmüş gibi yapıp polisi cesede götürecektim. O da karşılığında kaçmama yardım edecekti."

"Ama günlük?" diye sordu Till, bu ifşaatı nasıl yorumlaması gerektiğinden hâlâ emin değildi.

İyi haber miydi bu? Max'ın gerçekten de hâlâ hayatta olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa sadece fazlasıyla acımaz bir oyun mu oynanıyordu onunla? Canavar onda yersiz umutlar uyandırmaya mı çalışıyordu?

"Günlük, anlaşmanın bir parçasıydı. Önce her şeyi tımarhanedeyken kayda geçirdim. Daha sonra eşyalarımın arasında bulunacaktı. Katilin Frieder değil, ben olduğuma dair kesin kanıt."

"Neden katil olasın? Max yaşıyor!"

Till kuvöze döndü.

"Evet, henüz ölmedi. Beni bu yüzden çıkardı zaten. Pis işlerini halledeyim diye."

Yüce Tanrım.

Tramnitz günlüğünde müstakbel suçlarını betimlemişti.

Bugüne kadar Max'la hiç karşılaşmadı. Onu şimdi öldürmek istiyor. Hemen burada.

Sahiden de Tramnitz anlatmaya devam etti: "Frieder'ya talimatları vermiştim, kuvözü nerede bulacağım, kuvözü çalışabilsin diye benim planlarıma göre nasıl tamamlayacağını anlattım. Sonra en başından beri benim tutsağımmış gibi görünmesi için onu nereye getirmesi gerektiğini söyledim."

"Burası neresi?" diye sordu Till, aklına evin önündeki sokak lambalarıyla, bodrum katına girerken hissettiği burnundaki o garip gıdıklanma hissi geldi.

"Nerede olduğumuzu biliyorsun," diye itiraz etti Tramnitz.

Evet. Şeytanın kapanında, cehennemin merkezindeyiz.

"Senin gerçekte kim olduğunu anlayınca Pia benim için adresi araştırdı."

Tramnitz iki elini de kaldırıp "telaşa mahal yok" hareketi yaptı. "Biliyorum, farkındayım. Bu anlaşmamıza aykırıydı," diye Frieder'ya döndü, o anda cerrahın ağzında kanlı tükürüğünden bir baloncuk oluşmuştu.

Bu arada Till neredeyse aşkın bir deneyim yaşıyordu. Fiziksel olarak hâlâ oradaydı, bodrumda muhtemelen oğlunun içinde tutulduğu cehennem makinesiyle iki suçlunun arasında duruyordu ama ruhu boşlukta süzülüyordu. Sesler giderek boğuklaşıp derinleşiyor, sanki hepsi çok uzaklardan geliyordu. Taş kesilmişti. Parmağını bile kıpırdatamıyordu.

"Bunun benim tarafımdan değil de burada gerçekleşecek olması bence daha eğlenceli. Bir şekilde bize eşlik etmesini ummuştum."

"Neden ona her şeyi anlatıyorsunuz?" diye Frieder'nın sorduğunu duydu, adam hemen hemen bütün gücünü tüketmiş gibiydi.

Tramnitz uzattığı elindeki silahla, yere çökmüş cerrahın yanına döndü. "Neden bu bodrumda karar kıldıysam aynı sebepten. Çünkü eğleniyorum. İnsanlar en korkunç gerçekleri kendi gözleriyle gördüklerinde daha çok acı çekiyorlar."

Tabancayı Frieder'nın kafasına dayadı. Doktor inliyordu. Bir elini karnından çekti. Kana bulanmış sargısı çözüldü. Yarası kan sızdırmaya devam ediyordu.

Cerrah, Till'i şaşkınlığa uğratarak kırmızıya boyanmış dişleriyle gülümsedi.

"Tamam hadi, yapın öyleyse. Nasılsa bunu planlıyordum."

Tramnitz afallayarak gözlerini kırpıştırdı. "Bugün ölmek mi istiyordun?"

"Bitirmek istiyorum. Her şeyi sonlandırmak."

Cerrah gözlerindeki hüzünlü ifadeyle Till'i öyle bir baktı ki sanki şöyle der gibiydi: "Lütfen, özür dilerim. Bir hata yaptım."

Till, Frieder'nın en son hasta odasına girerken söylediği sözleri düşündü. *"Araya bir şey girdi de benim..."*

"Her şeyi sonlandırmak mı?" diye inanamayarak tekrarladı Tramnitz. "Bak sen, kibar beyefendi sonunda vicdana geldi. Maalesef çok geç."

Frieder başını iki yana salladı. "Beni öldürün! Ama çocuğu rahat bırakın! Fikrimi değiştirdim."

"Korkarım bu kadar kan kaybederken pazarlık edecek durumda değilsin."

Cerrah kan tükürdü, sonra tekrarladı: "Max'ı bırakın! Nasılsa zamanınız azalıyor. Kesin sizin peşinizdelerdir."

"Ee ne olmuş? Belki de zaten kaçmak istemiyorumdur."

"Ama Max'ı acı çekerken görmek istiyorsunuz. Ve onu." Frieder Till'i işaret etti. "İşiniz bölünürse bunu yapamazsınız."

"Zamanım var."

Frieder tüm gücüyle alnındaki silahı çekti ama Tramnitz yeniden dayadı.

"Yok. Anahtar kartlarım bir sinyal gönderiyor. Kaybolma durumunda takip edilebiliyorsunuz. Sänger nerede olduğumu biliyor. Yakında geleceklerdir."

Tramnitz gülümsedi. "Saçmalık. Bu kadar aptal olamazsın. Ucu sana çıkan bütün izleri muhakkak silmişsindir."

Frieder son gücüyle itiraz etti. "Kaç kere daha söyleyeceğim! Fikrimi değiştirdim. Bu işi sonuna kadar götüremeyeceğimi fark ettim. Teslim olmak istiyorum."

Tramnitz omuzlarını silkti. "Fark etmez. Anahtarların, manyetik kartların sinyal göndermiyor. Blöf yapıyorsun. Ama hakkını vermek lazım, çok iyiydi. Az önce telefonda hasta bakıcılarla konuşuyor numarası yapmanı da hiç fena bulmadım." Tramnitz silahı telefon gibi kulağına tutup sözlerini tekrar ederek Frieder'nın taklidini yaptı. "Bunun protokole aykırı olduğunu biliyorum ama burada bir rehine durumu var."

Silahı yeniden Frieder'nın alnına dayadı. "Eh, bu kadar aptallık yeter artık."

"Hayır, durun, size yalvarıyorum, Max'ı bırakın..."

Yarım kalan cümle Frieder'nın ağzında resmen patladı. Tramnitz tetiği çekmişti.

Kurşun kulakları sağır eden bir gürültüyle birlikte cerrahın alnından beynine girip ensesinden dışarı çıktı, alçıpan duvara saplanıp kaldı.

"Ama haklı, acele etmemiz lazım," dedi Tramnitz, ölen doktorun arkasındaki duvara sıçrayan kemik kıymıklarından, kandan ve beyin parçalarmdan biraz olsun etkilenmemişti. Ama bu manzara Till'in üzerindeki büyüyü bozdu.

Kulaklarındaki basınç azaldı ve Till taş kesilmiş halinden nihayet sıyrıldı.

69.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu Tramnitz'e, bir cevap beklemeden.

Psikopat öldürdüğü cerrahın ceplerini yokluyordu, pantolon cebinde bir şey bulana kadar da devam etti.

"Hah işte."

Till'e çekip çıkardığı anahtarı gösterdi. Uzun saplı, iri, dört köşe bir anahtardı. "Vana için."

Önünden geçmek istedi ama Till cüret edip yolunu kesti.

"Bırak. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Tramnitz başıyla onayladı. "Aynen öyle, keyiften yapıyorum. Yapmak *zorunda* olsaydım o zaman iş olurdu."

Silahın şarjörünü çıkarıp bir kurşun daha olduğundan emin oldu, silahı Till'e gösterdi, yeniden indirdikten sonra etrafından dolanıp geçti.

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ne olacak! Max'la ilgileneceğim."

Tramnitz silahın namlusuyla kuvözün baş ucundaki cama vurdu.

"Hu hu, sesim geliyor mu ufaklık? Tedavi başlıyor."

Kahretsin, şimdi ne yapacağım?

Till etrafına bakınıp telaşla psikopata karşı kullanabileceği bir şey aradı.

Başına uzandı. Sargısını çözdü.

"Dur yoksa giderim."

Tramnitz dönüp arkasına bile bakmadı. Bunun yerine dört köşe anahtarı vana pimine yerleştirdi.

"Pardon da bu nasıl gülünç bir tehdit böyle?"

"Frieder haklıydı, değil mi? Beni acı çekerken görmek için benim de gelmemi istedin."

"Ee?"

"Şimdi gidersem hiçbir çıkarın olmayacak. O zaman benim acımı göremeyeceksin. Her şey boşuna olacak."

Tramnitz, Till'e doğru döndü, etli dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ah, önemini fazla abartıyorsun. Burada olma sebebin oğlanı ölürken izlemek değil."

Ne peki?

"Bu oğlanla tamamen tek başıma eğleneceğim. Sen sadece sonrası için sakladığım bir bonussun."

Neyi gözden kaçırıyorum?

"Burada Max'la işim bitince birazcık şansın varsa seni tamamen bitirecek bir şey yaşayacaksın. Benim umurumda olan bu. O sırada yüzünü izleyip acından zevk alacağım."

Burnunu çekti. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum, çok uzağa gidemezsin. Pia araştırmış. Bodrum kapısı kapalı olduğu sürece buradan çıkamazsın. Zemin kata açılan kapı kilitli. Dolayısıyla şimdilik senin için bir çıkış yolu yok. Tabii ben Max'la işimi halledene kadar koridorda bekleyebilirsin. Sonrasında devam etmeden önce sana ondan geriye kalanları gösteririm."

Dört köşe anahtarı sıktı. Hava emilimi azalmaya başladı.

Güm güm güm!

Hemen ardından biri içeriden camlara, sunta kaplamaya vurmaya başladı.

"Ne yazık ki fazla zamanımız yok, yoksa onunla bambaşka şeyler yapardım. Ama bak, içerisi şimdi daha iyi görünüyor.

Camlar o kadar buğulu değil, onu boğulurken güzelce izleyebilirsin," dedi, Till tam o anda başından çözdüğü sargıyı katilin boğazına doladı.

Nafile.

Teşebbüsü sefilce olduğu kadar çaresizceydi.

Tek bir dirsek vuruşu yetti, Tramnitz, Till'in kafatasında bir havai fişek patlattı. Kafasının içine kıvılcımlar saçıldı, akışkan bir acı içeriden gözlerinin arasındaki sinüslere aktı.

"Sende hiç terbiye yok mu?" diye sordu Tramnitz, o sırada kutunun içinden gelen patırtı biraz daha yükselmiş, biraz daha hızlanmıştı.

Güm... güm!

"Ah, kulaklarıma gelen şu müzik," dedi Tramnitz, iyice kuvözün üzerine eğilmişti, o esnada Till'in bu manyak herifi nasıl durduracağına, Max'ı nasıl kurtaracağına dair en ufak bir fikri yoktu. Şu an yeniden ayaklarının üzerinde doğrulabilecek durumda bile değildi.

70.

Sänger

Sevgili Sänger Hanım, şu anda elinizde geçmişi değil, geleceği anlatan ilk günlüğü tutuyorsunuz.

Okuyacağınız hiçbir şeyi küçük Max henüz yaşamadı. Fantezilerim daha gerçekleşecekler. Muhtemelen şimdi, şu anda.

Doktor Frieder beni onun planına göre davranmaya zorladığını sandı oysa ameliyat sırasında beni zehirlediğini söyleyerek yaptığı blöf çok barizdi. Gerçekteyse onun iplerini ben oynatıyorum (garçi sizin satırlarımı okuduğunuz şu sıralarda oynatılacak bir ipinin kalmış olacağından şüpheliyim).

Onun Trüffi (ne olduğunu anlayacaksınız) seçtiğim yere getirmesini sağladım, böylece Max'ın tedavisine başlayabileceğim. Karşılığında kaçmama yardım etti, yardım etme sebebini size yeniden görüştüğümüzde açıklayacağım. Çünkü yeniden görüşeceğiz. Çok geçmeden yine sizin himayenizde olacağım, tabii bu firar rezaletinden sonra muhakkak devreye girecek soruşturma komisyonuna ve disiplin cezalarını atlatırsanız.

Size bu kadar içtenlikle açılmamın tek nedeni, özgür kalmak gibi bir nimetimin olmaması. Psikiyatri hastanesinin düzgün koşullarından oldukça memnunum, hiçbir şeyim eksik değil: Besin, gıdak, kalsin hatta fahişeler, hepsi de adrese teslim. Frieder'in

psikolojik oyunları biraz sinir bozucu olsa da sonuçta hayatım kartalda. Neyse ki bunlar da geçmişte kaldı.

Bir de şu var ki geri dönmek istememin asıl sebebi o: İkinci bir dava görülecek.

Küçük Max'ın annesinin gözlerinin içine bakacağım, oğlunun bir yıldan uzun süre yaşadığını bilecek. Hatta ona kartarmak için gerçek bir şansı olduğunu. Onu kollarına almak, öpmek, okşamak, büyüdüğünü görmek için. Sonra hükmün okunmasının ardından onun gözlerine bakacağım, gözlerinde öfkeyi, acıyı ve çaresizliği göreceğim ve bu resmi zihnimde saklayıp eğlenmek istediğim her an hatırlayacağım.

Öyle işte, bu dileğin yerine gelmesi için yapmanız gereken tek şey beklemek.

Her şey bittiğinde size haber vereceğim.

Dört gözle bekliyorum

Sevgiler
Gaido Tramnitz

"Trixi mi?"

Sänger'nın ismini yine unuttuğu (*bir hayvan ismiydi; Fuchs, Marder, Hirsch*[7] *ya da onun gibi bir şey*) iri yarı cinayet büro komiseri de kliniğin müdürünün ofisinde ona verdiği mektubu okudu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?" diye sordu, sesinden hafif bir yorgunluk seziliyordu. Adamları aramaya çık-

7 Soyadı olarak kullanılan Almanca hayvan isimleri, sırasıyla "tilki", "sansar", "geyik". (ç. n.)

mıştı bile, hastanenin çevresinde geniş bir alan ablukaya alınmıştı ama komiserin gerginliği elle tutulur düzeydeydi çünkü hiçbir yerde bir iz yoktu henüz.

"Maalesef hayır. Siz Simon?"

Üçü normalde üzerinde hasta dosyalarının yığılı olduğu küçük, yuvarlak görüşme masasında oturuyordu, şimdi dosyalar masadan indirilmişti.

Komiserin tanık olarak soruşturmaya katılmasını rica ettiği hasta bakıcı boğazını temizledi. "Emin değilim. Ama gazetelerde bahsi geçmişti. Sanırım Tramnitz ona kuvöz diyor, içine..."

"Bu şey ne kadar büyük?" diye araya girdi Sänger, muhtemelen soruları soran kişi olmaya alışkın komiseri şaşkınlığa uğrattı.

"Bayağı. Bir buçuk metre uzunluğunda ve bir insan için yeterince geniş, neden?"

"Evet, neden önemli bu?" diye sordu polis de.

Doktor onu dikkate almayıp Simon'a başka bir soru sorunca polisin yüzü iyice asıldı. "Frieder son zamanlarda ambulans ödünç almış mıydı? Ya da bir nakil aracı? Bu şeyi Porsche'siyle bir yere götürmüş olamaz."

Komiser aniden bir düdük sesi duymuş gibi öylece bakarken Simon ayağa fırladı. "Otopark kayıtlarına bir bakayım."

Kapıya koştu.

"Evet, bakın," diye seslendi Sänger arkasından. "Eğer bulursanız sonra da navigasyonunu kontrol edin."

71.

Till

Yan odaya gitti, adrenalinin de paniğin de artık azaltamadığı acısına rağmen.

Onu harekete geçiren daha ziyade Max'ın yumruklarının boğuk patırtısıydı. Yaşadıkları zamanın ritmini belirleyen ölüm vuruşları.

Güm... güm.

Till misafir odasında silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Sivri bir nesne, bir çubuk, belki bir maket bıçağı ama buradaki her şey boştu. Gömme dolapları açtı, fakat tek bulabildiği, şüphesiz önceden çamaşırların arasına konulan, şimdiyse kokusu bile olmayan iki küçük sabun oldu.

Güm...

Max'ın yumrukları güçsüzleşiyor, aralıklar uzuyordu.

İçerideki hava ne kadar daha yetecek?

Çaresizliğin verdiği cesaretle Till yeniden yan odaya gitti, hatta bu kez Tramnitz'in çenesine şaşırtıcı derecede sağlam bir yumruk indirdi ama vuruşunun büyük bir etkisi olmadı. Katilin daha şiddetli tepkisinin dışında. Salladığı ilk vuruşu Till'in göğüs kafesini çatırdattı, ciğerlerindeki bütün hava dışarıya çıktı, ardından apış arasına bir tekme yedi.

Till yere yığıldı. Bağırmak istiyordu ama ciğerlerinde hava yoktu, ağzı acıdan açılmış olmasına rağmen ciğerlerini yeniden dolduramıyordu.

Güm... güm...

O sırada gördü. İki boş pet şişe. Misafir yatağının yanında, parlak taban döşemesindeki siyah lekenin yakınında duruyordu.

Neyi gözden kaçırıyorum?

Şişelerin dibi en son dolduruldukları sıvı yüzünden kahverengiye boyanmıştı.

Till'in burnuna benzin kokusu geldi. Vücut ısısının yükseldiğini hissetti. Kafasını kaşımak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Neyi gözden kaçırıyorum?

Güm... güm...

Oğlunun verdiği sinyaller gitgide zayıflıyordu. Max'ın yaşam gücü Till'inkinin arttığı ölçüde azalıyor gibiydi.

Neyi...

Dolabı mı?

Gözden...

Şişeleri mi?

Kaçırıyorum...

Lekeyi mi?

Yoksa spor çantası mıydı?

ÇANTA!!!

Misafir yatağının hemen altındaydı! Till'in sürünerek yaklaştığı yatağın.

Yavaş yavaş, ağır ağır, el ve dizlerinin üzerinde ilerliyordu, çünkü yürümek şu an ihtimal dâhilinde bile değildi.

Siyah çanta!

... yaklaştıkça gözünün önünde büyüyen çanta. Sonunda yakaladığı, açtığı çanta... bu kez hissettiği bir dejavudan fazlasıydı. Bu kez sahip olduğu önsezi değil, *ön bilgiydi!*

Till daha fermuarını açmadan önce spor çantasının içinde ne bulacağını biliyordu. Onu nasıl kullanması gerektiğini biliyordu.

Nasıl tutması gerektiğini.

Sonunda doğru dürüst hatırlayınca yaşadığı, neredeyse doğaüstü bir deneyimdi.

"Tramnitz!" diye haykırıp arkasına döndü. Yatağın ucunda durduğu yerde açık sürgülü kapıdan yan odayı görüyordu.

"O da nereden..." dediğini duydu canavarın hayretler içerisinde kocaman açılmış gözleriyle. Gözleri fazla biçimli, güzel yüzünde fazla mavi duruyordu.

Yüzü de hâlâ fazla düzgün, fazla çekiciydi, Till yatağın altındaki spor çantasına konulmuş silahın bütün şarjörünü boşalttıktan sonra bile.

72.

"Max?"

Dört köşe anahtar hâlâ vanaya takılıydı. Bir çeyrek turdan sonra bile Till tıslamayı duydu. İki tam turun ardından vida söküldü.

Kapağın kilitlerini yeni fark ediyordu, başka çukurlar, başka vidalar da buldu, hepsini tek tek söküp sonunda kapağı yerinden kaldırdı.

Telaşla kutunun üzerinden alıp yere fırlattı.

Oğlunun hareketsiz bedenini tutmaya, kalbini kalp masajıyla çalıştırmaya, ağzından ağzına kendi yaşam soluğunu verip elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı.

Ama Max'ın tanınmayacak derecede çarpılmış sapsarı, solgun yüzü onu bir an için tüm bunlardan alıkoydu, o bir saniye içerisinde... *Tanrım bağışla beni...* nasılsa her şeyin anlamsız olduğunu düşündü. Max çoktan ölmüştü, geri getirilemezdi, tıpkı otoparktaki avukat, burada bodrumdaki Frieder gibi.

Ya da Tramnitz.

Tek bir odada çok fazla ölüm, keder, acı ve korku yaşanmıştı.

Bildiğim bir odada. Daha önce de bulunduğum bir odada. Yoksa çantanın içinde ne olduğunu nereden bilebilirdim?

"Haayıır!" diye bağırdı Till, dudaklarını sevgili oğlunun dudaklarına yapıştırdı, hâlâ hissettiği sıcaklığı ve sevgisi öyle azdı ki ruhu onunla çoktan vedalaşmış olmalıydı.

Sonunda belirsizlikten kurtulduğu bu anı kaç kez hayal etmişti! Bu an ne çok rahatlama, ne çok hafiflik vadetmişti ona, oysa şimdi bütün deneyimlerin en kötüleri henüz yaşanmamış gibi görünüyordu.

Öldüğüne inanılan bir çocuk hâlâ kurtarılabilirdi, ama nihayetinde yeniden kaybetmek için mi?

Kim nasıl dayanır buna?

Sadist adamın sırf yeniden ayaklanmadığından emin olmak için Tramnitz'e baktı. "*...hoşuna giderdi, değil mi?*"

Beni şimdi böyle görmek.

Salya sümük ağlarken, *oğlumun kalbini yeniden attıramayacak kadar güçsüzken. Nefesimi veremeyecek kadar soluksuzken.*

Aniden bir öksürük sesi duydu.

Ardından oğlunun bedeninden bir titreme geçti, öne doğru atılıp yeniden yığılacak oldu ama Till kolunu sırtına koyup yakaladı onu.

"Max? Ah Tanrım, yaşıyorsun! Max?"

Son günlerde yağan yağmur kadar yoğun bir gözyaşı seli yüzünden oğlanın yüzüne aktı. Öpücüklerinin karşısında inlediğini duydu ve bu ses hayatı boyunca işittiği en güzel sesti. Hatta sonunda bir sözcük bile söyledi, sonra bir başkasını, ta ki üzgün gözleri, etli dudaklarıyla çok güzel bir oğlan olan çocuk tam bir cümle kurana kadar.

"Ne... ne... ne oldu?"

Till onu göğsüne bastırdı. Hüngür hüngür ağlıyordu. Titriyordu. Artık bütün acılarını unutmuştu. Artık sevinçten, mutluluktan ve umuttan başka bir şey hissedemiyordu.

"Ah Tanrım, yaşıyorsun. Max, benim küçük oğlum."

Ta ki oğlunun bir sonraki cümlesi bütün dünyasını başına yıkana kadar.

"Siz kimsiniz?"

Max güçsüz ama kararlı bir şekilde kollarından sıyrılmaya çalıştı.

Till gözlerini kırpıştırdı. Geriye doğru bir adım attı. İçindeki her şey bin parçaya bölünmüş gibi bir duyguyla.

Sıcakladığını hissetti.

"Ben, ben..."

Etrafına bakındı. Şişeleri gördü. Benzinin kokusunu aldı.

Neyi gözden kaçırıyorum?

"Siz kimsiniz?" diye bir kez daha sordu çocuk. Ve polis sirenlerinin sesi hâlâ biraz uzaklardan bodrum pencerelerini aşıp hafif hafif duyulurken Max Berkhoff onu sonunda paramparça eden soruyu sordu:

"Babam burada mı?"

73.

Tramnitz yalan söylememişti. Kapı kilitli olduğu sürece gerçekten de bodrumdan çıkmanın bir yolu yoktu. Tabii ev sahibinin yıllar önce buraya taşındığında merdivenlerdeki gevşek bir tahtanın altına sakladığı yedek anahtarın yerini biliyor olmasaydı.

Ne olur ne olmaz diye.

Spor çantasının içinde ne olduğunu bildiği gibi bu anahtarla zemin kata nasıl çıkacağını da biliyordu.

Ayaklarını sürüye sürüye, ağır ağır, koridorun yarı karanlığında açık mutfak alanının önünden geçti, çünkü bu katta sensör ya da ışık yoktu. Yalnızca devasa balkon penceresinden içeriye vuran ay ışığı. Ama ayaklarının altında ne olduğunu da biliyordu: Satranç tahtası biçimindeki şu çirkin fayansları o zamanlar para sıkıntısından bir türlü değiştirememişlerdi. Tıpkı evin çılgın eski sahibinin salonun ortasına yerleştirdiği, onlarınsa yastıkla doldurduğu jakuzi gibi.

Linda ve çocuklar için macera koltuğu.

Frieder için.

Ve Jonas için.

Üzerine yıldırım düşen kestane ağacına onun için ağaç ev yapmak istediği oğlu.

Gözleri yaşlarla doldu. Derisinin yandığını sandı, sonra rüyalarında sık sık hissettiği bu hayalî ağrıların kaynağı da geldi

aklına. Bakımsız bahçeden, yaklaşık yüz metre uzakta arazinin bitişiğinde yer alan anaokuluna bakarken.

Gözlerini yumdu. Bir an için yine o rüyanın içine girdi, Potsdam Meydanı'nda yirmi ikinci kattaki ofisinde dikildiği, arabasının güneşin altında park halinde durduğu otoparka gözlerini diktiği rüyanın.

Sonra işin aslını hatırladı.

Erken doğan bebeklerin ölüm riskleriyle ilgili karmakarışık yeni bir hesaplamanın başında ter dökerken Linda'nın onu aradığını. Sigorta şirketinin dünden beri kendisinden rakamları isteyen baş hukuk müşavirinin ensesinde olduğunu hatırladı.

Fakat bir yerde bir hata yapmıştı ve hatayı bir türlü bulamıyordu. Bu sıkıntı onu bütün gece uyutmamıştı.

Günlerdir ister alışverişte, ister bahçede, ister arabasında olsun karışık formüller aklından hiç çıkmıyordu. Bir çözüm bulmak için kafa patlatıyordu ve karısının telefonuna cevap verecek zamanı bile yoktu ama karısı o gün defalarca aradığı için çalışma masasındaki cep telefonuna uzandı. Ve bu telefon görüşmesiyle birlikte hayatı boyunca tattığı bütün mutluluklar son buldu:

"*Linda?*"

"*Nerede?*"

"*Kim?*"

"*Jonas. Anaokuluna bırakacaktın. Orada yok.*"

İntihar etmeyi ilk kez o zaman düşünmüştü.

Ayağa kalkmış, pencereye gitmiş, otoparka bakmıştı. Arabasının durduğu yere.

Arka koltuğunda Linda'nın sonradan yerleştirdiği çocuk koltuğunun olduğu arabaya.

"Bu seferlik. Yarın yine ben alırım, tamam mı?"

"Olur," demişti ama aklında yeni hesaplamada yaşadığı sorun vardı.

Diğer her şeyi unutmuştu.

Jonas'ı unutmuştu.

Çocuk koltuğunda.

Aşağıdaki otoparkta.

Siyah bir arabanın içinde.

Arka koltukta.

Yılın en sıcak yaz günlerinden birinde, kavurucu sıcağın altında.

"Bakar mısınız?"

İrkilip yerinden sıçradı. Bir an için anılarından oluşan bir rüyaya kaptırmıştı kendini ama arkasındaki ses gerçekti. Hayatı boyunca hiç bizzat karşılaşmadığı kanlı canlı bir insandı. Annesi ve babası gibi onu da yalnızca basından ve televizyondan tanıyordu: bodrumdan salona kadar peşinden gelen Max'i.

Hüzünlü gözleri, etli dudakları olan, arama ilanlarında fotoğrafını birçok kez gördüğü küçük çocuk, "Pardon," dedi. Üzerinde yalnızca bir tişörtle iç çamaşırı vardı, sağ baldırında da kabuk bağlamış bir yara.

"Ben... beni siz mi kurtardınız?"

"Evet," dedi kendi oğlunu sonsuza dek kaybettiğini anlayınca boşanan gözyaşlarıyla.

Tıpkı kendini kaybettiği gibi.

Tramnitz bunu kastetmişti.

"Burada Max'la işim bitince birazcık şansın varsa seni tamamen bitirecek bir şey yaşayacaksın. Benim umurumda olan bu. O sırada yüzünü izleyip acından zevk alacağım."

Elinde silahla salonda durup fikrini değiştirdiği o zamanlar olduğu gibi hâlâ ışıkları yanan anaokuluna baktı. Çok korkakça olduğu için değiştirmişti fikrini. Çok zararsız olduğu için.

Bu yüzden silahı spor çantasına saklamış, benzinde karar kılmıştı.

Çünkü oğlunun yanması onun suçuydu, o yüzden kendisi de yanmak istemişti.

"Şey... peki siz kimsiniz?" diye sordu Max, o esnada dışarıdan lastik gıcırtıları duyuluyordu.

Bir de siren sesleri.

Sirenler bunca zamandır gitgide yaklaşmıştı muhtemelen ama o seslere karşı kendini büsbütün kapatmıştı. Ta ki Max bir kez daha, ağlamaklı bir sesle yalvarırcasına: "Lütfen, siz kimsiniz?" diye sorana ve oğlanın sorusunu cevaplayana kadar.

"Benim adım Patrick Winter. Stein Kliniği'nde kalan bir hastayım. Oğlumu öldürdüm, sonra da aklımı kaybettim."

74.

On gün sonra
Sänger

Giyinip süslenmişti. Patronla akşam yemeğine çıkacakmış gibi. Çok resmî değildi ama meselenin tuhaflığının farkında olduğunu göstermek adına fazla rahat da değildi.

Till Berkhoff yepyeni açık mavi gömleğinin üzerine kahverengi bir spor ceket giymişti, gömleğin yakaları derisine sürttükçe ensesini kaşıyordu. Güçlü kuvvetli itfaiyecinin bu kılıkta kendisini pek de rahat hissetmediği, kot pantolon, spor ayakkabı ve tişörtü tercih edeceği çok belliydi. Muhtemelen kıyafet seçiminde karısı Ricarda'nın sözünü dinlemişti, Ricarda ise yarım kollu, yeşil kahverengi, sade bir elbise seçmişti, bir de zarif küpeler takmış, bir gün önce ilk karın düştüğü bu günlerde sıcak tutmayacak yarım konçlu bir ayakkabı giymişti.

Bu arada profesör bu ikisinin birbirine ne kadar yakın olduğunu, oğulları Max tamamen beklenmedik bir şekilde bulunduktan sonra "mutluluktan uçan çiftin" yeniden birleştiğine dair haberler yapan basına inanması gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

En azından ikisi de alyanslarını takıyor ve Sänger'nın ofisindeki küçük görüşme masasında dip dibe oturuyorlardı ama el ele tutuşmuyorlardı.

"Anlamıyorum," dedi Till şimdiden üçüncü kez. Sänger'nın misafirleri için hazırlayıp masaya koyduğu kurabiyelere de suya da dokunmamıştı.

"Bu Patrick Winter, ben olduğunu mu sanıyordu?"

Sänger'ya kalsa hem başıyla onaylar hem de kafasını iki yana sallardı.

"Hem evet hem hayır. Karışık bir konu."

"Orası öyle." Till Berkhoff doktora bakıp ürkekçe gülümsedi. "Ama benim gibi basit birine basit sözlerle açıklayabilirsiniz belki."

Sänger okuma gözlüğünü çıkardı, için için doktor hasta gizliliğiyle mücadele ederken gözlüğünün çizik içindeki plastik camına baktı. Sonra omuzlarını silkti. "Neyse ne."

Soruşturma komisyonunun nasılsa onu çok yakında görevden alacağını varsayıyordu. Ama bunun da bir önemi yoktu. Üstelik ortaya çıkardığı her şey bir noktada basma yansıyacaktı ve olayın aslını Max'ın anne babasının öğrenmeye hakkı yoksa kimin hakkı vardı?

"Patrick Winter hemen hemen iki yıldır burada bizimle," diye başladı söze. "Öncesinde Karl Bonhoeffer Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde tedavi görüyordu."

"Şizofren mi?" diye sordu Till.

"Hayır. Bunun şizofreniyle bir ilgisi yok. Hatta bazı amatörlerin adlandıracağı gibi çoklu kişilik bozukluğu da değil."

"Ne peki?"

"Patrick Winter bir firari. Gerçek benliğini silmek istiyor, geçici olarak yeni bir kimliğe bürünebilmek için."

"Benim kimliğime mi?"

"Son olayda sizin, evet. Siz olduğunu sanıyordu. Till Berkhoff, itfaiye amiri, Max'ın babası."

"Ama neden? Bu fikre nereden kapıldı?"

Profesör gözlüklerini yeniden taktı. "Ah, bunu yüzde yüz bilemiyoruz ama onu medyada gördüğü bir haberin tetiklediğini tahmin ediyoruz. Bir televizyon programı ya da belki sizinle

ilgili bir röportaj onu o kadar çok etkilemiş olmalı ki *switch* gerçekleşmiş."

"*Switch* mi?"

"Geçiş aşamasını böyle adlandırıyoruz. Normalde kendini tam bir sinir kriziyle gösterir, kendi kendine konuşmalarla çevreden soyutlanmayla başlar, kendine zarar verecek davranışlara kadar gider. O zaman ona sakinleştirici vermemiz, müdahale odasına almamız gerekir. Uyandığında sıklıkla başka bir kimliğe bürünmüş olur."

"Firari mi dediniz?" diye hatırlattı Ricarda.

Max'ın annesi ön görüşme sırasında psikiyatra oğlunu aramaktan hiç vazgeçmediğini anlatmıştı. Özel dedektifler tutmuş, ilanlar vermiş, hatta bir falcıya bile gitmişti. Varını yoğunu oğlunu aramaya harcamıştı. Bir yıl sonra parası tükendiğinde basına çaresiz arayışıyla ilgili bir "hikâye" satmayı bile düşünmüştü. Ama neyse ki falcıyı ziyaretiyle ilgili hikâye hiç gün yüzüne çıkmamıştı.

"Evet, kendisinden kaçıyor," diye açıkladı Sänger. "Patrick Winter trajik bir hata sonucu iki yaşındaki oğlunu kaybetti. Sigortadaki işiyle meşgulken oğlunu kavurucu sıcaklıkta arabada unuttu."

"Korkunç."

"Evet. Bunu hiç atlatamadı. Felaketten birkaç ay sonra intihara kalkıştı. Kızının anaokulunda üzerine benzin döküp kendini tutuşturdu. Bu sırada oğlu gibi yanmak istediğini haykırıyordu."

"Ah Tanrım!" dedi Ricarda kendini tutamayarak.

"Neyse ki sadece kafa derisi yanıklarıyla kurtarılabildi, maalesef cilt kanseri olmasını çok büyük olasılıkla bu yanıklara borçlu. Ama bu onun en küçük problemi."

Sänger bir bardak su içse mi diye düşündü ama sonra vazgeçti. "Psikiyatri hastanesine geldi ama acılarını ve kendine duyduğu nefreti aşmayı burada da başaramadı."

"Nefret mi?" diye sordu Till.

"Evet, kendisinden o kadar çok nefret ediyor ki gerçek kimliğini baskılamak istiyor. Bir salyangoz gibi kendine yeni bir ev arıyor. Ve ufacık bir itki, dediğim gibi bir fotoğraf, bir konuşma, bir radyo haberi olabilir *switch*'i tetikliyor."

Till bir öğrenci gibi elini kaldırdı. "Yani diyorsunuz ki bu müdahale..."

"Müdahale odası, doğru. Oradan en son çıktığında siz olmuştu Bay Berkhoff. Adının Till olduğunu, itfaiyeci olduğunu, oğlunun kaçırıldığını düşünüyordu. Ama dışarıya karşı gerçek ismini korudu. Bu da bizi teşhis ve tedavi sürecinde epey zora sokuyor." Şimdi ensesini kaşıyan Sänger oldu. Daha az önce hava almasına rağmen ter döküyordu.

"Bir sonrakinde karşımıza hangi kimlikle çıkacağını hiç bilemiyoruz, bu yüzden onu her seferinde yeni bir hasta gibi karşılıyoruz. Diğer hastalar bile alıştı buna, elbette bazı hastalar Winter'ya yeni bir kimliğe büründüğü için artık hatırlamadığı olaylardan ya da anılardan söz edip kafa karışıklığına sebep oluyorlar."

Üzüntüyle gülümsedi. "Mesela bundan önceki durumda kendisini, hastanemizde yapılan bir muhasebe hilesini açığa çıkarması gereken bir dedektif sanıyordu, gerçekten de 'araştırmalarıyla'", Sänger elleriyle tırnak işareti yaptı, "başhekimlerimizden birinin işini bozdu."

"Şu Kasov'un mu?" diye sordu Till.

Sänger başıyla onayladı. Belli ki Till, doktorun çevirdiği dolaplarla ilgili haberleri takip ediyordu.

"Evet. Ama onun için tehlike arz etmeden önce Patrick Winter yeni bir *switch* yaşadı."

"Ve bana mı dönüştü?" İtfaiyeci yeniden boynunu kaşıdı.

"Aynen öyle. Patrick Winter bu hastanede bulunmasının asıl sebebine tahammül edemediği için yaralı ruhunun daha kolay kabullenebileceği bir sebep arayışına girdi. Buraya Patrick Winter olarak mahsus girdiğini hayal etti, oysa gerçekte bambaşka sebeplerle psikiyatri hastanesinde olan tamamen sağlıklı ve özgür bir insandı. Bir de gizli bir görevi vardı."

"Bu gizli görev de çocuğumuzu bulmaktı, öyle mi?"

Bu arada bir yudum su içen tek kişi Ricarda olmuştu, bardağı yerine bıraktı.

"Evet. Ayaklı gazeteler aracılığıyla Tramnitz'in de Stein Kliniği'nde olduğunu biliyordu. Muhtemelen Max Berkhoff davasını aydınlatmasını gerektirecek bir kimlik arayışına girmesini de bu durum tetikledi."

"Onu görebilir miyiz?" diye sordu Ricarda. Kocası da aynı şekilde soran gözlerle profesöre bakıyordu.

Sänger ayağa kalktı. "Gelin."

75.

Ofisten çıkıp hiç konuşmadan yan yana yürüdüler, ta ki arkasında Stein Kliniği'nin lobisinin bulunduğu kanatlı, büyük cam kapının önüne gelene dek.

Salondan hafif bir piyano sesi geliyordu, Sänger bu hüzünlü melodiden etkilenenin sadece kendisi olmadığı hissine kapıldı. Ziyaretçileri bu müziğin kaynağını çalarken rahatsız etmekten çekiniyormuş gibi fısıltıyla konuşmaya başladılar.

"Bu o mu?"

Sänger siyah piyanonun önünde yalnızca bir sırt görüyordu ama evet, elbette bu oydu. Klinikteki başka hiç kimse Chopin'i onun kadar tutkulu çalamazdı. Üstelik iki parmağı hâlâ kırık olmasına rağmen.

Nocturne, Op. 9 Nr. 2.

En sevdiği parçaydı bu.

"Piyano mu çalıyor?"

"Hatırlayabildiği zamanlarda evet. Son derece yetenekli. Zaten öyle olmasaydı etrafındaki paralel evrenleri ayakta tutamazdı."

"'Paralel evrenler' derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Till.

"Karanlıkta el yordamıyla ilerliyoruz aslında. Görünüşe göre onun birkaç sabit şeyi var. Mesela karısı Linda'nın telefon numarası, sürekli onu aramak istiyor ama artık araması yasak.

Patrick Winter onu en son aradığında Ricarda'yla konuştuğunu sanıyordu ve karısına oğullarının hâlâ hayatta olabileceğini açıkladı."

"Max'ı kastederek."

Profesör başını salladı. "Aynen öyle. Bir diğer sabit şey ise uzun yıllar önce intihar eden kayınbiraderi Oliver Skania. Yine de sürekli olarak Patrick Winter'ın sanrılarının bir parçası gibi görünüyor. *Ulysses* de öyle."

"O kim?" diye sordu Till, Sänger gülümsemekten kendini alamadı.

"Kim değil, ne diyecektiniz. James Joyce'un bir kitabı. Winter bu kitabın içine bir telefonun saklandığını düşünüyordu, telefonda onu buraya gizlice sokan bağlantılarının iletişim bilgileri kayıtlıydı. Ama kitabın içi oyulmuş ya da boşaltılmış değil. Kütüphanemizde bulunan tamamen sıradan bir kitap."

Winter halüsinasyonlar görürken bazen tükenmez kalem ya da kaşık gibi gündelik eşyaları telefon yerine kullanıyordu.

Sänger on bir gün önce hasta koğuşunda aniden odasına girdiğinde Tramnitz'in daha önce ona verdiği uzaktan kumandayla konuşuyordu.

Sadist adam, Winter'nın hezeyanını fark etmiş, zavallı adamla oyun oynamaya karar vermiş olmalıydı. Sadece gözlerinin önünde oğluna öldüresiye işkence edebileceği işe yarar bir rehine olarak seçmemişti onu. Bir de olay Winter'ın, trajedi yaşandığından beri boş duran evinde gerçekleşecekti.

"Onunla konuşabilir miyiz?" diye sordu Ricarda.

"Korkarım bu iyi bir fikir değil."

"Ama o olmasaydı..." Ricarda'nın lafı yarım kaldı, böylece Sänger Winter'nın çaldığı karmaşık ve muhteşem bir tremolonun tadını çıkaracak fırsatı buldu.

"O olmasaydı Max hayatta olmayacaktı." Till karısına katıldı. "Hasta olabilir. Ama deliliğiyle bizim oğlumuzu kurtardı."

Sänger üzüntüyle göğüs geçirip parça bitene kadar bekledi. Sonra, "Doğru," dedi, "Ama baksanıza."

Salonu işaret etti.

Simon Noel ağacının arkasından çıkmış, soran gözlerle kendisine bakan Patrick'in usulca omzuna dokunmuştu.

"Patrick Winter müdahale odasından çok kısa bir süre önce çıkarıldı," diye açıkladı Sänger, o sırada hastası piyanonun kapağını kapatıp taburesinden kalkıyordu.

Winter düşüncelere dalmış halde dönüp onlara doğru baktı, cam kapının ardındaki ziyaretçileri fark etmiş, onlara el sallamak istermiş gibi bir kolunu kaldırdı, oysa sadece yüzüne düşen bir tutam saçı çekecekti.

"Çok dalgın görünüyor," dedi Ricarda. Gözlerinden yaşlar boşandı, aklına fast food dükkânının önündeki durakta falcıyla yaptığı konuşma geldi. "*Ya Max'ı bulunca?*" diye sormuştu Gedeon'a, "*O zaman ne olacak?*"

"*O zaman sizi tüm netliğiyle önümde görüyorum. Ağlıyorsunuz. Kapalı bir kapının arkasında. Bir hapishanede.*"

Yanındaki Sänger derin bir nefes aldı. "İnsanın tekrar tekrar kendinden kaçmasının ne kadar kötü olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Sırf tekrar tekrar kendi ruhundan kaçmanın mümkün olmadığını görmek için?" Elini saçlarında gezdirdi. "Kendisine ızdırap veren aklı çaresizce bir çıkış yolu arıyor, muhtemelen çoktan yeni bir tanesini buldu bile."

Salondaki Simon ilaç dağıtım bankosunun yanındaki koridoru işaret edip Winter'ya seslendi. Hasta bir kez daha kapıya baktı, sonra bakışlarını devasa Noel ağacına çevirdi, nihayetinde tereddütlü hareketler ve öne doğru hafifçe eğilmiş bedeniyle hasta

bakıcının peşinden gitti. Winter adım adım onlardan uzaklaşırken klinik müdürü bir elini Ricarda'nın omzuna koyup diğeriyle Till'in koluna dokunurken şöyle dedi: "Korkarım teşekkür etmek istediğiniz Patrick Winter gideli çok oldu."

76.

Seda

Hidrolik tıslama yeni bir ziyaretçiye işaretti. Seda Roma'yla ilgili bir tatil rehberini olması gereken yere koydu (*Bir tatil rehberini kapalı bir akıl hastanesine nasıl bir insan getirir ki?*) ve onu otobüs merdivenlerinden çıkarken görünce isteğinin yerine gelmiş olmasına sevindi.

Bugün onun son günüydü ve Simon sözünü tutmuş, en sevdiği hastayı kütüphane otobüsüne getirmişti.

"Seni görmek ne kadar güzel," diye gülümseyerek selamladı Patrick'i, Patrick otobüsün ortasındaki koridordan ağır ağır Seda'ya doğru ilerliyordu.

Şişmiş gözleriyle yorgun görünüyordu, bin türlü eziyet görmüş kafasında ancak yavaş yavaş büyüyen saçları görünümünü henüz daha iyi kılmıyordu.

Seda ona sarılmak için kesin kararlı bir halde öne doğru bir adım attı ama Patrick öyle aniden durdu ki Seda niyetinden şimdilik vazgeçti.

Tanrım gerginim, diye geçirdi içinden.

İlk randevusuna çıkmış gibiydi.

Ve son vedası değildi bu.

Bunu düşününce gözleri doldu, zırıl zırıl ağlayıp Patrick'in önünde yere yığılmak istemediğine göre geriye yapacak tek bir

şey kalıyordu; konuşmak! Hem de durmaksızın, afallamamak için bildiği tek ve en iyi yöntem buydu.

"Tamam, bunu duymak istemediğini biliyorum, belki anlamıyorsun da ama söylemem gerek. Buna katlanman lazım, tamam mı? O halde sana teşekkür ediyorum. Gerçekten. Simon'a güvenip anlattığın için teşekkürler. Bir soruşturma oldu, kesin biliyorsundur. Tabii ki. Ama gerçekten de senin sayende Kasov açığa alındı, bilgisayarında suçlayıcı materyaller ya da onun gibi bir şey bulundu. Muhtemelen şimdi de hakkında dava açılacak ve ben özgürüm."

Seda heyecanlı bir ergen gibi gülerken Patrick felç geçirmiş gibi görünüyordu. Mimikleri büsbütün donmuştu.

İyi madem, konuşmaya devam et. Durma sakın. Yoksa sen her şeyi anlatamadan arkasını dönüp gider.

"Sana yaptıkları için üzgünüm Patrick. Sorgu tutanağındaki her şey, seninle ilgili ve Jonas'ı, yani oğlunu kasten öldürmeye kalkıştığınla ilgili her şey yalandı. Kazaydı o. Saunayı Kasov uydurmuş. Psikopat herif seni zorla sustursun diye Armin'i sana karşı doldurmak istemiş çünkü Armin çocuklara kasten eziyet eden insanlardan nefret ediyor. Seni uyarmaya çalışmıştım, kafeteryada, hatırlıyor musun?"

Bir kez daha güldü, bu kez daha yapmacıktı. "Ama şimdi bir önemi yok. Önemli olan tek şey, senin sayende Kasov'un tarihe karışması ve benim taburcu olmam. Bunun için sana teşekkür ederim."

Patrick'e sokulup kollarını fazla incelmiş bedenine doladı.

Patrick taramalı tüfek gibi konuştuğu tüm bu zaman boyunca yaptığını yaptı. Hareketsiz öylece durdu, hatta kollarının arasında biraz daha katılaştı.

Sonunda hiçbir tepki göstermeyince Seda bıraktı onu, bir adım geri çekildi. Patrick Winter ilk cümlesini ancak o zaman söyledi.

"Sanırım beni biriyle karıştırdınız."

Gözyaşlarını daha fazla tutamayan Seda güçlükle yutkundu, gözüne düşen bir tutam saçı üfleyip, "Evet," dedi, "biliyorum."

77.

Patrick Winter

Tuhaftı.

Asyalılara özgü yüz hatları olan, cildi kehribar rengi bu genç hanım ne kadar da güzel kokuyor ve ne kadar da garip davranıyordu.

Takma ismini biliyor olması güzeldi, gerçi klinikte bilmeyen yoktu zaten. Ama Kasov, Jonas ve bir kazayla ilgili anlattıkları nasıl bir hikâyeydi öyle.

Tutuna tutuna otobüsün arkasına doğru ilerledi. Üçüncü raf, ikinci sıraya.

Tanrım.

Acilen Skania'yı aramalı, ona ilettiği söylentinin doğru olup olmadığını öğrenmeliydi. Kayınbiraderi buna gerçekten de çok iyi hazırlanmış olabilirdi. Buradaki bu görev için hazırlanacak çok az zamanı olsa da. Fakat hayalî hastalar hikâyesi bekleyemezdi. Şimdiden radyolarda Alman hastanelerinde yasa dışı ilaç ticaretinin ilerlediğinden bahsediliyordu. Biraz daha beklerse hikâyeyi başkası kapabilirdi. Üstelik Skania'nın kalibresinde bir polis için, onun gibi bir araştırmacı gazeteciye uygun bir kimlik ayarlamak çok da zor olmasa gerekti.

Patrick Winter. Adam hakkında sigorta istatikçisi olarak çalıştığı dışında pek bir şey bilmiyordu. Bir de neyse ki kendisi gibi piyano çalıyordu ama matematik dehasıyla tek paralelliği kesinlikle buydu.

Ön taraftaki Seda'ya doğru baktı, artık onunla ilgilenmiyordu, o halde harekete geçebilirdi.

Ulysses. Neredesin?

Gözlerini kitap sırtlarında gezdirdi, sonunda tam Skania'nın söylediği yerde buldu onu.

Üçüncü raf, ikinci sıra, kutsal kitapların arkası.

"Umarım işini düzgün yapmışsındır," diye fısıldadı kendi kendine, bu psikiyatri hapishanesinde şüphesiz ondan başka hiç kimsenin eline bile almadığı kalın kitabı açtı.

Bingo!

Bağlantılarıyla iletişime geçebileceği acil durum telefonu Skania'nın söz verdiği gibi kitabın oyulmuş orta kısmında duruyordu.

Kitabı kutsal kitapların arkasına geri koydu. Bugünkü ziyareti sadece ilk kontrol içindi. Telefonu ancak elle tutulur bir şey bulduğunda kullanacaktı.

Yeniden öne doğru ilerledi.

"Aradığını bulabildin mi?" diye sordu Seda, kucağında bir dergiyle şoför koltuğunun arkasında oturuyordu.

"Evet, teşekkürler."

Duraksadı, aniden siyah saçlı, daha da siyah gözlü bu genç kadını daha önce de gördüğüne dair tuhaf bir hisse kapıldı. Sadece bir anının gölgesi gibiydi. Dejavu değil, daha ziyade aralarında özel bir bağ olduğu hissiydi, oysa iki yabancıydılar.

Ama belki de sadece gerçekleşmeyecek bir hayaldi bu, çünkü normal hayatta muhtemelen bu güzel kadınla konuşacak kadar kendine güvenemezdi.

Fakat kaybedecek bir şeyi de yoktu, o yüzden kadına gülümseyip, "Yakında çıkıyor musunuz?" dedi.

Seda mahcup bir şekilde başını salladı.

"İsterseniz bana telefon numaranızı bırakın. Bir kitap seçip ona benim için numaranızı yazın."

Seda kıkırdadı. "Bulana kadar hepsini arayacak mısınız?"

Kadının gülüşüne karşılık verdi. "Olabilir. Ama muhtemelen bunun için zamanım olmayacak."

"Ah öyle mi?" Seda'nın alt dudağı seğirdi.

"Evet," deyip gülümsedi Patrick, kadının yüzünde aniden beliren ve derin bir hüzün barındıran ifadeye bir kez daha hayret etti. Az önce de neredeyse ağlayacak olmuş, sonra da birbirlerinden sonsuza dek ayrılmaları gereken sevgililermiş gibi bir anda ona sarılıvermişti.

Alt dudağı bir kez daha seğirdi, Patrick'in içinden kadını kollarına almak geliyordu. Ona gerçeği, bir hasta olmadığını, görevini halleder halletmez buradan çıkacağını söylemek istedi. Sigorta istatikçisi Patrick Winter değil, bir araştırmacı gazeteci olduğunu ama sonuçta, kadının o güzel burnunu bu işe sokmasına müsaade edemezdi. Ah hayır, görevini tehlikeye atmamalıydı.

O yüzden şimdilik basitçe tokalaşmakla yetindi.

Seda'nın kapısını onun için açtığı otobüsten indi, garip bir şekilde ona bu kadar tanıdık gelen bu acayip güzelliğe bir kez daha dönüp bakmadı.

Daha önce okuduğu bir kitap gibiydi.

Çok ama çok uzun zaman önce.

Başka bir hayatta.

Şimdi de alışıldık bir teşekkür bölümü yerine
kısa bir gerilim hikâyesi.
Başlığı da hiç yaratıcı değil:

Teşekkürler

Teşekkürler

Oda beyazdı ve duvarları bir Chesterfield koltuğu gibi kapitone döşemeydi, bu da panik halimin dışında beni şaşırtan başka bir şeydi, çünkü tecrit odalarının (halk ağzındaki adıyla "deli hücrelerinin") böylesi Almanya'da pek bulunmazdı. Varsa bile duvarları beyaz değil, açık mavi ya da pembe olurdu, ya da hiç değilse insanın sadece tavana bakınca bile kar körlüğü yaşamaktan korkmasını gerektiren yoğunlukta bir beyaz olmazdı. Ama o anda tavana bakmaktan başka seçeneğim yoktu çünkü soğuk, sert bir ameliyat masası gibi hissettiren bir şeyin üzerine bağlanmıştım. Başım da, kollarımdaki ve bacaklarımdaki kayışlar kadar sıkı bir şekilde sabitlenmişti.

Belki de artık Almanya'da falan değildim, Belki biri beni yurt dışına kaçırmıştı, şimdi de tavan kameralarıyla beni izliyordu!

Olayın aslını uyuyarak kaçırmış olsam da o an için kaçırıldığımı varsaydım. Hatırladığım son şey Droemer Knaur Yayınevi üzerinde çalışmaya başlayabilsin diye *"Psikoz"* dosyasını postaya verdiğimdi. Sonrasında Hohenzollerdamm şubesinden uyuşmuş ve uyurgezer bir halde doğrudan kapitone döşemeli bir güvenlik hücresine geldiğim ve burada kendi kendimi bağladığım şeklinde bir açıklama bana biraz gerçek dışı göründü. Kendi "Fitzek gerilim ölçütlerime" göre bile.

Dolayısıyla bir yazar için alışılmadık bir muameleye maruz kalmış halde buldum kendimi. Mesleki durumumla öyle çok

övündüğümden değil. Düzenli işlerde çalışan insanların ne işle meşgul olduğumu duyduklarında sordukları ilk soru şu olurdu: "*Ah, bu işle geçiniliyor mu?*" Ama beni kaçıranın uyandıktan kısa bir süre sonra sorduğu soru bu olmadı.

Düz, basit bir soruydu: "Kimi?"

Şu ana kadar on bir kez sormuştu bile, en azından benim sayabildiğim kadarıyla. Benimle görünmez bir ses sistemi aracılığıyla konuşuyordu, ses sisteminin kalitesi o kadar olağanüstüydü ki bas sesi kafatasımı titretiyordu.

"Hiç kimseyi," diye cevapladım kuru bir sesle ve emindim: Şu ana kadar teşekkür bölümünde hiç kimseyi unutmamıştım.

Kitaplarımın sonunda övgülere genellikle önemli insanlarla başlarım. Okurlarla elbette! Sizinle! Beni kaçıran kişi isimlerinizi tek tek saymamı bekliyorduysa o zaman korktuğumdan daha kötü bir durumdaydım.

"Yapma Sebastian. Unuttuğun bir isim var," dedi. "Onu henüz hiç anmadın. Sayısı on yediyi bulan kitaplarının bir tek teşekkür bölümünde bile. Öylece atladın onu. Üstelik onun yardımı olmadan tek bir çoksatan bile yazamayacak olmana rağmen."

Kaşlarımı çattım, derime değen keskin kayışlar derimi kesmeden yapabildiğim tek hareket buydu, sonra düşündüm.

Kimi kastediyordu ki?

Beni kaçıranın açıkladığı üzere birkaç şey bu sorunun cevabına bağlıydı. Bunlardan biri de hayatımdı. Beni kaçırılmamın olası sonuçlarıyla açık açık tehdit etmemişti ama gerek de yoktu zaten. Daha uyanır uyanmaz bana fiziksel rahatsızlık veren tek şeyin zonklayan başım ile kuruyan boğazım olmadığını fark etmiştim. Hareket özgürlüğü dışında, yaşama devam edebilmek için önemli bir şeyden daha yoksundum: hava.

Hücremde öyle bir oksijen kıtlığı vardı ki bunun bir benzerini ancak spor salonunda koşu bandındayken hissedebilirdim. Sorgu devam ettikçe nefes almam giderek zorlaşıyordu. Görünüşe göre

kapitone döşemeli oda hava geçirmeyecek şekilde yalıtılmıştı. Beni kaçıranın duymak istediği isim aklıma gelmezse boğulmam sadece an meselesiydi.

Hmmm.

Durumdan muzdarip olan ben olmasaydım bu hikâye fikri için tanımadığım şahsa doğrudan teşekkür ederdim.

"Kimi unuttun Sebastian?" diye sordu ses, şaşırtıcı bir şekilde tanıdık geliyordu ama ismini bir türlü çıkaramıyordum. Beni tanıyan insanlara korkunç derecede berbat bir isim ve kişi hafızam olduğunu itiraf etsem onlara bilmedikleri bir şey söylemiş olmam. Üstelik sık sık da kafam karışır. Geçenlerde oyun parkında durup yüksek sesle eski sevgilimin (Gerlinde) ismini haykırdım, oysa tek istediğim kızım Charlotte'nin artık salıncaktan inmesiydi. Bunu mevcut eşime açıklayamadığım gibi beni kaçırana da, teşekkür bölümlerimde bana yardımcı olan hangi insanı atladığımı söyleyemiyordum. (Her durumda eski sevgilim Gerlinde olamazdı çünkü ona sayısız psikolojik gerilim romanına ilham verdiği için teşekkür etmekten fazlasını yapmış, *Ruh Kırıcı*'yı ona ithaf etmiştim.)

O yüzden aklımdan yayınevi ekibi geçti, ilk olarak şu ana kadar adını gerçekten anmadığım Doris Janhsen geldi aklıma ama bunun sebebi de geleceği görme becerimin yalnızca belli bir ölçüde gelişmiş olmasıydı. Yayınevi müdürü olarak dümeni Hans Peter Übleis'tan devralıp yayınevini daha da yükseklere çıkaracağını nasıl bilebilirdim ki?

"Doris değil," dedi ses kaygı dolu soruma cevaben. Böylelikle Droemer Knaur ekibinin geri kalanını, yani Josef Röckl, Bernhard Fetsch, Katharina Ilgen, Monika Neudeck, Bettina Halstrick, Beate Riedel, Hanna Pfaffenwimmer, Antje Buhl, Katharina Scholz, Sibylle Dietzel, Ellen Heidenreich ve Daniela Meyer'yı listeden çıkarmış oldu. Hepsine teşekkür etmiştim. Hem de birçok kez. Ve haklı olarak.

Bir kişi hariç...

Steffen Haselbach, diye geçirdim içimden. Hatta bu kez kitabın ismi konusunda yardımcı olmuş, çünkü öncesinde benim "G-Hasta" önerimi fazla elverişsiz bulmuştu. Ama hayır, en azından *Uçuş Korkusu* kitabımda ondan bahsettiğim geldi aklıma.

"Belki Helmut hâlâ kızgındır?" dedim duvardan gelen yüzsüz sese. "Henkensiefken mı?" diye karşılık geldi.

"Evet." Onu ve ajansı Zero'yu gerçekten de yıllarca unutmuştum, hem de bu kitap da dâhil bütün muhteşem kapakları o yapmış olmasına rağmen.

"Hayır."

"Editörlerim de olamaz herhalde," deyip komik olmaya çalıştım. Carolin Graehl ve Regina Weisbrod bütün teşekkürlerimde başrolü oynamıştı, gerçi dünyanın bu en iyi iki editörünü bir kez olsun böyle bir hücrede görmeyi çok isterdim; en azından edebî yaralarıma parmak sokup teslim ederken yüzde yüz elli kusursuz olduğunu düşündüğüm bir dosyada yaklaşık yüz elli mantık hatası bulmalarından sonra. Bana olsa olsa 2004'te beni keşfeden Andrea Müller bozuk olabilirdi ama yükselişine daha sonra başka bir yayınevinde devam etmişti ve aynı şekilde onun adını da birçok kez anmıştım.

"Su," dedim ama bu bir isim değildi. Susamıştım, acilen bir bardak suya ihtiyacım vardı. En iyisi de Kuzey Ren-Vestfalya büyüklüğünde bir bardağa ama ricam olumsuzlukla karşılandı, tıpkı bu kaçırma işinin arkasında Regina Ziegler'nın olduğu yönündeki tahminim gibi. Almanya'nın en başarılı film yapımcısından (kabul edelim ki sinema tadında) böyle bir işkence beklediğimden değil elbette. Ama Regina şu ana kadar adını gerçekten hiç anmadığım biriydi, üstelik neredeyse on yıldır bana ve kitaplarıma inanmasına, hatta *Abgeschnitten*'ı (Kesik– Michael Tsokos'la ortak çalışmamız) beyazperdeye aktarmış olmasına rağmen.

Sesli düşünmeye başladım:

"Turne menajerim Christian Meyer olsa beni bu hücredense Almanya içinde yaptığımız uzun yolculukların birinde bir dinlenme tesisine bağlardı. Menajerim, en iyi arkadaşım ve çok daha fazlası olan Manuela Raschke şirketteyken bir kahve fincanını bile yıkamadığımdan yakınırdı ama en az iki kitabımı ona adamıştım (hakkıydı da çünkü o en iyisi!), benim kahrımı çeken çılgın bir ekip tarafından desteklenmiştim, mesela annesi Barbara, Achim, Sally, Karl-Heinz (ki kendisi spor delisi biri olarak beni buraya değil, eğim on ikideyken hızım on altının altına düşerse patlayacak bir koşu bandının olduğu bir spor salonu işkencehanesine sürüklerdi), Stolli ve en gençleri Angelina Schmidt."

"Zoort," yaptı ses, sonra bir saatin tiktaklarını taklit etmeye başladı. Gerçekten de göğüs kafesimdeki basınç arttıkça artıyordu.

"Sabrina Rabow sadece en iyi halka ilişkiler temsilcisi değil, o kadar iyi yürekli ve hassas ki burada zincire vurulduğum düşüncesi bile ona kâbuslar gördürür. Değil mi? Öyle değil mi?"

"Sabrina değil," diye kısa kesti ses. "Kayınvaliden Petra değil, ne internet sitesi tasarımcın Markus Meier ne de Thomas Zorbach, hayır, bunların hepsini hatırladın, sadece beni hatırlamadın."

Beni mi?

Tamam, kabul ediyorum, sesin bunu yapmak için kişisel sebeplerinin olması akla yatkındı. Ama sanırım siz de on gün boyunca sallanmış gibi bir kafayla, bağlanmış halde bir deli hücresinde uyansaydınız sizin de akıl yürütme beceriniz birazcık kısıtlanırdı.

Tamam öyleyse. Demek ki beni kaçıran bir erkekti. Sesinden o kadarını anlayabiliyordum. Yine de birer sesli kitap ilahı olan

Simon Jäger ile David Nathan'ı eledim. Bu ses onlardan birine ait olmak için fazla acemiydi, gerçi hoştu ama profesyonel bir eğitimden geçmemişti.

Roman Hocke için (sesini değiştirse bile) fazla kalındı. (Edebiyat temsilcimin ince sesli biri olduğu düşünülsün istemem ama onun sesi başta da tarif ettiğim gibi kafatasımı titretecek bir ses değil.) Ayrıca Roman olsaydı çoktan salıverilme koşullarım üzerinde pazarlık yapıyor olurdu. Çünkü "çerçilik"[8] onun sadece isminde değil (tıpkı roman gibi), âdeta kanında. Hayır, Roman beni bu nahoş durumdan kurtaracak pazarlık dehası olurdu, şüphesiz kendi payı diye fidyenin yüzde on beşine de el koyardı. Markus Michalek'i de geçerli gerekçelerle birçok kez minnetle anmıştım.

Roman'ın AVA'daki silah arkadaşları zaten kadın sesleri sebebiyle eleniyordu: Claudia von Hornstein, Antonia Schultes, Cornelia Petersen-Laux ve Lisa Blenninger.

En sevdiğim Berlinli-Bavyeralı, benim test okurum ve çözüm getiren sayısız fikrin sahibi Franz Xaver Riebel kuşkusuz erkek olsa da bir kere ismini yanlış yazmam dışında takdir eksikliğinden şikâyet edemezdi. Aynı şekilde ailem de başta hayatımın büyük aşkı olmak üzere... ıı... ah, tabii ya Sandra (*oksijen azalıyor!*), Sabine ve Clemens. (Ameliyat sürecinin taslağı dâhil verdiği tıbbi danışmanlık için teşekkürler. Tabii boğularak ölmekten kurtulmak için kayışları nasıl kesebileceğime dair bir yönerge, *carotis communis*'in genel planından daha işe yarar olabilirdi.)

Yavaş yavaş sinirleniyordum.

Her zaman kimseyi unutmamaya çalışmamış mıydım? Bütün kitapçılara ve bütün kütüphane çalışanlarına teşekkür etmemiş

---

8 Hocke soyadı, çerçi, yani ufak tefek tuhafiye eşyası satan kimse anlamına gelen "Höker" ile aynı kökten geliyor. (ç. n.)

miydim? Yani pardon da, başkaları son sayfaya sevgilisine bir şeyler yazıyor ya da kimsenin bir şey anlamadığı bir sürü isim listeliyor ve deli hücresinde bir ameliyat masasına bağlanmıyorlar, onlar Fransız Rivierası'nda sahildeler ve keyifleri yerinde.

"Pes ediyorum," dedim, ses acımdan aldığı keyifle güldü.

"Peki, sadece birkaç saniyen kaldı, sonra gözlerin yuvalarından öyle bir fırlayacak ki yanaklarından süzülen kanı görebileceksin."

Fena cümle değil, diye geçirdim içimden ve hatırımda tutmaya çalıştım, sonra bu cümleyi bir kez daha kullanma ihtimalimin giderek azaldığını fark ettim.

"Öyleyse elimizde kalan birazcık zamanı sana cevabı söylemek için kullanacağım."

Biraz daha fenalaştım.

"Kim?" dedim ve aynı anda, gerçekten bilmek istiyor muyum diye sordum kendime.

Kimi unuttum?

Cevap beklenmedik olduğu kadar akla yakındı.

"Bilinçaltını."

Bilinçdışı demek istiyorsun, diye önce itiraz edecek oldum ama sonra neyse ki durumun, elinden geleni yapan ve insan kaçıran görünmez birini dilsel belirsizliklere karşı ikaz etmek için çok da uygun olmadığını fark ettim.

Ardından sesin neden her yere yayıldığını anladım. Kafatasımın içindeki basıncın neden arttığını. Neden daha önce de duyduğumu düşündüğümü.

"Neden *Terapi*'de en iyi arkadaşın ve akıl hocanla deneyimlerin üzerinde çalışmaya karar verdin?" diye sordu.

Çünkü benim deneyimlerimdi!

"Annenin ölümünün alttan alta sürekli romanlarına girmesini kim sağladı? Felçler, sürgüleme sendromu? Ha! Jeton düştü mü?"

Başımla onayladım, gözlerim kararıyordu.

"*Göz Koleksiyoncusu*'nda çocuklarını sık sık yalnız bırakan bir babanın hatalı öncelik sıralamasını işlemenden kim sorumlu? *Kıymık*'ta aşırı hassasiyeti, *Paket*'te duyguların bastırılmasını, bütün o aile babalarının kaybetme korkusunu işlemenden kim sorumlu? Ha?"

Ses giderek yükseliyor, bağırıyordu, bu da bende her şeyi sonlandırmamı sağlayacak bir şalter arama isteği uyandırdı, o şalter sadece tek bir yöne dönüyor olsa ve bir kez kapattım mı ortalık bir daha asla aydınlık, sıcak ya da canlı olmayacak olsa bile.

"Bir kez olsun beni düşündün mü. TEK BİR KEZ?"

Kafamdaki ses, KENDİ SESİM çatallaştı.

"YARDIMCI YAZARINI?" diye kükredi bana bilinçdışı benliğim.

"Hayır," diye itiraf ettiğimi duydum düşünürken. "Özür dilerim."

Özrümü duymuş ya da kabul etmiş gibi değildi, çünkü şöyle dedi: "Şu andan itibaren ben devralıyorum. Tek başıma. Sensiz."

Ne?

"Devralmak mı?" dedim hırıltılı bir sesle.

"Evet. Hikâyeler artık sadece benden çıkacak. Sen çeneni kapatacaksın."

Bu sözlerle birlikte oda, beyazlık ve ışık kayboldu ve son sorum için ciğerlerimde zaten çok az kalmış havayı kullandım.

"Hey, mutlu sona ne oldu?" diye bağırdım.

Bu kısa hikâye böyle bitemezdi!

"Mutlu sonlar fazla abartılıyor," diyen sesi bilincimin bütün odalarında yankılandı, odalar tek tek kapanıyordu, ta ki sonunda tek bir oda açık kalana kadar. Çok uzun zaman önce içinden geçip geldiğim oda. Sonra...

Son

Hayatının en kötü anılarını hafızandan sildirmek ister misin? Peki ya bu sırada bir şeyler ters giderse?

"Fitzek insanların kâbusları ve ruhlarının derinlikleriyle ustalıkla oynarken, okurunu her satırda soluksuz bırakıyor."
Freie Presse

"Bu romanda gerilim her sayfada artıyor ve baş döndürücü bir yüksekliğe ulaşıyor. Hafızanızdan bir şeyi sildirip sildirmeyeceğiniz sorusu ise uzun süre yakanızı bırakmayacak."
DRS3 Radio

Kendinizle yüzleşmeye hazır mısınız? Tanık yok. Ceset yok. Kız nerede?

"*Terapi*, aslında akıl almaz bir muamma içinde saklı bir bilmece. Okuyucunun elinden bırakamayacağı ve onu sürekli tahminler yapmaya zorlayacak bir gerilim. Psikolojinin ve gerilimin büyüleyici bir karışımı."
Paul Carson

"Bu yıl içinde okuduğum en iyi suç romanı, insanı kendine esir eden bir hikâye."
The Bookseller

Taşınanların bir süre sonra delirdiği veya intihar ettiği bir ev, nereye açıldığı bilinmeyen bir kapı ve karanlık bir labirent...

"Kâbusunuz olacak bir gerilim. Labirentlerin arasında kaybolacaksınız. Hatta kitabı okuduktan sonra bir daha uyumak bile istemeyebilirsiniz."
Kirkus Reviews

"Fitzek uzun süre akıllardan çıkmayacak bir gerilim yazmış."
Publishers Weekly

"Muhteşem bir psikolojik gerilim."
The Times

Bu Acımasız Katil Dünyadaki En Eski Oyunu Oynuyor: Saklambaç. Masum Ailelerin Çocuklarıyla.

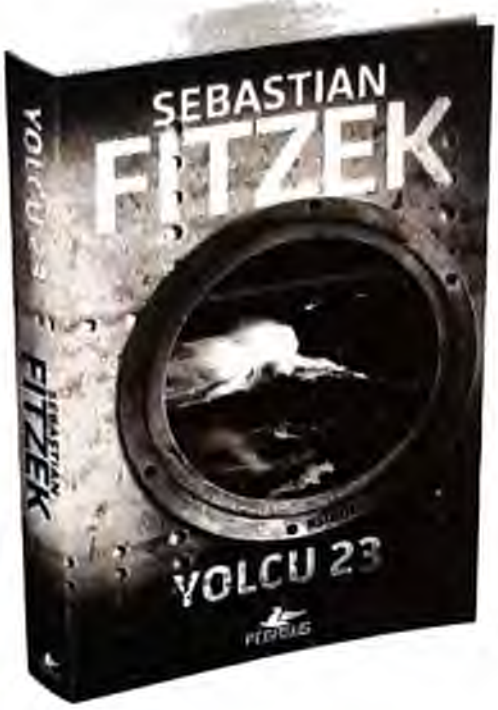

"Korkunç, korkunç, korkunç: Sebastian Fitzek'in yeni kitabı yüreğinize indirecek."
Freundin

"Zekice ve akıcı bir dille yazılmış muhteşem bir psikolojik gerilim. Net, hızlı ve harika fikirlerle dolu."
Big Issue

"Elinizden bırakamayacaksınız."
Morning Star

Her yıl onlarca kişi gemilerde kayboluyor. Üstelik arkalarında bir iz bile bırakmadan. Onlar yolcu 23'ler.

"*Yolcu 23*'ün güvertesine davetlisiniz. Ancak sizi uyarayım: Sadece cesur olanlar bu okuma yolculuğunu tamamlayabilir."
denglers-buchkritik.de

"Fitzek bu kitabında okuyucularını bir gemiyle seyahate çıkarıyor. Bu seyahatte ne dinlenmek ne de derin suların keyfini çıkarmak mümkün. Elinizden düşürmeyeceksiniz."
mokant.at

Bir adamın hafızası insanlığın kaderini değiştirebilir mi?

"Sebastian Fitzek'in okuyucuyu tekrar tekrar şaşırtma, yanlış yollara sokma ve hiç beklemediği anda tüylerini diken diken etme konusunda eşine az rastlanır bir yeteneği var."
Oldenburger Onlinezeitung

"Dünyanın sonuna dair okuduğum en etkileyici romanlardan biri. Kalbi zayıf olanlar okumamalı."
Ici Paris

Dikkat!
Yüksek dozda gerilim içerir!

"Sebastian Fitzek uykusuz bir gece geçireceğinizi garanti ediyor."
Donna

"Yazar, okuyucuları için delice bir hikâye, tekinsizlikler ve son sayfaya kadar devam eden çılgınca bir temposu olan bir paket hazırlamış."
dpa

"Fitzek yanıltmacalarla dolu bir şahesere imza atmış."
Westdeutsche Allgemeine

8 Ağustos, saat 20.08. Tek bir isim seçildi.
Düşmanlarının sayısı ise 80 milyon.

"Ahlaksızca mı? Evet. Sürükleyici mi? Hem de nasıl!"
Chemnitzer Zeitung

"*Sekizinci Gece* uydurma bir haberin bile ne derece popülerlik kazandığını gözler önüne seren, günümüz dünyasını ve sosyal medya neslini çok iyi anlamış bir gerilim romanı."
Peter Bücherkiste

**Onlar öldürülmedi, işkenceye de uğramadı.
Başlarına çok daha kötüsü geldi...**

"*Ruh Kırıcı* sizi şoka sokacak. Artık duyamayacak, tat alamayacak, konuşamayacak ya da hissedemeyeceksiniz. Sadece okuyabileceksiniz. Ama dikkat edin: Fitzek sizin ruhunuzu da kırmasın!"
Denglers-buchkritik.de

"Hiç azalmayan bir tempoda geçen, bir solukta okunan bir gerilim romanı. Gerilim hayranları için bulunmaz bir hazine."
Multimania

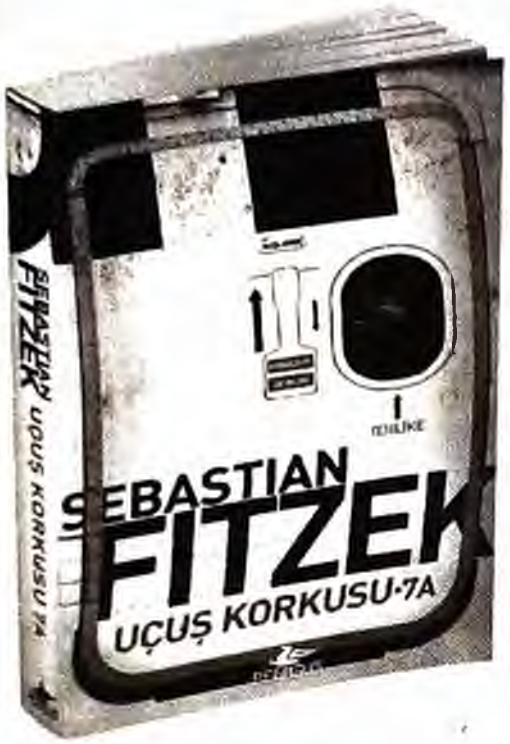
Onunla karşılaşırsanız gözlerinizi kapatın!

"Soluksuz bir tempoyla yazılmış, sonu okuru fazlasıyla tatmin edecek bir gerilim romanı."
Oberösterreichische Nachrichten

"Her kitabıyla dehşeti iliklerinize dek hissettiren Sebastian Fitzek, Alman gerilim dünyasının tartışmasız bir numarası."
Le Nouvel Observateur

Çocuğunun hayatı için kaç kişiyi feda edebilirsin?

Buenos Aires'ten Berlin'e giden bir uçak.

Akli dengesi yerinde olmayan biri.

Ve doğum yapmak üzere olan kızını kaybetmek istemiyorsa bu kişiye uçağı düşürtmek zorunda olan bir psikiyatrist.

"Sebastian Fitzek ruhumuzun derinliklerine gizlenmiş korkularla oynamayı çok iyi biliyor."
Berner Zeitung

Adım Simon.
On yaşındayım ve bir seri katilim.

"Sebastian Fitzek'in kitapları nefes kesici ve beklenmedik sürprizlerle dolu."
Harlan Coben

"Kanlı sahnelerle dolu olmamasına rağmen bu roman okura daha gerilimli ve derin bir dünya sunuyor."
La Repubblica

Kimseye güvenme! Öldüğüme inanma!
Beni bul!

Kriminal psikolog Ira Samin kendini nasıl öldüreceğini son detayına kadar tasarlamıştı. Ancak Berlin'in en ünlü radyo istasyonlarından birinde canice bir rehin alma olayı patlak verince bu planını askıya almak zorunda kaldı...

"Usta işi bir gerilim romanı."
Lippische Landeszeitung

"Başkentte geçen bir kovalamaca avı ancak *Amok Oyunu* kadar eğlenceli olabilirdi."
Focus Online

Joshua seni seçti. Ve o, asla yanılmaz.

"Almanya'nın gerilim türündeki en iyi kalemi, kendini içinden çıkılmaz durumlarda bulan başarısız bir yazarın hikâyesini anlatmış. İki yazar arasında benzerlik var mı diye düşünmeden edemeyeceksiniz."
Focus

"*Joshua Projesi*'nde iyi bir vatandaşın, bir suçluya nasıl dönüştüğüne tanık olacaksınız."
Bild